

SYLVIA BROWNE
u suradnji sa
LINDSAY HARRISON

ŽIVOT NA ONOJ STRANI

**Najpoznatija svjetska vidovnjakinja
upoznaje nas sa svijetom nakon života**

„Nikada vam ne bih oduzimala vrijeme knjigom lijepih fantazija i iluzija o Onoj Strani.

Volim bajke, kao i mnogi ljudi, ali samo kada su korištene kao ugodan, kratak bijeg od stvarnosti. Ona Strana je stvarnost, stvarna kao zemlja po kojoj hodamo, kao tijela koja naše duše nastanjuju i kao zrak koji udišemo. A istina o Onoj Strani mnogo je uzbudljivija, utješnija, nježnija i osnažuje više nego što bi to ikada mogla učiniti ijedna bajka.”

Sylvia Browne

Život na Onoj Strani jedinstvena je knjiga o onome što nas čeka nakon što umremo.

Sylvia Browne, svjetski poznata vidovnjakinja, vješto nas vodi kroz prošle živote, hipnoze, opise One Strane, opise bića koja obitavaju na Onoj Strani i napose zašto se svi mi uopće vraćamo na Onu Stranu. Kroz cijelu knjigu Sylvia Browne služi se isključivo svojim i iskustvima svojih klijenata koje je sama provela kroz regresiju, spiritualne seanse, hipnozu, te astralna putovanja kako bi nam na jedinstven način dočarala Onu Stranu.

Po prvi puta susrećemo se sa detaljnim opisom tog predivnog mjesta gdje nas strpljivo čekaju svi naši dragi koji su nas već napustili.

Autorica nam nudi odgovore na sljedeća pitanja:

- Što se događa s nama nakon što umremo?
- Kako izgleda Ona Strana?
- Tko nas tamo čeka?
- Kako provodimo vrijeme na Onoj Strani?
- Zašto i kako se neprestano susrećemo s Onom Stranom?

„Sylvia Browne je majstor otkrivanja istine koja se skriva u 'četvrtoj' dimenziji.”

Caroline Myss

Sadržaj

Zahvala	5
Predgovor	6
<i>Prvo poglavlje</i>	
Ona Strana:	
kako znam ovo što znam	8
<i>Drugo poglavlje</i>	
Religija i Ona Strana:	
još pitanja, još odgovora	34
<i>Treće poglavlje</i>	
Smrt:	
počinje naše putovanje na onu stranu	47
<i>Četvrto poglavlje</i>	
Nakon tunela:	
stižemo na onu stranu	68
<i>Peto poglavlje</i>	
Kako izgleda Ona Strana:	
njezin krajolik, vrijeme i arhitektura	87

Šesto poglavlje

Nakon ulaza:	103
tamo gdje živimo, radimo, igramo se i molimo Bogu	

Sedmo poglavlje

Mještani:	113
tko nas čeka na Onoj Strani?	

Osmo poglavlje

Kako provodimo vrijeme na Onoj strani:	157
karijera, istraživanje i rekreacija	

Deveto poglavlje

Povratak na zemlju	176
--------------------	-----

Deseto poglavlje

Opraštanje	195
Na kraju	202
Dodatak	206

Zahvala

Imam povjerenja u svoju obitelj, prijatelje, osoblje, svećenike i kolege da poznaju dubinu moje ljubavi i zahvalnosti tako da svoju zahvalu mogu usmjeriti na troje posebnih ljudi: na moju snahu Nancy Barteletti Dufresne, koja mi je dopustila da objavim njezinu prekrasnu poeziju i na Christinu i Kirka Simondsa, dvoje svećenika u mojoj crkvi čija iznimna umjetnička djela krase stranice ove knjige.

Predgovor

Nalazim se u beskrajnoj svetosti bijele mramorne Dvorane pravde, kao zahvalni primatelj mudrosti Časnog vijeća, dok oni zadovoljavaju moju radoznalost o posebnim teološkim premisama koje trenutačno proučavam. Kao i uvijek, uzbuđena sam, na beskrajnom vrhuncu zdravlja, svaki je udisaj dubok, čist i sladak, moje srce snažno i puno najsvetije ljubavi dok štujem svaku riječ koju mi Vijeće tako slobodno i strpljivo pruža.

Znanje koje su mi dali još uvijek odzvanja u meni dok prisustvujem briljantnom predavanju filozofa, sljedbenika Aristotela, o vremenskom kontinuumu. Upijam ga i smiješim se oživljena sjećanjem na ženu kakva sam nekada bila, cijeneći je. Ženu koja nikada ne bi razumjela niti marila za te stvari, previše zaposlena, pokušavajući samo preživjeti dan.

Poziva me meni bliska osoba, zabrinuta zbog bolesti u svojoj obitelji. Moja obaveza da pazim na nju sveta je i žurim u Dvoranu spisa kako bih provjerila odgovarajuće karte. Uvjeravam blisku osobu da je bolest lakša, govorim o njezinom uzroku i najdjelotvornijem načinu liječenja. Barem mi se ovaj put ne suprotstavlja, nego jednostavno slijedi moje upute i zahvaljuje na njima.

Kao i uvijek, dio moje svijesti ostaje s njom dok se zaustavljam kod istraživačkog centra, gdje sam dio nastojanja da se izolira proteinski enzim iz ljudske genetske strukture koji će izbrisati AIDS, ALS, MS i druge bolesti koje napadaju imunološki sustav. Gotovo da smo to savladali i uskoro ćemo biti spremni unijeti odgovore u umove koji će onda djelovati prema tim odgovorima i ostvariti ih ondje gdje su najpotrebniji.

Srela sam prijatelja kod stroja za pretraživanje u Dvorani mudrosti. Bliska osoba nad kojom on bdije dosegla je prema svojoj karti kriznu točku, pa mu treba pomoći kako da je najbolje provede kroz to. Pretražujemo druge karte sa sličnim krizama i temama, te zajedno dolazimo do postupka koji će biti od najveće koristi za sve koji su umiješani. Voljeli bismo njihovo sjećanje na Dom učiniti mnogo pristupačnijim kako bi razumjeli koliko su zapravo prolazne njihove patnje, ali mi smo bili tamo gdje su oni sada, i znamo da je čak i njihova privremena amnezija dio mnogo većeg plana nego što bismo ga mi ikada mogli smisliti.

Moja srodna duša David i ja sa skupinom prijatelja uživali smo u odličnom jazz koncertu na nepreglednom stadionu. Zatim sam ih ostavila zbog tihe klupe za meditaciju u blizini vodopada u neizrecivo lijepom vrtu Dvorane pravde, gdje smo Bog i ja, vječno povezani, sami, zajedno u miru koji proizlazi samo iz najsavršenije, bezuvjetne ljubavi koja postoji. Meni bliska osoba, već spomenuta, piše knjigu i potrebna joj je pomoć. Obećala sam joj istinu, znajući da jedina prava istina dolazi od Boga. Molim se da ga jasno čujem i da njegovu istinu, također jasno, prenesem njoj tako da bi je mogla podijeliti sa svima koji joj dolaze po utjehu, nadu i radost ove zemlje u kojoj živim. Ovog Doma koji čeka svakoga, ovaj užurban, savršen raj koji se naziva Ona Strana.

Jedan "dan" u životu moje duhovne savjetnice, Francine

Prvo poglavlje

Ona Strana: Kako znam ovo što znam

Vjerujem u Onu Stranu i vječnost duše. Vjerujem da naše duše mnogo puta poduzimaju kružno putovanje s ovoga svijeta na Onu Stranu, po vlastitom izboru, kako bi učile i stjecale iskustva za neprestan napredak duše koju je Bog dao svakom od nas. Vjerujem da samo tanki veo odvaja našu zemaljsku dimenziju od dimenzije One Strane, za koju vjerujem da je dom iz kojeg smo svi došli i kamo ćemo se vratiti, dom na koji nosimo vrlo stvarna sjećanja u našim dušama. I vjerujem da smo na Onoj Strani, između onoga što nazivamo "životni vijek", zapravo najviše živi.

Svako od ovih uvjerenja je apsolutno. Iz nekog razloga mnogi pretpostavljaju da sam, jer sam rođena vidovita u obitelji s tristogodišnjom povijesti vidovitosti, ionako već genetski šašava i vjerojatno ću povjerovati svakoj nepromišljenoj, natprirodnoj glasini koja se pojavi.

Ali istina je malo drugačija. Rođena sam u Misouriju, u luteransko-episkopijalno-židovskoj kući. Pohađala sam Katoličku školu, što mi je pružilo dovoljno teorija o Onoj Strani i putovanju duše. Za mene bi bilo vrlo zbunjujuće da sam, ne sumnjajući, jednostavno vjerovala u sve što sam čula. Međutim, nisam. Po prirodi sam jedna od najsumnjičavijih osoba koje ste ikada sreli i gotovo sam ovisna o istraživanju. Moja vjera u Boga nikad nije bila poljuljana, ali sve dok ne vidim, okusim,

pomirišem, osjetim i iskusim pojedinosti i načine na koje cijela ova njegova kreacija stvarno funkcionira, ništa ne uzimam zdravo za gotovo i nastavljam tražiti odgovore.

Nikada vam ne bih oduzimala vrijeme knjigom lijepih fantazija i iluzija o Onoj Strani. Volim bajke, kao i mnogi ljudi, ali samo kada su označene kao fikcija u svrhu ugodnog, kratkog bijega od stvarnosti. Ona Strana je stvarnost, stvarna kao zemlja po kojoj hodamo, kao tijela koja naše duše nastanjuju i kao zrak koji udišemo. A istina o Onoj Strani mnogo je uzbudljivija, utješnija, nježnija i osnažuje više nego što bi to ikada mogla učiniti ijedna bajka.

Međutim, radije nego da vas zamolim da mi vjerujete na riječ, pretpostavit ću da ste sumnjičavi kao i ja, i provest ću vas kroz šezdeset tri godine putova i povremenih zaobilaznica, koji su me doveli do istine tako da svi možemo krenuti na kružno putovanje po Onoj Strani neustrašivom, pouzdanom radosti.

Rođena sam s naslijeđenim, Bogom danim darom vidovitosti u Kansas Cityju, država Missouri, 19. listopada 1936. godine. Ni moj dragi tata William L. Shoemaker, ni moja, ne tako draga, majka Celeste nisu bili vidoviti. Taj je dar preskočio taj naraštaj i prešao izravno s moje voljene, vrlo nadarene vidovite bake s majčine strane Ade Coilin na mene. Baka Ada bila je moja mentorica, moja inspiracija i neprestan izvor uvjerenja da biti vidovit nije zastrašujući teret, kako sam često mislila. Ona je uobičavala reći: "Ti si jedina u našoj obitelji koja se ikada pobunila protiv ovoga dara". Imala je pravo. Sve dok ga nisam razumjela i otkrila da ga mogu upotrijebiti kako bih pomagala ljudima, bio je to jedan od darova kojeg bih se vrlo rado odrekla.

Baš kao što se Bogom dan dar za glazbu može iskazati na različite načine, od pjevača do skladatelja, od glazbenika do dirigenta, posebnost vidovitosti mijenja se u raznim naraštajima moje obitelji. Neki od

nas mogu pasti u trans ili se "povući" kako bi dopustili duhu da vidi, govori i čuje preko nas dok neki drugi među nama, uključujući baku Adu i mojeg vidovitog sina Christophera, to ili ne mogu ili ne žele. Nekolicina mojih predaka i moja nevjerojatno darovita unuka Angelija imaju psihokinetičku moć, a to je psihička sposobnost upravljanja opipljivim predmetima. Ja nemam tu sposobnost, kao ni Christopher, koji je Angelijin otac. Varijacija ima još mnogo, ali bit ostaje ista: čak kad su previše mladi da bi razumjeli što se događa, vidovnjaci u mojoj obitelji imaju mnoge, neosporne susrete s Onom Stranom u ovom ili onom obliku.

Većina mojih vidovitih iskustava u djetinjstvu bila je vizualna. Imala sam pet godina kada sam na obiteljskoj večeri vidjela lica obiju mojih prabaka kako se tope, kao da im se koža polako slijeva po vratovima poput lave, ne ostavljajući za sobom ništa do golih lubanja. U dva tjedna obje su umrle i dok mi baka Ada nije objasnila te vidovite vizije, naime da jednostavno imam sposobnost vizualizirati vidovitu informaciju, bila sam uvjeren da sam ih na neki način ubila. U tim sam godinama otkrila da imam odvratnu, nehотиčnu sposobnost vidjeti ljude iznutra, kao trodimenzionalna rendgenska zraka, u punom koloru. U djetinjstvu, kada bi neki majstor ili obiteljski prijatelj došao u našu kuću, vidjela bih bolesnu jetru ili tumorom zahvaćeno plućno krilo kako pluta po dnevnoj sobi.

Nisam mogla zamisliti život u kojem bih gledala lica koja se rastapaju i organe zahvaćene bolešću, pa sam se požalila baki Adi, jedinjoj osobi koja me razumjela. Naučila me da, kao što nam je Bog dao ovaj dar, on nam može pomoći i da ga usavršimo. "Zamoli ga neka ti ne pokazuje ništa što ne možeš podnijeti", podučila me. Tako sam učinila i On je odgovorio na molitve uplašena djeteta. Vizije su se i dalje pojavljivale snažne i intenzivne, ali su od tada same slike uvijek bile mnogo primjerenije godinama.

Na primjer, samo nekoliko mjeseci poslije, tjedan dana prije Noći vještica, moja prijateljica Pam iz razreda došla mi je pokazati svoj kostim vještice od papira, koji je trebala nositi te godine. U trenutku kada je stala na vrata "vidjela" sam je okruženu plamenom, kao da je imala auru od vatre. Nisam znala što to znači, ali bila sam sigurna da mi je draže vidjeti to nego kako ju je progutala vatra, kako joj je koža opečena i pougljenjena. Pam se okretala po sobi u punoj vješticijoj opremi kad se zavrtjela previše blizu rešetke kamina i odjednom se njezin papirni kostim zapalio i planuo. Ne razmišljajući, bacila sam je na pod, omotala oko Pam sag i ugasila vatru prije nego što su moji roditelji uspjeli uletjeti u sobu čuvši njezine prestravljene krikove. Moja vidovita vizija Pam okružene plamenom bila je manje zastrašujuća od lica koja se tope i bolesnih organa, što sam prije viđala, i nije se samo pokazala točnom, nego sam uvjerena da je izoštrila moja osjetila i umjesto da me uhvati panika uspjela sam pomoći svojoj prijateljici kada je, samo nekoliko minuta poslije, vizija postala stvarnost.

Bila sam tinejdžerica kada sam "vidjela" svoju prijateljicu Joan kako je snažno udarila glavom o komandnu ploču plavog automobila. Ispričala sam joj to i preklinjala je neka se drži dalje od plavih automobila. Nekoliko dana poslije toga automobil njezinog dečka pokvario se i on je posudio plavi automobil svojih roditelja za spoj s Joan te noći. Na sreću, ona me znala dovoljno dugo da moje upozorenje shvati ozbiljno, zapravo je počela ulaziti u automobil, ali se predomislila i rekla mu da ne može ići. Nekoliko sati kasnije plavi se automobil "omotao" oko električnog stupa. Vozačeva je strana bila tek neznatno oštećena, ali je suvozačevo sjedalo, na sreću prazno, bilo potpuno uništeno.

Duhovi, koji su stalni dio moje stvarnosti već šezdeset tri godine, nikad nisu u meni izazivali strah. Počeli su me posjećivati noću u ranom djetinjstvu. Nikada neću zaboraviti kako sam ležala u krevetu u mraku i gledala kako jedan za drugim obrisi dobivaju oblik dok gotovo nisu

potpuno ispunili sobu. Kao da se svijetom duhova proširila vijest: "Ako želite biti viđeni, kod Silvije je zabava." Nikad me nisu plašili niti mi obraćali previše pozornosti, jednostavno su se družili i bavili svojim poslom dok se ne bi razdanilo, kada su mi brzo postajali nevidljivi. I ponovno sam se požalila baki Adi, a ona mi je mirno dala bateriju za krevet. Opalilo je, hvala Bogu. Do danas ne mogu spavati u potpuno mračnoj sobi, jer istog se trena počinje puniti duhovima. Kao dijete to me zastrašivalo. U odrasloj dobi jednostavno su mi dosađivali, to je kao da imate gomilu nepoznatih tajanstvenih gostiju koji se okupe oko vas svaki put kad vam glava dodirne jastuk.

Moj vidoviti sin Chris i ja odveli smo moju jako vidovitu sedmogodišnju unuku Angeliju u kino na film "Šesto čulo" i budući da svi mi vidimo duhove, bili smo oduševljeni kako je precizno prikazana jedna od naših stvarnosti. Poželjeli smo da je dječaćić u filmu proveo više vremena potičući duhove oko sebe da razumiju da su mrtvi i krenu prema svjetlu na Onoj Strani, ali to je drugi problem za jedno od sljedećih poglavlja ove knjige. Film me podsjetio na gotovo zaboravljen događaj kada sam bila vrlo mala djevojčica, a moja je baka Ada izgubila metalnu kutiju s važnim, osobnim dokumentima. Prije nego što mi je to spomenula, tražila ju je posvuda, a ja sam jasno vidjela malenu neprivačnu ženu, moju prabaku, kako se poslije pokazalo, kako pokazuje prema poleđini golemog pisaćeg stola u njezinoj sobi. Rekla sam to baki Adi, uzbuđena zbog rijetke prilike kada sam duha vidjela ja, a ne ona. Moja se baka tada sjetila da je ona, prije nego što su radnici taj golemi pisaći stol postavili na mjesto iza zid, iza njega ugurala sef, smatrajući da je ondje posve siguran. Za tu uspomenu i općenito vrlo dobro prikazan život kroz doživljaj vidovitog djeteta zahvaljujem "Šestom čulu".

Čujem vas kako kažete: "Koje dijete ne vidi sjene kako se noću kreću po sobi?" Istina! To nije tako neobično. Ono što je neobično jest da **roditelji noćne strahove svoje djece ne shvaćaju ozbiljno**. Roditelji

obično upale svjetlo i kažu uplašenom djetetu: "Vidiš? Ovdje nema ničega. Prestani izmišljati i idi spavati."

Ali sljedeći put kad se nađete u takvoj situaciji sa svojim djetetom, molim vas, imajte na umu sljedeće činjenice. Prije svega, moja duhovna savjetnica Francine, koju ću vam poslije temeljito predstaviti, odlučno tvrdi da je 'mašta' jedna od najnesretnijih riječi, zato što služi kao izgovor za mnoge događaje koji zaslužuju ponnije promatranje. Drugo, najvidovitija bića na ovoj zemlji su djeca i životinje pa umjesto da proglasite izmišljotinom to što vaše dijete tvrdi da vidi, potaknite ga neka vam ispriča što je doživjelo i pažljivo ga slušajte. Bit ćete iznenađeni koliko vas djeca mogu naučiti o svijetu duhova i Onoj Strani ako im dopustite.

Uskoro, na moju žalost, došlo je vrijeme kada sam mogla duhove jasno vidjeti na danjem svjetlu baš kao i u mraku. Oni bi se bezbrižno motali uokolo po sobi punoj ljudi i čini se da ih nitko nije primjećivao, osim mene. Dvije bi se dimenzije preklapale, a obje su bile jednako stvarne pa sam se na kraju prestala mučiti zapitkujući svoje roditelje ili sestru: "Vidiš li ...?" Odgovor je uvijek bio negativan, pa zašto onda po milijunti put potvrđivati i njima i sebi da nisam obično dijete? Ako baka Ada nije bila prisutna, jednostavno sam šutjela i osjećala se kao "izvanzemaljac".

Jedne se večeri obitelj okupila u dnevnoj sobi prisjećajući se dragih umrlih rođaka, kada sam ugledala obris muškarca iza lijevog ramena bake Ade. Sjedila sam na podu uz njezine noge i šapnula joj: "Bako, tko je muškarac iza tebe?"

Za razliku od ostatka skupine, ona se nije začudila: "Koji čovjek?" ili "Nema nikoga iza tvoje bake, Sylvia, prestani!" Jednostavno je pitala: "Kako izgleda?"

Rekla sam joj da je visok, s crvenkastom kosom i malim, okruglim naočalama od žice, a oko vrata je imao konopac s trubom na kraju, kojom je slušao pluća ljudi.

Baka Ada je zasjala, odmah je prepoznala svojeg ujaka Jima, liječnika koji je umro prije dvadeset četiri godine, 1917., tijekom epidemije gripe. Bilo joj je drago što zna da je on tamo, a ja sam bila sretna što sam, vidjevši ga, njoj omogućila ponovni susret. Bila je to izvrsna potvrda moje vizije i prvi put, sjećam se, povjerovala sam da je ta "vidovitost" možda ipak dar, a ne teret ako mogu izmamiti takav osmijeh osobi koju toliko volim.

U vrijeme kad su me okruživali svi ti duhovi postala sam znatiželjna odakle su došli pa mi je baka Ada počela pričati o Onoj Strani. Objasnila mi je da kada završi život na ovoj zemlji, naš vječni duh napušta naša tijela i odlazi Doma, Bogu na mjesto nezamislive ljepote, pune boja i glazbe i čiste sveobuhvatne ljubavi. Duhovi nisu dolazili da me povrijede, došli su samo u posjet s One Strane i zbog dara koji smo ona i ja dijelile, mogli smo ih vidjeti kada drugi nisu.

Mislila sam kako su njezine priče o Onoj Strani čarobne. Ali, također sam mislila kako zvuče previše dobro da bi bile istinite. Ona je vjerojatno samo pokušavala svijet duhova i život nakon smrti učiniti ljepšim i sigurnijim kako bi umirila svoju nadarenu, osjetljivu, zbušnjenu unuku koju je obožavala. Tako sam ja slušala obožavajući je zauzvrat, premlada da shvatim da moja duša tiho odjekuje istinom svake riječi koju je izrekla.

Iskreno rečeno, nisam previše marila za Onu Stranu i vječnost duše kada sam bila dijete. Bila sam previše zauzeta: neumorno znatiželjna, hiperaktivna i otvorena, voljela sam oca i baku te bezuspješno pokušavala razumjeti svoju psihički bolesnu majku i uvijek, baš uvijek "znajući što se događa", neovisno o tome jesam li to željela ili ne. Znala sam tko zove i prije no što je telefon zazvonio ili tko je pred vratima i prije no što je netko zakucao. Objavila sam iznenadnu smrt djeda s tatine strane baš kada je tata uletio u kuću kako bi nam priopćio tu vijest. Jedno popodne, usred filma, izbezumljeno sam izvukla oca iz kina vrišteći kako moja mlađa sestra Sharon ne može disati. Kući smo

stigli upravo na vrijeme da je hitno odvedemo u bolnicu kako bi je liječili od dvostruke upale pluća. Znala sam što će se dogoditi, dobro ili loše, mojim prijateljima i učiteljima. Znala sam, a da mi to nikad nitko nije rekao, da postoji i kako izgleda plava žena koju je tata potajno zvao kada je mislio da svi spavamo. (Usput, nisam ga optuživala. Do danas, iako moj otac nikada nije napustio moju majku, još uvijek vidim tu "drugu ženu" i smatram je dijelom obitelji.)

Imala sam sedam godina kada je Ona Strana za mene postala izrazito osobna i kad mi je zauvijek promijenila život. U svojoj sam sobi češljala kosu, igrala se svojom baterijskom svjetiljkom i pokušavala zanemariti snažan osjećaj da je netko, koga nisam mogla vidjeti, u blizini, da me gleda. Odjedanput je gotovo zasljepljujuće svjetlo baterije naraslo, proširilo se i pojačalo sve dok sobu nije ispunilo čistim bijelim sjajem, a iz sredine svjetlosti ženski je glas rekao: "Dolazim od Boga, Silvija. Nemoj se bojati!"

Kad bi vam bestjelesni glas rekao neka se ne bojite, bez obzira na to odakle tvrdi da dolazi, biste li ostali mirno sjediti? Nisam ni ja. Izjurila sam iz te sobe, prestravljena, niza stube, tražeći baku Adu. Sudarila sam se s njom u kuhinji, gdje je čistila povrće iz svojeg bogatog vrta. Jecajući i tresući se, ispričala sam joj što se dogodilo. Zagrlila me, milovala po kosi i objasnila kao da je to očekivala: "To je bila tvoja duhovna savjetnica, dušo. Ovdje je kako bi ti pomogla. Molim te, pokupi mrkvu koja je ispala".

Kao i uvijek baka Ada je imala pravo, to je uistinu bila moja duhovna savjetnica i od tada nisam provela ni dana bez nje. Njezino pravo ime je Iena, ali zbog razloga kojih se nitko više točno ne sjeća, odmah sam zahtijevala da je umjesto toga zovem Francine. Tijekom jednog njezinog života na zemlji imala je podrijetlo Azteka i Inka, iz malog sela u Kolumbiji. Ubijena je kopljem 1520. godine dok je pokušavala zaštititi svoje dijete tijekom silovitog španjolskog napada. Ona je moja najbliža prijateljica, moja stalna pratiteljica, moja strpljiva uzdanica,

moja učiteljica, moj "kućni stručnjak" o Onoj Strani i moja nevjerojatno razborita zaštitnica, koja zna da ne mogu naučiti ako ne griješim. Ona mi govori glasom koji se mijenja u visok, cvrkutav zvuk dok prelazi iz svoje u moju dimenziju. Također, s mojom dozvolom, govori kroz mene upotrebljavajući moj glas dok sam u transu, nesvjesna onoga što se događa u mojoj odsutnosti sve dok mi poslije ne ispričaju ili dok je ne čujem snimljenu na traci. Visoka je 1,75 m, izrazito mršava, s elegantnim rukama, dugim prstima i do struka dugačkom crnom kosom koju plete u debelu pletenicu. Ima kose oči i izgleda egzotično, gotovo kao Egipćanka, sa svojom maslinastom puti i velikim crnim očima.

Moj prvi pravi pogled na Francine nije se dogodio sve do moje osamnaeste godine kada sam bila na koledžu. A kada se pojavila, namjerno sam zatvorila oči i okrenula se na drugu stranu.

Na Koledžu sv. Tereze, na putu da ostvarim svoj plan i postanem učiteljica, glavni su mi predmeti bili poduka i književnost, a sporedan predmet bila je teologija. Također, upisala sam satove hipnoze na Sveučilištu Kansas City. Francine mi je do tada već jedanaest godina redovno cvrkutala. Film "Tri Evina lica" bio je tada novi film koji se morao pogledati, o ženi s višestrukom ličnosti. A kao obvezan pohađala sam i kolegij iz psihopatologije. Cijeli sam se svoj život osjećala nenormalnom, a sada sam imala praktičan udžbenik u kojem je nabrojano osam simptoma shizofrenije, od kojih je uz četiri od njih, mogla biti i moja mala fotografija. Što sam više čitala, što sam više proučavala i što sam više shvaćala, postajalo je sve očitije: bila sam luda. Previše luda da bih podučavala djecu. Uzvišena tristogodišnja "ostavština vidovitosti" u mojoj obitelji vjerojatno je, zapravo u stvarnosti duga, tragična nasljedna ludost. A što se tiče te Francine koju nitko nije mogao čuti, osim mene, kako sam mogla biti tako glupa? Ona nije bila duhovna savjetnica. Nije čak bila stvarna. Ona je očito samo moja alternativna ličnost, tužna, izmišljena krhotina u mojem jadnom genetički poremećenom umu.

Meni je to zvučalo kao dobra, čvrsta logika i osjećala sam se gotovo samozadovoljno kada sam to najavila u svom pozdravnom govoru tom simptomu moje demencije, koji sam toliko mnogo godina poznavala kao Francine. Ona je slušala s uobičajenom strpljivošću, nije se svađala sa mnom, nijedanput se nije pokušala braniti. Ali, zamolila me da udovoljim jednoj njezinoj maloj demonstraciji prije nego što je zauvijek proglasim nestvarnom: prvi put od kad sam je upoznala ona će se materijalizirati.

Bila je noć. Padala je kiša. Moji majka, otac i sestra bili su sa mnom, izvan sebe od uzbuđenja zbog mogućnosti da će vidjeti ženu u kojoj sam brbljala sve ove godine. A ja sam osjećala kombinaciju straha, uznemirenosti i ravnodušnosti jer se ništa neće dogoditi pa će se nedvojbeno dokazati da sam stvarno luda. Na njezin zahtjev prigušili smo svjetla kako ne bi oštetila oči na svojem prvom fizičkom putovanju u ovu dimenziju nakon nekoliko stoljeća, barem je tako rekla. A onda smo čekali.

Ali, ne dugo.

Pokraj mene je bila sjedalica za ljuljanje. Polako, s nijemom gracioznošću, nabori svijetloplave haljine dobivali su oblik, padajući sa sjedalice na pod.

Zatim se ukazala ruka, koja je ležala u krilu meke haljine, s dugim i tankim prstima.

Moj je otac uzbuđeno izlenuo: "Neka nitko ne govori dok ona ne ode, tako ćemo znati da nismo utjecali jedni na druge u onome što smo vidjeli!" Nema problema! Majka i Sharon bile su prezauzete hvatanjem zraka u strahopoštovanju da bi išta konkretno izrekle.

Ostatak ruke polagano se pojavio s glatkom, maslinastom kožom, a zatim naslonjena na nju duga pletenica guste crne kose.

To je za mene bilo dosta. Dok je moja obitelj nastavljala gledati potpuno opčarana, ja sam se okrenula i više je nisam pogledala.

Dr. John Renick, psihijatar koji je postao jedan od mojih najdražih učitelja i uzdanika, bio je iznenađen kad sam mu sljedeći dan ispričala kako sam reagirala na Francinino prvo pojavljivanje. Mislio je kako bih ja trebala biti oduševljena. "Sve vrijeme sam znao da si ti previše snažno i dobro integrirana da bi imala bilo kakve ozbiljne psihičke probleme, a kamoli shizofreniju", rekao mi je. "Ali, ti i tvoja obitelj vidjeli ste Francine vlastitim očima. Ona je stvarna, što znači da si ti savršeno zdrava. Zašto si se okrenula od nje?"

Ne plačem često, ali se sjećam da sam osjetila suze na obrazima, "Zato što moram živjeti u ovom svijetu, dr. Renick. Vidim i čujem toliko toga što obični ljudi ne moraju trpjeti. Ne želim biti 'prolupala' luđakinja, želim biti učiteljica. Dovoljno sam šašava. Ne mogu si dopustiti da postanem još šašavija."

Nasmiješio se, pogledao me u oči i rekao: "Kako savršeno razumno rečeno." Konačno sam uzvratila osmijehom. Još uvijek čuvam njegovu pismenu dijagnozu: "Normalna, ali ima paranormalne sposobnosti?" Čak i s upitnikom to mi je puno značilo, jer je došlo od veoma uglednog psihijatra i barem kao vidovita nikada više nisam preispitala svoje duševno zdravlje.

Usput, kada je Francine nestala te noći i kada je obitelj uspoređivala svoje bilješke, pokazalo se da su njih troje vidjeli isti entitet, sve do najsitnije pojedinosti. I iako sam u to vrijeme odbijala to priznati, dio mene bio je bijesan što sam to propustila. Što kažete na tu predvidljivost?

Također, od dana kada je rođena moja unuka Angelija, znala sam da je ona vjerojatno najsnažnije nadarena vidovnjakinja što ju je ova obitelj ikada proizvela pa me nije iznenadilo kada je kao četverogodišnjakinja ušetala u moju kupaonicu i rekla: "Bagdah (njezin nadimak za mene), tko je ta crna gospođa koja te stalno prati?" Ipak, uvijek se iznenadim koliko me mnogo "normalne" publike nakon predavanja i pojavljivanja na televiziji pita zašto nisam predstavila visoku, crnokosu ženu koja je na pozornici stajala iza mene.

Sada kada sam potpuno prihvatila Francine, riskirajući da me smatra nezahvalnom, počela sam se žaliti na njezin visok glas, sličan glasanju vjeverice i pitala je ne bi li mogla pronaći laganiju, nižu oktavu i manje iritantan način komuniciranja. Ponovila mi je da ne može kontrolirati iskrivljenje svojega glasa dok putuje iz svoje dimenzije u moju, ali je prvi put predložila alternativu: kad bih ja pala u trans, ona bi mogla govoriti preko mene koristeći se mojim glasom. Ne bih bila svjesna ničega što se govori tijekom transa, ali bih ga mogla snimati i poslije poslušati što god je željela reći.

Moj odgovor je bio manje pristojna verzija izraza "nema šanse". Nisam željela sudjelovati u tome. Pustiti duhovnu savjetnicu da povremeno posudi moje glasnice teško da je bilo u skladu s mojom odlukom da jednom nogom budem čvrsto u racionalnom svijetu. Ona me uvjeravala da pri padanju u trans nema rizika, da bi to moglo znatno pomoći te da se nikada ne bih našla u situaciji da se ne mogu vratiti i ponovno preuzeti kontrolu. Nije mi bilo stalo. Odgovor je još uvijek bio negativan. Poticala me da pokušam pasti u trans ako se za to ukaže prilika, kako bih stekla to iskustvo, ali uvijek bih je prekinula i završila čitav razgovor.

No, dogodilo se nakon nekoliko dana na satu hipnoze koji je držao dr. Royal. Moja prijateljica Mary Margaret, koju sam znala od vrtića bila je sa mnom. Sjećam se kako su mi "odbrojavali" kao i obično. Sljedeće čega se sjećam jest vraćanje u svijest. S obzirom da sam ja poprilično gipka, to je bilo posebno nezgrapno buđenje. Još sam uvijek sjedila na svojoj sjedalici, ali sam bila presavijena s vrhom glave na podu među stopalima. Svi su u sobi zurili u mene. Nesigurna i vrlo zbunjena uspravila sam se i pitala što se dogodilo.

Svi, uključujući dr. Royala uzbuđeno su govorili upadajući jedan drugome u riječ. Uхватила sam izraze kao: "Trebala si se samo čuti...!" i "Toliko mnogo informacija...!" te "Odakle je sve to došlo?!" i nešto što je posebno privuklo moju pozornost: "Činilo se kao da si netko

drugi." Konačno se Mary Margaret jako približila mojem uhu i diskretno objavila: "Francine je bila ovdje. Govorila je kroz tebe."

Uporno sam tvrdila da to mora biti zabuna. Ali, Mary Margaret bila je bliska prijateljica koja me dobro poznavala i o Francine je slušala godinama. Ne samo da se Francine predstavila razredu dok sam ja bila "odsutna". Način govora, ritam, terminologija sve što je izašlo iz mojih usta i mojim glasom, bilo je toliko dramatično različito od onoga za što je Mary Margaret znala da sam "ja", tako da u njezinoj ili bilo čijoj drugoj glavi nije postojala sumnja da me Francine, kada sam dobrovoljno skliznula u hipnotički trans, nekako zamijenila i zauzela moje mjesto. Usput rečeno, ona im se svidjela i nadali su se da će se ubrzo vratiti.

Bila sam bijesna. Suočila sam se s Francine te večeri i tražila da mi objasni zašto me izdala. Strpljivo me podsjetila kako me upozorila da će vrebati priliku kako bi se "kanalizirala" kroz mene, a hipnotički trans koji je iskoristila da to postigne bio je dobrovoljan. Zapravo nije mi lagala niti je ušla u moje tijelo protiv moje volje. Samo je htjela pokazati koliko je kanaliziranje za mene sigurno te da se uvijek mogu i hoću vratiti. To je najbolji način da joj pomognem pri komuniciranju s drugima.

Nikada Francine nisam pobijedila argumentima, pa ni taj put. Uvjerila me da pokušamo provoditi kanaliziranje i dala mi je nekoliko čvrstih obećanja: nikad me više neće tako iznenaditi, nikada se više neću morati brinuti da ću stajati u predavaonici ili ispred klijenta ili publike i opet bez upozorenja "skakati" od mene do Francine pa ponovo natrag do mene. Nikada neće reći ništa drugo nego istinu niti će povrijediti mene ili bilo koga drugog. I što je bilo najvažnije, upotrijebit će moj glas samo kako bi ljude učila o Onoj Strani i vječnoj, bezuvjetnoj ljubavi Boga. Ako ikada budem imala ikakav razlog da povjerujem kako je prekršila jedno od tih obećanja, moći ću odmah prekinuti kanaliziranje te ponovno čuti njen glas.

To je bilo prije četrdeset četiri godine i ona je održala sva obećanja. Kada govori kroz mene, to je uvijek s mojim dopuštanjem, a to je bilo od neizmjerne pomoći mnogim ljudima. Uznemiruje me što tek poslije mogu čuti što ona govori, ali imam tisuće traka s njezinim predavanjima i slažem se da, osim što govori kroz moja usta, ona ni približno ne zvuči kao ja. Njezin je način govora vrlo spor i promišljen, u usporedbi s mojim njezino znanje i rječnik daleko premašuje moj i ona nikada nijednu riječ ne kaže u šali (za razliku od mene, kao što možete vidjeti, budimo iskreni). Nikada ne uzimam njezine informacije zdravo za gotovo, što nju frustrira, ali nikada me ne iznevjeri jer što više istražujem i proučavam nastojeći barem jedanput dokazati kako ona griješi, to više otkrivam da je ozbiljno mislila kada je rekla da nikada neće reći ništa manje od istine.

Moj vidoviti sin Christopher ne pada u trans, ali razumije proces i napušta sobu kada Francine preuzme kontrolu. On je voli i poštuje, ali ga jednostavno živcira kad me vidi tako očito odsutnu dok moje tijelo još ondje sjedi. To me dovodi do još jednog detalja o Francine: ona mi nikada ne pomaže u mojim podukama, televizijskim nastupima i predavanjima. Iskreno, voljela bih da to čini. Voljela bih da mogu svaliti krivnju na nju kada pogriješim. Ali, nikada se ne morate pitati govorite li sa mnom ili s Francine. Ako me ne poznajete dovoljno da biste uočili razliku, možete potpuno vjerovati da se ona nikada ne pojavljuje nenajavjeno.

Imala sam devetnaest godina kada sam prigrlila Francine kao dio svojeg života, diplomirala sam na koledžu i postala gotovo iz zabave prava hipnotičarka. Mislila sam da bi to moglo koristiti ljudima da prestanu pušiti i da smršave. Nisam niti sanjala da će me taj posao dovesti do najneobičnijih iskustava u životu, širom mi otvoriti vrata One Strane i zatim i meni ojačati vjeru i hrabrost da prođem kroz njih.

REGRESIVNA HIPNOZA I ONA STRANA

Moj prvi brak unatoč svih nedostataka, blagoslovio me sinom Paulom i preseljenjem sa Srednjeg zapada u sjevernu Kaliforniju. Tamo sam počela raditi na profesionalnim čitanjima, padala sam u trans za Francinine pouke pred brojnom, ushićenom publikom i radila sam magistarski rad na Sveučilištu San Francisco.

Na sveučilištu sam upoznala Boba Williamsa, mojeg instruktora kreativnog pisanja čiji je utjecaj na moj život bio predubok da bi ga se moglo izmjeriti. Znali smo dugo u noć razgovarati o slikama tarota u "Ulliksu" Jamesa Joycea, metafizici i neizbježno o paranormalnom. Jednog dana iznenadio je mene i moje kolege najavljujući: "Gospođa Dufresne (moje vjenčano prezime) će nam sada demonstrirati svoje vidovite sposobnosti... bilo kome od vas tko se želi dobrovoljno prijaviti." Bilo je pedeset studenata i svi su se prijavili. Zahvaljujući usmenoj predaji, nikada mi nije nedostajalo clijenata.

Jednog drugog dana odveo me u malu knjižaru i pokazao knjige vidovitog iscjelitelja Edgara Caycea, teozofkinje madame Helene Blavatsky, filozofa Jean-Paula Sartrea i Bertranda Russella i brojnih drugih "kao što si ti" autora i rekao da je moj sljedeći zadatak da ih sve pročitam. No, već sam ih bila pročitala. On se nasmijao i rekao: "Onda ih pročitaj ponovno, ali ovaj put poduzmi nešto. Proučavaj! Podučavaj! Istražuj nove granice. Premaši svoj doseg i njihov. Pokreni istraživački centar kako bi privukla više ljudi i proširila glas. Ako dopustiš, tvoj rad može postati važniji čak od radova tih autora."

Bob i ja smo se voljeli, pa sam uočila nedostatak objektivnosti jer me uspoređivao s velikim Edgarom Cayceom i drugima.

Njegov je odgovor bio jednostavan: "Vjerujem u tebe. Jednostavno učini to. Ja ću ti pomoći".

Nikada nije dobio priliku. Zanimarivši moj predosjećaj da se neće vratiti živ, otputovao je u Australiju. Vratio se u lijesu od borovine.

Nema dana u ovih dvadeset pet godina da mi nije nedostajao, da ga nisam voljela i zahvaljivala mu.

Nedugo nakon Bobove smrti, s nekoliko kolega otišla sam na predavanje vidovnjaka, vrlo poznatog u to vrijeme. Neću spominjati njegovo ime jer je još živ. Ali, što sam duže sjedila u publici, postajala sam sve bjesnija i nemirnija. Do kraja predavanja toliko sam se vrpoljila da su moji prijatelji zaprijetili da će me zavezati za stolicu.

Nakon toga smo otišli na večeru, gdje su moji prijatelji zahtijevali da im objasnim svoje ponašanje. Eksplodirala sam.

"Reći ću vam u čemu je moj problem. Polovica podataka koje smo čuli samo je djelomice istinita, a druga je polovica jednostavno pogrešna. To nije moje mišljenje, to je činjenica. Lagali su svim ovim ljudima koji su večeras došli tražeći istinite odgovore na neka, za njih vrlo važna pitanja."

Prijatelj koji je sjedio do mene rekao je: "U redu, ali što ćeš ti poduzeti u vezi s tim?"

Pogledala sam ga i jasno vidjela i čula Boba Williamsa kao da je sjedio pokraj mene, gdje je vjerojatno i bio. Odjedanput sam točno znala što ću poduzeti.

To je bio početak Fundacije za psihološka istraživanja Nirvana. Osnovala sam je 1974. godine u sjećanje na Boba s dva primarna cilja: podučavati razvoj vidovnjaštva te istraživati i dokazati opstanak duše nakon smrti.

Fundaciju Nirvana registrirala sam u Kaliforniji kao neprofitnu organizaciju. Zatim sam u mjesnim novinama oglasila da dajem satove iz vidovnjaštva. Javilo se dvadeset dvoje polaznika, koji su se ugorali u moju malenu dnevnu sobu, tog prvog utorka navečer. Te su dvadeset dvije osobe obavijestile druge dvadeset dvije osobe koje su to prenijeli na još dvadeset i dvije osobe i uskoro nisam imala drugog izbora, nego da nekako pribavim dovoljno novca da iznajmim ured u koji mogu primiti mnoštvo koje se povećavalo.

Moji roditelji i sestra do tada su se već preselili u Kaliforniju pa sam odmah zaposlila tatu i Sharon kao dio osoblja od sedam ljudi i zajedno smo se trudili od Fundacije za psihološka istraživanja Nirvana napravimo hvalevrijedan humanitarni pothvat. Svaki sam dan čitala i svake sam večeri, između Francininih predavanja, podučavala i usto pokušavala biti pažljiva majka dvojici mojih malih sinova. Osim svega, ali nikako i manje važno, nastavila sam studij hipnoze, diplomirala sam i prikupila dovoljno sati kako bih zaslužila stupanj "majstora hipnoze". Imala sam dozvolu da podučavam i dajem diplome drugim hipnotizerima, a neki članovi mojega osoblja pokazali su se znatiželjni i nadareni učenici. Počela sam istraživati svoju znatiželju o regresivnoj hipnozi s namjerom da svoje klijente vratim do trenutka njihovog rođenja, tj. dolaska na ovaj svijet. Da budem iskrena, ideja o životima prije ovog nije predstavljala problem za mene. Mije se radilo o vjerovanju ili nevjerovanju u reinkarnaciju. Jednostavno, mnogo toga mi je u tom trenu bilo važnije od reinkarnacije.

Jednostavno rečeno, bila sam zatečena onim što se dogodilo tijekom hipnotičke seanse jednog tmurnog popodneva, nedugo nakon što je osnovana Fundacija Nirvana. Izvodila sam hipnoterapiju za mršavljenje na novom klijentu i odjednom se učinilo da gubi pamet. Prvo je, u sadašnjem vremenu, govorio o svojem životu u Egiptu, gdje je bio graditelj piramida. Spomenuo je i zadivljujuće pojedinosti o protugravitacijskim spravama, toliko fantastične da ih nisam mogla pratiti. U sljedećem je trenutku počeo dugi monolog, koji je zvučao kao beskrajn niz besmislenih slogova. Mislila sam da proživljava psihotičnu epizodu i znala sam da bi za njega moglo biti opasno ako ga prekinem, pa sam slušala i pokušavala izgledati smireno dok sam ga u sebi preklinjala da ne postane nasilan. Ali, baš kao što je odjedamput poludio, tako se naglo i vratio u normalno stanje, ponovno je bio svoj, ugodan, govorio je tiho kao da se prethodnih pola sata ništa nije dogodilo.

S njegovim dopuštanjem poslala sam snimku te seanse svojem prijatelju, profesoru na Stanfordu i zatražila njegovu objektivnu procjenu. Ako je ovaj pacijent trebao psihijatrijsku pomoć, bila sam spremna jasnog čovjeka tamo uputiti. No, ako sam upravo imala iskustvo "Bridey Murphy", željela sam imati svjedoka.

Godine 1952. hipnotizer Morey Bernstein snimio je nekoliko sesija sa ženom koja se zvala Virginia Tighe i koja se pod hipnozom identificirala kao Bridey Murphy, Irkinja koja je živjela u devetnaestom stoljeću. Kao i Bridey Murphy, Virginia Tighe govorila je irskim provincijskim naglaskom, pjevala irske pjesme i pričala pojedinosti o svojem životu u Corku prije sto godina. Bernsteinova knjiga *The Search for Bridey Murphy* (Potraga za Bridey Murphy) postala je uspješnica, a snimke tih sesija prevedene su na dvanaestak jezika. Zadivila me pričom o Bridey Murphy, ali nisam bila sigurna vjerujem li toj priči ili ne.

Tri dana nakon što sam predala snimku na Stanfordu moj je telefon zazvonio i glas sa druge strane je rekao: "Odakle si dobila snimku?", nikada nisam čula svojeg prijatelja profesora tako uzbuđenog.

Odgovorila sam pitanjem: "Zašto te to zanima?"

Čini se da je on u ta tri dana proučio i istražio snimku, te je preslušao s kolegama koji su također donijeli zaključak koji nas je sve zaprepastio: navodni "besmisleni slogovi" mogega klijenta bili su zapravo nepoznati asirski dijalekt iz sedmog stoljeća prije Krista, kojim je tečno znao govoriti svaki graditelj piramida.

Kako bismo bili temeljiti, službeno sam nazvala svojeg klijenta i pitala: "Govorite li vi staroasirski?" Mislim da je na kraju razgovora on propitivao moj zdrav razum, kao što sam ja propitivala njegov nekoliko dana prije.

To me iskustvo prisililo da proširim svoju "samo ovaj životni vijek" regresivnu hipnozu na bilo koji od prošlih života koji se slučajno

pojave, iako nikada ne kršim glavno pravilo da ne usmjeravam osobe pod hipnozom na bilo koji način. Pripremila sam se na to da je pojava prošlih života rijetka. Ali, nije. Nimalo. Klijent za klijentom, a na kraju ih je bilo na tisuće, nakon što sam ih blago vodila kroz njihovo rođenje na ovaj svijet, počeli bi vrlo detaljno pričati o svojem životu ili životima prije ovoga. I svaki put iznova, bez iznimke, osoblje Fundacije Nirvana istraživalo je te pojedinosti obično kroz neprocjenjiv, opsežan arhiv San Bruno. I pokazalo se, na primjer, da je postojala žena Selena Franklin, koja je 1843. godine živjela u Peoriji, Illinoisu s dvije kćeri Margaret i Marion, i mužem Willyjem, koji je bio poljoprivrednik. Zabilježili smo sve regresije u prošli život koje smo mogli potvrditi, a tisuće potvrda još uvijek čuvam u svojem uredu.

Najugodniji i potpuno neočekivan rezultat regresivne hipnoze bio je njezin nevjerojatan iscjeliteljski potencijal. Klijenti s neobjašnjivim lobijama i kroničnim bolestima ostvarili su znatna poboljšanja, a mnogi su potpuno izliječeni kad smo otkrili stvarne korijene problema, zakopane u podsvjesnim sjećanjima prethodne inkarnacije, koji su samo čekali da budu razotkriveni i oslobođeni. To je otkriće još više potaknulo moja istraživanja. Iskreno rečeno, ako reinkarnacija ili čak žirafa s ružičastim točkama poboljšavaju fizičko i emocionalno zdravlje ljudi, želim o tome naučiti sve što se može.

Neprestano sam raspravljala o ovim događajima s nekoliko kolega, među kojima je bio i dr. Bill Yabroff, profesor psihologije na Sveučilištu u Santa Clari. On je, kao i ja, bio neumorni istraživač i skeptik bez predrasuda kad se radilo o prošlim životima. Bez obzira na to kakvu bih mu snimku, priču ili teoriju donijela, nikada nije rekao: "To je smiješno". Uvijek je bio zainteresiran i govorio je: "Hajdemo to provjeriti!" Vječno sam mu zahvalna. Uistinu vječno.

Na neki način, nisam bila prisutna tijekom jednog od Bilovih najneobičnijih pokušaja "provjere". Jako ga je zanimala Francine i bio je nazočan na nekoliko njenih predavanja o teologiji i Onoj Strani, a

jednog me dana pitao jesam li voljna pasti u trans kako bi je mogao testirati. I sama sam stalno osporavala i iskušavala Francine pa sam prihvatila zamisao o "outsajderu" za kojeg sam znala da je poštuje i kojem sam vjerovala, a koji bi iskušao njezinu vjerodostojnost.

Ne rekavši mi što namjerava, Bill je te večeri zasjedao s Francine u mojem uredu. Donio je popis s imenima dvadeset bivših pacijenata, sada već pokojnih, nasumce izabranih iz stotina njegovih dosjea i dosjea njegovih kolega. Čitao je imena jedno za drugim, ništa više, i tražio da Francine identificira uzrok smrti svakog pacijenta. Njegova je teorija bila da bi Francine, ako stvarno govori s One Strane, trebala imati pristup informacijama i dobiti ih od tih umrlih ljudi. Ali, ako je bila varalica, ona bi tek pogađala o tome kako su umrli i vrlo bi loše prošla na testu.

Francine je točno i potanko znala uzrok smrti devetnaest pacijenata, od njih dvadeset. Nije stala kod jednostavnog "metak iz revolvera" ili čak "metak u glavu". Rekla bi "samoubojstvo, rana od metka na desnoj sljepoočnici s izlaznom ranom ispod lijevog uha".

Bill je bio zapanjen. Vjerojatnost da pogodi devetnaest od dvadeset specifičnih uzroka smrti gotovo da su bili jednaki nuli. I vrlo je lako isključio mogućnost da je nekako uspjela pročitati što on misli. Oprezno je izbjegavao čak baciti pogled na uzrok smrti kada je sastavljao popis imena, tako da u glavi nije imao informaciju koju bi ona mogla pročitati. Ni podsvjesno joj nije mogao dati odgovore koje nije znao.

Dvadeseti uzrok smrti, onaj koji je Francine "promašila", bilo je predoziranje. Rekla je da su bile u pitanju tri tvari. U početnom obdukcijском izvještaju pisalo je da se radilo o dvije. Previše znatiželjan da bi propustio doznati o čemu se zapravo radi, Bill je nazvao obitelj pokojnika. Na njegovo iznenađenje zahtijevali su drugu obdukciju, koja je identificirala tri, a ne dvije tvari koje su pomiješane okončale život njihovog bližnjeg.

Bill je često prepričavao ovaj slučaj na predavanjima i konferencijama, i uvijek bi na kraju rekao: "Sylvia je napravila kvalitetan skok." Molila sam ga više puta da za to zaslužnom smatra Francine, ali nikada ga nisam uspjela uvjeriti.

Nekoliko prijatelja psihijataru, psihologu i liječniku istraživalo je u to vrijeme područje reinkarnacije, tako da smo redovito kontaktirali. Napokon smo jedan vikend okupili da raspravimo o toj temi u prostoru, u kojoj nije bilo mjesta za sjedenje. U prvi mah mi se učinilo da ondje ne pripadam. Pozvana i pozdravljena, gotovo sam osjećala da smo trebali biti predstavljeni kao "Pet sjajnih, važnih liječnika... i Sylvia". Ali, imala sam previše snimaka potvrđenih regresija u prošli život i previše povjerenja u valjanost svojega rada da bih dugo ostala nesigurna.

Prije nego što smo počeli raspravljati, postavili smo mogućnost da izvedemo spontanu regresiju u prošli život na dobrovoljcu iz publike. Moji su kolege oklijevali, no ja sam kao i uvijek mislila da može uspjeti, a ako ne uspije, ništa strašno. Nećemo znati dok ne probamo.

Javilo se nekoliko pojedinaca i ja sam izabrala privlačnog, dobro odjevenog mladića koji je odavao dojam da baš ne vjeruje u blebetanje o reinkarnaciji, ali je bio dovoljno strpljiv da nastavi slušati zbog male mogućnosti da možda imamo pravo.

Prije nego što sam ga počela hipnotizirati, pitala sam ga ima li bilo kakav fizički ili emocionalni zdravstveni problem ili bilo kakve fobije koje su ga mučile. Spomenuo je kronično bolno desno stopalo koje liječnici, čini se, nisu mogli izliječiti. A što se tiče nesigurnosti, priznao je da se boji kako će ga ljudi uvijek doživljavati kao nedoraslog i smijati mu se iza leđa, bez obzira na to koliko je uspješan postao ili koliko se naporno trudio da ga vole.

Bio je dobar primatelj. Voljan, ali ne potpuno prepušten suradnji, lako da ga je bilo lako hipnotizirati. Polako sam ga vodila kroz regre-

siju da publici pokažem kroz koje se faze ona ostvaruje, kako bi njemu bilo ugodno, te da dokažem da ga ne navodim te da sve informacije dolaze od njega, ne od mene. Strpljivo smo prolazili unatrag kroz ovaj život, do njegova rođenja, do trenutka njegova začeća, do njegove smrti u životu prije ovoga.

I onda smo svi gledali, kako se bez mogega znaka, njegovo desno stopalo zaokrenulo prema unutra kao da je deformirano, a njegovo se čitavo držanje promijenilo od uglađenog samopouzdanja u sramežljivu, tužnu, zaštitničku sjenu.

Pitala sam ga koji je datum danas. Rekao mi je datum u 1821. godini, što je bilo prije 154 godine.

Predstavio se tadašnjim svojim imenom i mislio je da se nalazimo u gradiću u Virginiji umjesto u gradu u sjevernoj Kaliforniji. Njegov je kratki život bio nesretan. Rođen s deformiranim desnim stopalom, bio je neugodan teret roditeljima, usamljen i predmet izrugivanja među školskim kolegama.

Nikada se u životu nisam služila "lažnjacima" niti sudjelovala u prijevarama. Nikada ne bih krivotvorila svoju vjerodostojnost, svoju karijeru i životno djelo zbog jeftinog trika. No čak i da sam htjela nisam mogla niti unajmiti nekoga tko bi bolje pokazao koliku moć prošli životi imaju nad našim sadašnjim životima. Kroz ono što sam nazvala stanična sjećanja, mi prenosimo različite vrste strahova i boli iz jednog života u drugi, a njihov pravi izvor dopušta našoj duši da ih se oslobodi jedanput zauvijek. Taj me čovjek nekoliko mjeseci poslije izvijestio da nikada više nije osjetio nimalo nelagode u svojem stopalu i nikada se više nije bojao da će biti ismijan.

Čak bi i najskeptičniji znanstvenici bili budale kada ne bi prihvatili rezultate pokusa koji su potvrđeni tisuću puta. A za mene se može reći sve, samo ne da sam budala. Bila sam svjedok kristalno jasnih sjećanja tisuća klijenata na prošle živote, a to što sam zatim bila u

mogućnosti potvrditi te prošle živote uvjerilo me da je Francine sve vrijeme imala pravo, kao i uvijek: reinkarnacija je Božji logičan, nježan, milostiv plan za vječno putovanje naših duša. Nisam željela samo jednostavno vjerovati u to, jer sam imala i previše dokaza da ne vjerujem u to. A budući da sam dokazala kako su ta sjećanja iz prošlih života točna, nisam mogla sumnjati u sve te regresije sjećanja, koja su bila gotovo identična kod svih klijenta; bila su to radosna sjećanja o vremenu između smrti u njihovu prošlom životu i rođenju u ovom, o životu na Onoj Strani.

Provela sam tisuće klijenata kroz regresiju, sa svih kontinenata, svih rasa, kultura i religija od metodista preko budista, židova, muslimana, taoista, šintoista i u svim slučajevima - baš svim slučajevima - detalji o iskustvu smrti i Onoj Strani nikada se nisu znatno razlikovali. Jedina nedosljednost koju sam pronašla jest da su neki ljudi čuli glazbu čim su stigli Doma dok su je drugi čuli tek poslije. No, to ne možemo smatrati važnim. Dokazi da smo na ovaj svijet svi došli s istoga mjesta i da ćemo se na to mjesto vratiti kada se ovaj život završi, bili su i jesu nepregledni. Podjele i predrasude s kojima se susrećemo na zemlji posve su ljudski proizvod koji na onoj strani izgledaju i čine nam se smiješne same po sebi. Osim građe iz arhiva San Bruno, posjedujem i druge objektivne izvore kojima mogu potvrditi sjećanja iz prošlih života svojih klijenata o životu na Onoj Strani:

- Imam Francine, koja živi na Onoj Strani i neumorno je opisuje i odgovara na pitanja o njoj od moje sedme godine.
- Imam vlastito iskustvo kliničke smrti koje ću opisati u III. poglavlju, te svoje odlaske na Onu Stranu kroz astralna putovanja kada se duh odvaja od tijela i odlazi samostalno istraživati.
- Imam iskustvo kliničke smrti koje su brojni klijenti podijelili sa mnom.

- Imam priče o astralnim putovanjima na Onu Stranu tisuća klijenata, od kojih mnogi nisu imali pojma što im se dogodilo i oklijevali su mi opisati svoja iskustva iz straha da ću pomisliti da su luđi.
- Imam nepresušno blago pojedinosti o astralnim putovanjima na Onu Stranu, koje su mi prepričali neki od najvjerodostojnijih i najdražih ljudi u mojem životu, od bake Ade preko mojega sina Christophera i unuke Angelije do članova mojeg osoblja i svećenika moje crkve Novus Spiritus; prekrasni crteži nekih od njih o mjestu koje su Doma posjetili i istražili, bit će objavljeni poslije na stranicama ove knjige.
- Vjerojatno najdramatičnije od svega, čak više od Francine, imam audiosnimku One Strane. Nisam sigurna bih li u to i sama povjerovala da nisam bila prisutna događaju.

Bilo je to prije dvadeset godina. Izvodila sam regresivnu hipnozu na Susan, četrdesetogodišnjakinji. Kasetofon je bio upaljen, kao i uvijek. Nalazila se između ovog i svojeg prethodnoga života na Onoj Strani i opisivala je prekrasnu zgradu s kupolom i redovima polica sa svicima pergamenta koje su izgledale kao da vode u vječnost. Kao što ćete pročitati u kasnijim poglavljima, ta mi je zgrada bila poznata pa sam je odmah prepoznala kao veličanstvenu Dvoranu spisa.

Nikad, ni prije ni poslije te seanse to mi se više nije dogodilo. Ali, što je dublje tonula i što su detaljniji postajali njezini opisi, sve sam više shvaćala da sam postajala više od objektivnog promatrača Susaninog putovanja do Dvorane spisa. Zapravo, bila sam tamo uz nju. Međutim, iako sam bila potresena i uzbuđena, uspjela sam se suzdržati da ne progovorim ni riječ, kada mi je to postalo jasno, kako je ne bih navodila niti utjecala na nju na bilo koji način.

Kako se pokazalo, ništa nisam niti trebala reći. "Ti si ovdje sa mnom", objavila je iznenađeno. I dalje sam šutjela.

Nastavila nas je obje voditi kroz Dvoranu spisa naglas detaljno opisujući što sam i ja u tišini vidjela, sve dok nismo došli do još jednog reda sa svicima, gdje sam ugledala prelijepu tamnokosu ženu u dugoj, plavoj, pamučnoj haljini koja nam se približavala. Znala sam da je ona Susanina duhovna savjetnica, a i to da se zove Rachel.

Ponovno nisam rekla ni riječ. I ponovno nisam to niti trebala. Susan je rekla: "Netko je s nama."

Zvučala sam mnogo mirnije nego što sam se osjećala dok sam jednostavno pitala: "Tko je to?"

"Žena", odgovorila je. "Ima crnu kosu. Ne znam zašto, ali imam osjećaj da je ona moja duhovna savjetnica."

U tom trenutku Rachel nas je vidjela i viknula: "Susan!"

Prije nego što sam mogla reagirati, Susan je rekla bez daha: "Jesi li čula?"

"Čula što?", sada je moje srce već lupalo.

"Rekla je moje ime", odgovorila je sa strahopoštovanjem.

Ali, to se nije moglo usporediti sa strahopoštovanjem koje smo obje osjetile dok smo preslušavale snimku te seanse.

U trenutku koji sam upravo opisala, čule smo moj glas: "Tko je to?"

Zatim Susanin glas. "Žena. Ima crnu kosu. Ne znam zašto, ali imam osjećaj da je ona moja duhovna savjetnica."

I, zatim, treći glas na snimci jasan koliko Susanin i moj, koji kaže: "Susan!"

I danas je imam kao i mnoge druge snimke, na kojima nas u ovoj dimenziji zazivaju glasovi s One Strane želeći da ih primijetimo i dopustimo da posluže kao apsolutni dokaz vječnosti naših duša.

Neki uskogrudni sumnjičavci tvrde da su iskustva kliničke smrti i One Strane uzrokovana halucinacijama koje izaziva nedostatak kisika.

Madam se da će stupiti sa mnom u vezu i objasniti mi kako sam tisućama i tisućama klijenata, mojem osoblju i mojim svećenicima, mome sinu i mojoj unuci uspjela uskratiti kisik, a da oni to nisu primijetili niti su se žalili zbog toga.

Drugi pak pokušavaju svoju sumnju objasniti vjerom, što me je uvijek čudilo. Većina velikih svjetskih religija prihvaća koncepciju da naše duše preživljavaju smrt. Pa, zašto je onda pomisao da možemo komunicirati s tim dušama, i da zapravo to činimo, tako neobična?

Upravo je moja rastuća strast za religijom i duhovnošću potvrdila ono u što sam vjerovala oduvijek i zauvijek.

Drugo poglavlje

Religija i Ona Strana: još pitanja, još odgovora

Možda ste pomislili da je luteransko-episkopalno-židovsko-katolička djevojka morala okrenuti leđa velikom dijelu svoje vjerske poduke kako bi se posve uvjerala u postojanje reinkarnacije i One Strane. No, to nije tako. Bio je to proces prihvaćanja i proučavanja, neiscrpnog istraživanja, nakon čega sam se nastavila duhovno razvijati do točke u kojoj je moj odnos s Bogom nepokolebljiv, neprobojan temelj na kojem se gradi sve ostalo u mojem životu.

Katolicizam i ja upoznali smo se kada sam imala pet godina. To upoznavanje nije bilo inspirirano religijom nego disciplinom. Nisam bila neposlušna niti destruktivno dijete, ali bila sam dijete za koje se taktično kaže "pune ruke posla", pa je baka Ada mislila da bi redovnice Katoličke škole u našoj ulici možda mogle pomoći obuzdati ono na što još uvijek više volim misliti kao na svoju "mladenačku razigranost".

Od početka sam se izdvajala među školskim kolegicama, i to većinom u svoju korist. Testirali su me prije škole i s pet godina smjestili u drugi razred umjesto u vrtić. Također sam, u manjoj mjeri, u našem susjedstvu došla na zao glas kao čudna djevojčica koja "zna stvari". A ono što je za časne bilo najuzbudljivije jest da sam, pošto sam dolazila iz protestantsko-židovske kuće, bila prvorazredan materijal za preobraćanje. Udovoljavali su mi i davali posebne počasti; primjerice išla sam na čelu procesije i stavljala svibanjsku krunu na Bogorodicu.

Sva je ta pozornost bila usmjerena prema tome da me pridobiju. Postala sam toliko očarana da sam uvjerala baku Adu, a s vremenom i cijelu svoju obitelj da me krste u katoličkoj crkvi prije nego završim školu.

Postoji i uvijek će postojati mnogo toga što volim u katolicizmu. Divila sam se redovnicama i njihovoj dubokoj posvećenosti Bogu. Pronašla sam čudo i utjehu u svetom, predivnom misticizmu rituala. Baka Ada mi je oduvijek pričala o anđelima, a redovnice su se divile anđelima. Možda sam najviše od svega imala neočekivan osjećaj prihvaćanja. Postojale su predivne priče o svecima, pa čak i o maloj djeci u dalekim mjestima, Lourdesu i Fatimi, koja su imala vizije i čula glasove. Ni kao dijete nisam težila svetosti, ali sam voljela znati da smo mi ljudi od "vizija i glasova" dobrodošli unutar ovih prigušenih, časnih zidova.

Ali, kako se poslije pokazalo, unutar nekih ograničenja. Jednog nam je dana sestra Mary Stephanie pričala o anđelu čuvaru i ja sam uslužno podignula svoju malu, devetogodišnju ruku i rekla: "Moj je anđeo upravo razgovarao sa mnom."

"Pa, naravno, dušo", odgovorila je da mi udovolji. "Oni razgovaraju sa svima nama". Odmahnula sam glavom. "Ne, ali ja stvarno čujem svojega. Svo vrijeme." Francinin glas me do tada već stalno pratio.

Sestra Mary Stephanie proučavala me tiho jedan trenutak i zatim me ozbiljno obavijestila da ćemo imati dovoljno vremena da o tome razgovaramo poslije, jer ću ostati poslije škole. Nejasno sam bila svjesna da ostajanje poslije škole znači biti kažnjen, ali nisam imala pojma zašto.

Nakon što je razred taj dan raspušten, sestra Mary Stephanie me pitala što to znači da stalno čujem svojega anđela i kako zvuči. Opisala sam Francinin visok cvrkutav glas i objasnila: "Ona mi govori čega se moram čuvati i priča mi o Bogu".

Mery Stephanie mi je tada održala strogo predavanje o izmišljanju priča i izazivanju nevolja. Ne samo da se nisam pokajala, nego sam se i razbjesnila. Rekla je kako nam naši anđeli govore, a ja sam izazivala nevolje tako što sam pričala da čujem svojega? Zašto bi se anđeli trudili da govore s nama ako ih mi ne trebamo čuti? To bi bilo glupo.

Naravno, budući da sam taj dan kasnila iz škole, ispričala sam baki Adi što se dogodilo i pitala je što sam krivo učinila. Ona je žustrim korakom izašla i krenula niz ulicu te je dugo razgovarala sa sestrom Mery Stephanie. Ne znam što su točno razgovarale, ali više me nikada i nisu grdili zato što čujem glasove.

U šestom smo razredu počeli učiti o paklu, Sotoni i mogućnosti da budemo opsjednuti. Ova religija koja sve oprašta, puna ljubavi i anđela, odjednom je sadržavala prave noćne more, i budimo pošten, moja je prva misao bila: te strahote nisu stvarne, nego su samo dio taktike zastrašivanja kako bi nas natjerali da budemo dobri. Za mene nije imalo nikakvog smisla da je Bog, koji nas je stvorio i volio iz dna svojega savršenog srca, također, mogao biti tako hladan, okrutan i pun mržnje da bi nas osudio na vječni pakao ako jedemo meso u petak ili čak gajimo grešnu misao, bez obzira na to hoćemo li prema njoj postupiti ili ne. (Naravno, sada kada je proglašeno prihvatljivim jesti meso u petak, što će biti sa svim onim dušama koje su u paklu zato što su činile nešto što više nije grijeh? Kaže li Bog: "Oprostite!" I onda ih ipak sve pusti u raj? To bi značilo da je Bog pogriješio, a nikad me nitko neće moći uvjeriti da je to moguće.)

Ako mi neke pojave nisu jasne, tražim njihovo razjašnjenje i nemilosrdno ih istražujem dok ih ne shvatim. To je istina o meni sada, a tako je bilo kad sam bila u šestom razredu. Tako sam još jedanput podignula ruku i zahtijevala da mi kažu u što trebamo vjerovati, u Boga ispunjenog ljubavlju ili ovog novog, zločestog kojeg su nam ponudili? Ponovno sam ljubazno pozvana da ostanem nakon škole i ponovno je baka Ada odjurila niz ulicu na još jedan ugodan razgovor

sa sestrama kada sam došla kući. Kao vidovita i spiritualistica, bila je sigurna da su pakao i opsjednutost vragom zemaljska djela koja nemaju ništa s Bogom, a da Sotona nije ništa veća prijetnja Božjoj djeci od bilo kojeg drugog zamišljenog čudovišta. Ali, toga dana baka Ada nije prosvjedovala zbog razlike u mišljenju nego zato što sam kažnjena jer sam pitala, jer sam tražila odgovor.

A zatim je došla ispovijed, odlazak u malenu kabinu i otkrivanje svojih grijeha svećeniku kojega nisam mogla vidjeti, samo zato da bi mi on mogao reći kako mi treba biti žao i što Bog želi od mene kako bih se iskupila. Bila sam toliko prestravljena na svojoj prvoj ispovijedi da sam zapisala sve svoje grijehе kako ih ne bih zaboravila. Svećenik je čuo kako prevrćem po komadićima papira i pitao me što radim. Kad sam mu rekla, ukorio me. Što ako netko pronade taj popis? Zamisli samo sramotu! Bilo mi je jedanaest godina, a kao svoje grijehе zapisala sam da sam odgovarala majci i lagala da sam jedan dan dva puta oprala zube, a učinila sam to samo jedanput. Jesam li mislila da je moje ponašanje vrijedno svečane večere? Naravno da ne. Ali, jesam li mislila da je vrijedno sramote? Teško.

Ali, tada mi se sve u vezi s ispovjedi činilo nelogičnim. Ako je bio potreban posrednik između Boga i mene, zašto bih se mučila moliti, kad već taj isti nevidljivi svećenik prenosi poruke amo-tamo? A ako Bog svakog od nas voli podjednako, zašto bi posvetio više pozornosti ovom svećeniku, koji je molio oprost za mene nego što bi posvetio meni kad bih ga izravno pitala? A da ne spominjem činjenicu da je, prema Francine, na snazi sveti sporazum o privatnosti kada se radi o našoj komunikaciji s Bogom. Nitko, čak ni naši duhovni savjetnici ne mogu prislušivati te "pozive". Pa, zar onda, na neki način, neizostavno prisustvovanje ispovijedima ne znači kršenje Božje i moje tajnosti?

Pitanje koje me možda zbunjivalo najviše od svih jest pitanje života nakon smrti. Ako sam razumjela ono što su mi rekli, svakom je od nas

pružen jedan život na zemlji, nakon kojeg smo ili protjerani u pakao za vječnost zbog bilo kojeg prekršaja, od ubojstva do upotrebe kontracepcijskih sredstava, ili nam je dopušteno doći u raj, gdje ćemo vječnost provesti buljeći u blaženu viziju, što zvuči divno, ali ne baš i jako produktivno. Moj je problem bio što nijedan od ovih scenarija nije pružio objašnjenje za Francine i duhove koje sam vidala i čula svaki dan. Oni su bili neosporni dio moje i stvarnosti mnogih svetaca koje su katolici priznali, pa ako su svi mrtvi ljudi ili u paklu ili bulje u blaženu viziju nakon smrti, odakle su došli svi ovi duhovi oko mene?

Imala sam sreću što sam naišla na nježnog ispovjednika, jezuitskog svećenika po imenu otac Nadeau, koji me je razumio. On me poticao da dođem k njemu s pitanjima umjesto da izazivam nemir među časnim sestrama i svojim kolegama, te da nastavim čitati i istraživati kako bih zadovoljila svoju nezasitnu znatiželju. Naravno, nikome nisam mislila vjerovati na riječ, pa čak ni Francine, i zato je postojao samo jedan način kako bih postigla da će ikada itko i meni povjerovati na riječ: trebala sam učiti dok ne pronađem sustav vjerovanja koji bi za mene imao smisla u svim aspektima mojega života i dovoljno informacija koje bi ga poduprle.

Ne trebam niti reći, da sam sva ova pitanja postavila Francine i baki Adi, koje su me kroz brojne razgovore naučile da nikada ni u kojem slučaju ne omalovažavam katolicizam ili bilo koju drugu religiju. Napokon, slagala se ja ili ne s njihovim odgovorima, sve se religije svode na osnovnu poruku: volite Boga, radite dobra djela, zatim zašutite i idite kući.

I nijedna od njih nikada nije proglasila nijednu ideju krivom niti luckastom. Umjesto toga, uvijek su na moje pitanje odgovarale svojim pitanjem koje me do danas inspirira i motivira: "Što ti misliš?"

Ono što sam mislila i što još uvijek mislim jest da se Bog ne može nositi sa svim pažljivim ispitivanjima koja mi možemo ponuditi te da nedosljednosti koje su me zbunjivale dolaze od nas, a ne od njega. Bog

ima smisla. Nikada, ni trenutak, nisam u to sumnjala. Jednostavno sam trebala saznati kako.

Zaključila sam da bih zato što slijedim svoju strast mogla imati koristi i kroz studij pa sam, kad sam krenula na koledž, odlučila uzeti teologiju i svjetske religije kao sporedne predmete. Oduvijek sam nezahvalno čitala i sada sam imala savršen izgovor da pročitam sve religijske i duhovne knjige do kojih sam mogla doći. Probavljala sam sve od knjige Harolda Blooma *"The book of J"*, preko serije Elaine Pagels *"The Gnostic Gospels"*, djela moje junakinje Eileen Garret i njezinih djela *"Many Voices: The Autobiography of a Medium"*, Carla Junga, Josepha Campbella, Edgara Cayce, učenja Bude i Muhameda, tantre, Egipatske knjige mrtvih, Bhagavada Gite, teozofskog društva, šintoizma, Rosehkreuzeri, do Talmuda i Kur'ana. Proučavala sam život Apolloniusa Tyana, grčkog duhovnog iscjelitelja i učitelja koji je bio suvremenik Krista. Naučila sam sve što sam mogla o esenima i gnosticima, na kojima su katolici i mnoge protestantske vjerske škole temeljile toliko mnogo svojih zasada. Razmjenjivala sam misli sa svećenicima, jogijima, tibetanskim redovnicima, opaticama, protestantskim svećenicima, rabinima i učiteljima žena. Padala sam u trans za Francine i preslušavala brojne snimke s njezinim predavanjima o Bogu, teologiji i Onoj Strani. Sama sam sebi obećala da na svakom koraku puta neću biti prebrza u prihvaćanju ili odbacivanju bilo koje ideologije te da ću nastaviti dalje sve dok moja zbunjenost ne poklekne pred zdravim razumom i logikom.

Jedno od otkrića koje mi je najviše otvorilo oči bilo je da je većina velikih svjetskih religija, uključujući i kršćanstvo, **dok ga nije rekonstruirao papa Konstantin u šestom stoljeću**, prihvatilo istinu o reinkarnaciji i vječnom krugu duše između ovog svijeta i One Strane. Ako je to bila istina, u Bibliji su morale postojati aluzije na to, pod pretpostavkom da papa Konstantin nije mogao kontrolirati svaki primjerak svakog prijevoda i tako izbaciti sve s čime se osobno nije slagao.

Na temelju te pretpostavke, počela sam uporno i temeljito proučavati Bibliju. Svih dvadeset šest verzija, od kojih je moja najdraža možda Lamasov veličanstveni prijevod s armejskog originala. Blago rečeno promijenila mi je život i što sam je više proučavala, to su jednostavnija i manje zbunjujuća postajala moja religijska i duhovna uvjerenja. Doista su ljudska bića i njihova subjektivna interpretacija Boga, a ne sam Bog ti koji su prouzročili toliko mnogo 'mozganja' među nama.

Jedna od mojih najočitijih spoznaja bila je da ako ustrajemo na tvrdnji kako vjerujemo u doslovan prijevod bilo koje verzije Biblije, mogli bismo se naći u vrlo nezgodnom položaju. Na primjer, sigurna sam da ste kao i ja čuli kako pojedini ljudi opravdavaju licemjerje, predrasude i druge oblike neprihvatljivog ponašanja riječima: "Tako piše u Bibliji." Prvo ih treba zapitati u kojoj od dvadeset šest verzija to piše, zato što znamo da je taj prijevod znatno oštećen ako Bog, koji je savršena ljubav, zagovara mržnju i okrutnosti nad bilo kojom od svoje djece. Zatim ih pitajte vjeruju li oni također da incest zaista nije tako velik grijeh ako ga počini pijan čovjek, što može implicirati priča o Lotu, ili da li bi njihovi "nepokorni sinovi" trebali biti kažnjeni javnim kamenovanjem od svojih sugrađana. (V. knjiga Mojsijeva, 21:18-21)

Da citiram pitanje koje ponavljam sebi svaki dan: "Što *vi* mislite?"

I bila sam presretna kad sam saznala da je čak i u prijevodu Biblije napisane prema papi Konstantinu pet ili šest aluzija na reinkarnaciju i naše cikluse odavde do One Strane uspjelo ostati netaknuto. Samo jedan primjer:

Deveto poglavlje po Ivanu govori o čovjeku koji se rodio slijep. Učenici su pitali Isusa: "Učitelju, tko je zgriješio, ovaj čovjek ili njegovi roditelji da je rođen slijep?"

Drugim riječima, učenici su priznali mogućnost da je biti rođen slijep mogla biti kazna ovom čovjeku za grijehe koje je počinio. Ali, budući da je rođen slijep, kada je imao vremena zgriješiti ako ne u

prošlom životu? Izgleda da bi jedina druga mogućnost mogla biti kada je bio u maternici, ali mislim da čak i ako bi pokušao počiniti grijeh u maternici, unutra za takvo što ne bi imao dovoljno mjesta.

Mnogo očitija aluzija na reinkarnaciju javlja se kod Mateja, poglavlje XVII. Razgovarajući s Petrom, Josipom i Ivanom, Isus reče: "Bez sumnje, Ilija ima doći i sve postaviti opet na svoje mjesto. Ali vam kažem da je Ilija već došao, samo ga oni ne poznadoše, nego postupiše s njim kako im se prohtjelo." Stih 13 glasi: "Tada razumješe učenici da im govori o Ivanu Krstitelju". Sada znamo da je u jednoj od njegovih prijašnjih reinkarnacija Ivan naširoko bio poznat kao Ilija. Očito ako je došlo vrijeme kada "ga ne poznadoše", to je bilo u onoj inkarnaciji u kojoj su učenici shvatili da se radi o Ivanu Krstitelju. Kasnije je kralj Herod Ivanu odrubio glavu što je najočitiji primjer "postupiše s njim kako im se prohtjelo" koji možete dobiti.

Ovi su citati iz revidirane, standardne verzije Biblije, dugo nakon što je papa Konstantin odlučio isključiti koncepciju reinkarnacije iz kršćanstva. I još jednom je, kao što se to uvijek, prije ili poslije dogodi, istina preživjela.

Što vi mislite?

U svakom slučaju, na kraju sam obećala da ću nastaviti tražiti jednostavne i logične odgovore i dok me radovala spoznaja da mi nikada neće ponestati pitanja, ja sam te odgovore i pronalazila.

Bila su potrebna desetljeća stalnog proučavanja Boga i One Strane kroz interpretacije mnogih prekrasnih svjetskih religija.

Bila su potrebna desetljeća čitanja s prosječno 140 klijenata na tjedan, i duhovima oko njih koji su žudjeli za razgovorom.

Bila su potrebna desetljeća snimanja i provjere tisuća seansi regresivne hipnoze.

Bila su potrebna desetljeća neumornog truda i putovanja Fundacije Nirvana na kojima se istraživala vidovitost, uključujući susrete s

dušama, duhovima, anđelima i drugim entitetima, koje smo susretali i učili od njih tijekom putovanja.

Bila su potrebna desetljeća mojoj obitelji, mojem osoblju, drugim kolegama i meni da poduzmemo vrlo stvarna astralna putovanja na Onu Stranu i otkrijemo da smo svi imali identična iskustva.

Bila su potrebna desetljeća konzultacija sa stotinama psihologa, psihijataru, liječnika, znanstvenika, profesora, teologa i drugih paranormalnih istraživača poput mene.

Bila su potrebna desetljeća tijekom kojih su skeptici iz cijeloga svijeta pokušavali diskreditirati moj rad, ali nisu u tome uspjeli.

Bile su potrebne smrti mnogih meni bliskih osoba i njihovih neporecivih povrataka u ovu dimenziju kako bi ublažili moju bol viještima da su bili i još uvijek jesu vrlo živi.

Bilo je potrebno mnogo strpljenja, svakodnevna darežljivost, mudrost, cvrkutanje i predavanja u transu nepogrešive poznavateljice teologije i One Strane, moje duhovne savjetnice Francine.

Bile su potrebne uzbudljive spoznaje da religija, duhovnost i paranormalno nisu odvojene koncepcije, kako se to često smatra, nego su zapravo savršeni, logični, povezani dijelovi Božjeg savršenog, logičnog i dosljednog djela.

Bilo mi je potrebno vlastito iskustvo kliničke smrti koje ću detaljno opisati u Trećem poglavlju.

Moj način sažimanja, izražavanja i slavljenja svega što sam do tada naučila bio je da osnujem crkvu Novus Spiritus, odnosno "Novi duh". Novus Spiritus ne isključuje, on uključuje s nekoliko jednostavnih principa na duši:

- Bog nas je sve stvorio i bezuvjetno nas voli, nas - svoje genetske nasljednike koji su svi jednaki u njegovim očima.

- Postoji Božica Majka Azna koja je ženski, emocionalni aspekt božanstva, baš kao što je Bog Otac muški, intelektualni aspekt. Božica Majka nije samo trenutačni automatski izum feminističkog pokreta sedamdesetih. Ona je priznata i štovana već više od 2500 godina. Tijekom našeg putovanja po Onoj Strani koristit ću zamjenice On ili Njega, koje se odnose na Boga, ali samo zato što mislim da je naporno stalno pisati On/Ona ili Njega/Nje, kao što je naporno to i čitati. Ali, istina je zapravo da Božica Majka Azna i Bog Otac zajedno čine Boga.
- Bog nije zao, okrutan i ne osuđuje. Nikada. Te osobine, kao i samo zlo, isključivo su ljudske i ne razvijaju se zato jer se Bog okreće od nas, što On nikada ne čini, nego su posljedica našeg okretanja od Njega. Postoji kazna za zlo, ali to nije vječnost u nepostojećem mjestu zvanom pakao, nego je to odvajanje od One Strane koje smo si sami nametnuli, a čak ni to odvajanje ne traje vječno.
- Odgovor na pitanja kao što su: "Kako Bog pun ljubavi može biti okrutan prema nekome tko to ne zaslužuje?" ili "Kako može dopustiti da nevino dijete ili divna osoba prebrzo umru?" vrlo je jednostavan: "Ne može." **Svatko od nas sastavlja na Onoj Strani prije rođenja detaljnu kartu budućeg života.** Sve što doživimo ovdje na zemlji, uključujući patnje i vrijeme smrti, konačno su naš izbor, ne Njegov.
- Najživlji smo na Onoj Strani. Odluku o svojem kratkom putovanju u ovu dimenziju, nazvanu zemlja, donosimo da bismo stekli iskustvo i prevladali negativnosti na putu usavršavanja naših duša za Boga.
- Naš se duh sjeća svih rođenja, smrti, života na zemlji i života na Onoj Strani, kroz koja smo prošli i svaki novi život ostavlja dubok trag u tim sjećanjima, bili mi njih svjesni ili ne.

Nije nužno da vjerujete u to što je sad rečeno dok zajedno razgledavamo Onu Stranu u sljedećih pet poglavlja. "Što vi mislite?" jednako je važno koliko i bilo koje drugo pitanje u ovoj knjizi. Jedino što vas molim jest da otvorite svoja srca i um te da pazite na svaku pojedinost koja će zazvoniti tihim, utješnim zvukom u vašoj duši. Uvjeravam vas da ne umišljate nijednu od doživljenih pojava. Vi se samo sjećate savršene radosti i ljepote Doma i čeznete za njima.

Kada sam imala osamnaest godina, moja je voljena baka Ada umrla. Otišla je s puno pouzdanja i bez straha znajući posve sigurno da me dobro pripremila za bogat, zadivljujući život, znajući da je čeka Ona Strana te da ćemo jednoga dana ona i ja biti ponovno zajedno.

Ali, bila sam ožalošćena i moja je bol, kao i uvijek, izazivala sumnju. Usprkos svemu što su me baka Ada i Francine naučile o Onoj Strani i vječnosti duha, činilo se da su ljubav, inspiracija i nepokolebljiva potpora moje bake zauvijek nestali. Nisam je mogla vidjeti, čuti niti osjetiti oko mene i bila sam prazna i sama. Moj dar vidovitosti činio se beskorisnim kao i lijepe fantazije o životu nakon smrti, u koje sam bila dovoljno naivna povjerovati.

Bila sam u izmaglici dok se obitelj počela okupljati kako bi planirala njezin pogreb, hladnu nužnost koju nisam mogla prihvatiti, a još manje u njoj sudjelovati. Moj dečko Joe, nevjerojatno snažan i osjećajan za svoje mlade godine, osjetio je moju potrebu za bijegom i nježno me izveo iz kuće na tihu vožnju svojim automobilom. Umjesto da me utješi, toplo sunce kao da mi se rugalo dok smo se bez cilja vozili ulicu za ulicom, kilometar za kilometrom. Nije bilo mjesta na koje smo mogli otići, a koje bi mi pružilo utjehu.

Još mogu čuti smirenost u Joeovu glasu kada je napokon prekinuo tišinu. "Sylvia...?"

Nisam odgovorila, samo sam ga pogledala i opazila kako su mu oči fiksirane za retrovizor.

"Ne želim te preplašiti", nastavio je "ali... tvoja je baka na zadnjem sjedalu."

Nisam se odmah okrenula. Samo sam tako sjedila jedan dugi trenutak i vrlo polako mogla sam osjetiti njezinu prisutnost i jedva osjetiti blagi miris lavande koji je uvijek nosila.

Pogledala sam u retrovizor i zaustavila dah kad sam ugledala baku Adu u njezinoj najdražoj plavoj haljini, mirnu, zdravu, kako mi se smije. Brzo sam se okrenula kako bih je dotaknula. U tom trenutku, ona je nestala.

Moje je srce lupalo dok sam sjedala natrag kako bih upila dojam prekratkog susreta. Očito, vidjeti duhove nije bilo ništa novo za mene, ali vidjeti nju, koja mi je toliko nedostajala i koju sam toliko trebala, pogodilo me čudnom kombinacijom utjehe i boli. U nastojanju da se oslobodim tih osjećaja, dopustila sam da me svlada sumnjičav um i pitala sam se jesam li možda samo iskusila halucinaciju izazvanu bolom.

Međutim, ako je to bila istina, kako objasniti da ju je prvi vidio Joe, a ne ja?

Sljedeće jutro bila sam sama u svojoj sobi, sjedeći ispunjena taštinom, pokušavala sam ukrotiti svoju nemoguću kosu kada me prožeo osjećaj da nisam sama. Provjerila sam ogledalo. Pogledala sam uokolo. Očito sam se zabunila jer nije bilo nikoga. Ponovno sam se usredotočila na svoju kosu i mogla sam se zakleti da sam osjetila lagan, topao dah na zatiljku.

Odjednom je zaglušujući prasak, kao pucanj, proparao zrak iza mene i gotovo sam istodobno čula snažan glas bake Ade kako me zove: "Sylvia!" Poskočila sam i brzo promotrila sobu, nisam vidjela ništa, ali sam intenzivno bila svjesna mirnoće kakvu svatko na

srednjem zapadu može osjetiti neposredno nakon što prođe snažna električna oluja.

Brzo sam napustila sobu i pojurila niza stube gdje se okupila moja, relativno obična obitelj. Otac me zabrinuto dočekao na dnu stuba s pitanjem: "Sylvia, što nije u redu? Blijeda si kao krpa. I kakvu smo to buku čuli iz tvoje sobe?"

Poslije, kada smo bili sami i kada sam napokon bila spremna o tome govoriti, ispričala sam mu. Bio je manje iznenađen od mene, a ionako ga je malo toga moglo uznemiriti, naviknutog na ponašanje vidovite pokojne punice i njegove jednako vidovite kćeri. Samo se nasmiješio i podsjetio me da mi je na smrti baka Ada obećala kako će tijekom tri dana nakon svoje smrti, pronaći načina da stupi u kontakt sa mnom s One Strane kako bi mi dala na znanje da je sigurno stigla Doma.

Usput, godinama nakon toga, saznala sam da je zaglušujući prasak koji sam čula, zapravo pojava koja se naziva "zvučni udar", a javlja se kada iznenadni zvuk propara granicu između One Strane i naše dimenzije, baš kao kada zrakoplov probije zvučni zid.

Usprkos opipljivim znakovima koje je baka Ada poslala neposredno nakon što je umrla, moja bol zbog njezinog gubitka bila je dugotrajna i teška. Nakon toga sam, također, tugovala mnogo puta, ali uvijek i samo zbog vlastitog osjećaja gubitka, a nikada zbog bliskih osoba za koje znam da, zajedno s Francine uz njih, čekaju naš ushićen ponovni susret u savršenom Božjem miru Doma.

Za sve njih i za sve vas, dobrodošli na Onu Stranu.

Treće poglavlje

Smrt: Počinje naše putovanje na Onu Stranu

Hladno, sivo popodne u veljači 1987. godine. Nalazim se u svojem uredu, sjedim nasuprot Jane, klijentice. Ona je u dubokoj hipnotičkoj regresiji, i odjedanput vidim kako joj se tijelo napinje, a lice postaje izobličeno od panike. Njezino polagano i ritmično disanje postaje brzo i plitko. Viče: "Ne... O, ne..."

Zadržavam miran glas, nadajući se da će joj to pomoći da se smiri. "U redu je, Jane. Reci mi samo što se događa. Što vidiš?"

"Mrak je. U tunelu sam. Usko je. Ne mogu doći do daha. Ne želim biti ovdje."

Plače. Prošla sam kroz ovo tisuću puta s drugim klijentima i voljela bih kad bi barem jedanput bilo lakše. "Jane, pogledaj oko sebe. Uskoro će se vidjeti svjetlost. Idi prema njoj. Možeš li pronaći svjetlost?"

Kratka tišina prije nego što je rekla: "Da, mogu je vidjeti, ali tako se bojim. Želim se vratiti. Molim te pusti me da se vratim." Počinje jecati.

"Vrati se na položaj promatrača", naređujem joj. "Nisi tamo, ovdje si, sigurna si, ti to samo promatraš. Slušaj me, potpuno si sigurna, vrati se na položaj promatrača."

Malo se smirila, ali ne zadugo. Počinje teško disati.

"Što je to, Jane? Što se događa?"

"Krećem se sve brže. Ne mogu se zaustaviti. Svjetlost je sada jaka, skoro sam tamo, ali previše je svjetlosti. Previše se bojim, zašto se ne mogu vratiti?"

Jedva hvata zrak. Znam da je najteži dio tek pred njom i podsjećam je: "Ti si samo promatrač. Samo si..."

Prekida me. "Neke me ruke pokušavaju izvući. Strane ruke, vuku, preusko je... Oh, Bože, vani sam. Izvan tunela. Posvuda je oštro, zasljepljujuće svjetlo. Ne mogu otvoriti oči, ne želim otvoriti oči. Ruke, još ruku na meni, i previše buke, preglasno je. Hladno mi je. Tako mi je hladno. Tko su ovi ljudi? Ne želim biti ovdje. Molim vas, pustite me da se vratim...!"

Prošla je kroz previše toga da bih joj dopustila da nastavi. Brzo, nježno vraćam je iz transa i uvjeravam da će se osjećati oslobođeno i zadovoljno kada otvori oči. Zahvaljuje mi, ali još uvijek mogu osjetiti tugu u njoj dok napušta moj ured.

Kada sam ponovno sama, po tisućiti put se uvjeravam kako ne želim raditi regresivnu hipnoterapiju iz puke vježbe i nijedanput, nikada agonija upravo ovog dijela regresije nije bila od terapijske dobrobiti za moje klijente. Odlučila sam. Obećala sam sama sebi. Nikada više neću hipnotiziranu osobu provesti kroz noćnu moru njezina rođenja.

* * *

To nije tiskarska pogreška. U svakoj seansi regresivne hipnoze koju sam ikada napravila, ono što u klijentima uzrokuje najviše straha, depresije i duševne boli nisu njihove smrti u prošlim životima, nego njihovo rođenje u ovom životu. Ako se, kao većina ljudi, bojite neizvjesnosti smrti, uvjeravam vas da ste onoga dana kad ste se rodili već prošli kroz nešto još traumatičnije.

Nakon što od mnogih klijenata, kolega i drugih istraživača čujete o Iskustvima kliničke i smrti u prošlim životima, mogli biste pomisliti da me vlastito iskustvo kliničke smrti nije baš jako iznenadilo. Ali, činjenica da je bilo posve jednako svemu što sam čula, učinilo ga je zadivljujućim i gotovo da je vrijedilo proći kroz sve to. Ne bih vam savjetovala da to iskustvo pokušate namjerno "izazvati kod kuće". Jedino sam zahvalna što se svjesno sjećam svakog trenutka, pa vam točno mogu opisati kako umiranje izgleda, a to je nešto što sam osobno iskusila, a ne čula od treće osobe.

Imala sam četrdeset dvije godine i rutinsku operaciju, kada se na ekranu pojavila ravna crta, a ja sam se susrela s uobičajenim slijedom događaja:

- Tunel koji se odmah pojavio nije bio "negdje gore", nego se zapravo izdignuo iz mogeg tijela, naizgled iz moje eterične tvari. Umjesto prema nebu, vodio je "poprijeko", možda pod kutom od 20 stupnjeva potvrđujući da Ona Strana nije daleki raj iznad oblaka. Ona stvarno postoji ovdje među nama, tek jedan metar iznad zemlje, samo se nalazi u onoj dimenziji s mnogo višom vibracijom nego što je naša.
- Ne samo da sam se osjećala potpuno živom dok sam se kretala kroz tunel, nego sam bila potpuno živa. Samo je moje tijelo, vozilo u kojem sam putovala tijekom ovog života, "umrlo". Osjećala sam da sam u bestežinskom stanju, slobodna i razveseljena, ispunjena umirujućom sigurnošću da će svi i sve o čemu sam se ikada brinula biti u redu. Sa svojim novopronađenim osjećajem bezvremenske vječnosti, znala sam da ćemo moji najdraži i ja ponovno biti zajedno i izgledat će kao da vrijeme i nije prošlo.
- Uvijek spominjano bijelo svjetlo pojavilo se ispred mene sa svetim sjajem i beskonačnim znanjem.

- Lik najdraže osobe pojavio se unutar velikog otvora na kraju tunela; ja sam vidjela svoju dragu baku Adu. Otvor je bio dovoljno širok, pa sam mogla vidjeti travnjak iza nje, koji je zapravo izgledao kao cvijećem posuta livada na zemlji, ali s tisuću puta bogatijim i sjajnijim bojama.
- Očito, imala sam samo iskustvo kliničke smrti, a dva istodobna događaja još više su istaknula tu činjenicu: kada sam ispružila ruku prema baki Adi, i ona je ispružila svoju ruku, ali njezin je dlan bio usmjeren prema meni u gesti koja je značila "stani". U tom sam trenutku čula slab, dalek glas prijatelja koje sam ostavila da preklinjući stoje uz moj bolnički krevet: "Sylvia, nemoj otići, toliko si potrebna, beskrajno si potrebna." Povratak na zemlju izgledao je kao da me velika gumena traka omotana oko struka i rastegnuta do krajnjih granica vukla natrag. U jednom trenutku moja je ruka bila samo nekoliko centimetara od ruke bake Ade, a već sam u sljedećem trenutku bila otrgnuta od nje i bačena natrag u ograničavajuću težinu svojega tijela.
- Ne samo da mi nije bilo drago što sam se vratila, bila sam ljuta, nezadovoljna i depresivna danima nakon toga.

Gledajući unatrag, shvatila sam da sam jedva čekala ući u tunel, dok neki uživaju lebdjeti oko svojih tijela neko vrijeme nakon što su ih napustili, zadivljeni jer vide sebe i slušaju što drugi ljudi u sobi govore i rade dok njih "nema". Kada i ako se nađete uz nečiju smrtnu postelju, možda biste trebali imati na umu da čak i nakon što njihovo tijelo napravi posljednji udah, oni još uvijek mogu prisluškovati.

Ne mogu dovoljno naglasiti da nikada neće postojati trenutak u kojem ćete se osjećati imalo mrtvima ili čak u nesvijesti, niti će se vaš put kroz tunel činiti strašnim ili nepoznatim. Zapamtite, kroz to ste prošli već mnogo puta prije i ne samo da ste to preživjeli, nego ste

izabrali da se vratite i prođete kroz već doživljeno. I uz samo nekoliko iznimaka, koje ću kratko objasniti, svaki odrasli čovjek na zemlji bez obzira na rasu, nacionalnost, vjeru ili njezin nedostatak, proživljava isti tunel prema potpuno istom svetom Božjem svjetlu.

Izvela sam stotine regresija na djeci, koja su sjajni mediji i u vrlo ranoj dobi imaju jednostavan pristup prošlim životima i prošlim smrtima, a zadivila me spoznaja da kada ona umru, gotovo bez iznimke, ne prolaze kroz tunel nego prelaze pješački most. To su mi potvrdili i drugi ljudi koji se bave regresijom, a s kojima sam o tome razgovarala, pa sam konačno pitala Francine zašto se to događa? Odgovor je jednostavan: Djecu dezorijentira da se odjednom nađu u tunelu, dok se prelaženje preko pješačkog mosta čini utješnim i logičnim pa kada stignu na Onu Stranu, razumiju kako su prešli od točke A do točke B.

A što se tiče divnog, utješnog prizora bližnjih koji su umrli i čekaju na kraju tunela, svi smo čuli o pričama da se radi o halucinaciji izazvanoj drogom ili panikom. Sigurna sam da govorim u ime svih koji su proživjeli iskustvo kliničke smrti kada kažem da to jednostavno nije istina. A s time bi se neosporno složila i moja prijateljica uz koju sam bila dok je umrla.

Zvala se Shelly, a ja sam je srela kad sam, sa sinom Christopherom, posjećivala smrtno bolesne pacijente u bolnici u sjevernoj Kaliforniji. Shelly je očito bila na umoru, padala je u nesvijest i vraćala se, a njezina se neutješna obitelj okupila oko njenog kreveta kada je s malo snage koja joj je preostala podignula ruke kao da želi da je zagrle, nasmijala se i rekla "Ruth, tu si!"

Obitelj je izmijenila tužne poglede, vrteći glavama. Tiho sam pitala gospodina koji je stajao do mene što se događa.

"Ruth je njezina sestra", objasnio je "Pokušala je stići ovamo, ali je zapela u Coloradu!"

Okrenula sam se Chrisu i šapnula: "To oni misle."

Nije prošlo ni sat vremena nakon što je Shelly umrla, a obitelj je primila poziv iz Colorada u kojem im je priopćeno da je Ruth iznenada umrla, ranije to popodne. Tako je Shelly znala ono što ostatak obitelji nije: da Ruth nije zapela u Coloradu, da je sigurna na Onoj Strani i Doma čeka da joj poželi dobrodošlicu.

SREBRNA VRPICA

Kretanje kroz tunel prema svjetlosti nije jedina sličnost između života i smrti koju treba spomenuti. O svakom od tih procesa postoji i vrpca koja nas hrani, njeguje i povezuje s našim izvorom. Pupčana vrpca rođenja vrlo je slična srebrnoj vrpici pričvršćenoj za nas ispod grudne kosti, koja njeguje naš duh životnom snagom Božje ljubavi i povezuje nas s Onom Stranom tijekom naših kratkih putovanja daleko od Doma.

Srebrna vrpca često se pojavljivala dok sam iscrpno proučavala svjetsku religiju i uvjerenja, uključujući biblijske reference u Knjizi propovjednika 12:6-7 "Prije nego što je srebrna vrpca prekinuta... i duh se vratio Bogu koji nam ga je dao". Ali, to je zvučalo previše mistično i nedokazivo da bi na mene ostavilo dojam. Čak kada me Francine uvjerila da je to stvarno, nisam baš prihvaćala tu činjenicu. Kao što sam rekla, prije nego što nešto vidim vlastitim očima, suzdržavam se od davanja sudova.

Zatim sam, naravno, svojim očima vidjela srebrnu vrpču i morala po milijunti put priznati da je Francine ponovno imala pravo.

Ležala sam na podu, u dubokoj meditaciji, vođena rječitom, inspirativnom snimkom tantra yoge i odjednom sam zabrinuto shvatila kako proživljavam astralno putovanje - napustila sam svoje tijelo i lebdeći krenula na kružno putovanje po svojoj dnevnoj sobi.

Da kažem samo vrlo kratko o astralnom putovanju i projekciji: ne volim ih. Nikada ih nisam voljela. Intelektualno znam da je to vrlo učinkovit način da se posjete najdraži ljudi i mjesta ovdje i na Onoj Strani, ne mučeći se da sa sobom povedemo svoje tijelo. Znam da se uvijek kada to zaželimo, možemo vratiti i da se nikako ne možemo nasukati "tamo vani". Ali, na emocionalnoj razini osjećam da ne držim "sve konce u rukama" i to mrzim. Očito me ljubav prema astralnoj projekciji preskočila u mojoj obitelji i prešla je izravno s moje bake Ade na mojeg sina Chrisa i moju unuku Angeliju.

Čini se da je Christopher naučio astralnu projekciju u vrijeme kada je naučio i hodati. U to smo vrijeme imali čupav sag u našoj sobi. Ne mogu izbrojiti koliko je puta sjedio uz mene, a meni se učinilo kako je malo previše miran. U sljedećem trenutku, dok je njegovo tijelo bilo nepomično, vidjela bih male otiske stopala u sagu dok je njegov duh veselo odskakutao u igri. Jedno strogo "Chris, vrati se!" - bilo je dovoljno da nevino pogleda u mene, s osmijehom koji bi govorio: "Tko, ja? Pa, ja samo sjedim ovdje."

Prvo astralno putovanje za koje znamo Angelija je poduzela kada je imala tri godine. Chris, njegova žena Gina i ja jedne smo je večeri, kao i obično, stavili spavati. Pokraj njezinog kreveta bio je balon ostavljen nakon jedne zabave. Činilo se da Angelija čvrsto spava kada smo nas troje na prstima izašli iz njezine sobe i vratili se u radnu sobu. U prvi mah nam se učinilo da nas balon slijedi u stopu tjeran nekim smješnim, čisto slučajnim propuhom. Ali, teorija o slučajnosti raspala se kad je nakon toga balon Chrisa slijedio u kuhinju od hladnjaka preko kuhinjskog ormara do sudopera, zaustavljajući se kad i Chris, sve dok ne bi završio i nastavio dalje. Do tada smo svi već bili zapanjeni, pa je Chris počeo marširati kroz kuću, zaokrećući pod oštrim kutovima, penjao se do polovice stuba, spuštao se i ulazio u sobu te naglo izlazio iz nje, međutim balon ga je i dalje uporno slijedio. Na kraju mi je palo na pamet moguće objašnjenje, pa sam se okrenula

Chrisu i Gini te rekla: "Pođite sa mnom." Nas četvero, Chris, Gina, ja i naš novi kućni ljubimac balon, uputili smo se u Angelijinu sobu. Sjela sam na krevet uz nju i prošaptala: "Angelija, što radiš?" Smijuljila se kada je odgovorila: "Slijedim tatu."

Molim vas, oprostite mi na digresiji, ali obožavam ovu priču.

U svakom slučaju, tako sam astralno lebdjela po svojoj dnevnoj sobi iz dublje tantričke meditacije nego što sam to namjeravala. Vratila bih se u svoje tijelo istog trenutka kada sam shvatila da sam ga napustila da nisam prvi i jedini put u svojem životu ugledala finu, svilenu vrpcu, tanku kao paučina, koja je vodila od mojeg solarnog pleksusa blistavim tragom koji je nestajao samo nekoliko metara dalje u zraku dimenzije iz koje je došao. Bilo je divno i bilo je stvarno, a ja sam željela imati svjedoka. Moj je muž u tom trenutku sjedio u blizini, čitajući, pa sam mu pokušala privući pozornost udarajući u podnožje kamina, ali budući da je moja noga bila samo duhovna, prošla je kroz njega. Bila sam jako uzbuđena kada sam se vratila u svoje tijelo, odmah sam se uspravila i rekla: "Jesi li vidio ovo?"

"Što?", bio je njegov odgovor.

I on se još uvijek pita zašto naš brak nije uspio.

Svoju srebrnu vrpcu nisam vidjela kada sam se kroz tunel kretala prema baki Adi, ali vrlo je vjerojatno da sam bila previše zbunjena da bih je primijetila. Neki su mi klijenti rekli da su svoje vrpce vidjeli kada su bili na putu Doma i sada kada znam da je srebrna vrpca stvarna, voljela bih da se i meni to dogodilo. Ako još uvijek sumnjate da smo svi tijekom našeg života opipljivo, srebrnom vrpcom povezani s Onom Stranom, ne mogu vas kriviti. Ali, uvjereni u njezino postojanje mogu vam obećati da je ona tu i mogu se osjećati blagoslovljenom što sam je vidjela.

Spomenula sam da postoje neke iznimke od duhovnog putovanja nakon što tijelo umre, pa ih trebamo istražiti kako bismo odgovorili na

pitanja koja mi moji klijenti često postavljaju, a na koja sam i sama dugo tražila odgovore. Važno je zapamtiti da je svaka od tih iznimaka izbor pojedinca, ne Boga. Ali, iako su u manjini, pojavljuju se previše često da bismo ih zanemarili.

Prvo je putovanje na kojemu se susreću sablasti vezane za zemlju, a mnogo su poznatije kao duhovi.

DUHOVI

Duh nastaje kada u trenutku smrti ili vidi tunel i okrene se od njega ili odbija prihvatiti tunel, pa se nađe uhvaćen izvan svojega tijela između naše i dimenzije One Strane.

Ne prolazeći kroz tunel i izbjegavajući prirodni put na Onu Stranu, stvara se obmana zajednička svim duhovima: oni nemaju pojma da su mrtvi. Bez obzira na to kako nasilna ili traumatična bila njihova smrt, za duhove se ništa nije promijenilo, jedino što se svijet prema njima odjedanput ponaša kao da više ne postoje. Razumljivo, to ih u najboljem slučaju zbunjuje i iskreno ljuti u najgorem slučaju. Kao što sam spomenula, kada sam "umrla", da nije bilo tunela, ni ja ne bih znala da sam umrla, tako da mogu istinski suosjećati s njima.

Zamislite da se sutra ujutro probudite u vlastitoj kući i dok obavljate dnevne poslove, obitelj potpunih stranaca stiže sa svim svojim stvarima i počinje ih raspremati. Stanete ispred njih, zahtijevajući da vam kažu što ovdje rade te im zaprijetite da ćete pozvati policiju ako odmah ne odu. Ali, oni se ponašaju kao da vas nema, te doslovno s vremena na vrijeme prolaze kroz vas i možda vas doživljavaju kao hladno mjesto u sobi. S vremenom, ako ste osoba s izrazitim osjećajem za pravdu, možda se prepustite situaciji i mirno nastavite živjeti s ovim ljudima. U suprotnom, jednostavno možete stvarati veliku zbrku

kako biste drske uljeze istjerali iz svoje kuće. Ukratko, ako prije i niste bili nimalo čudni, takva vas nevolja zasigurno može učiniti neobičnom osobom. Zato, duhovi zaslužuju više suosjećanje nego strah.

Time što su napola u našem, a napola izvan toga svijeta, duhove nam je malo lakše vidjeti i čuti nego sablasti, koje su već prešle na Onu Stranu i moraju promijeniti dimenziju kako bi se materijalizirale. Posljednjih četrdeset godina istraživala sam mjesta na kojima postoje duhovi tako da sam srela mnoge duhove i razgovarala s njima. Detaljna rasprava o mojem radu na takvim mjestima nalazi se u mojoj knjizi *"Ona strana i povratak"*. Ovdje ću sažeti nekoliko susreta kako bih istaknula nešto vrlo važno: dva najčešća razloga zašto duhovi odbacuju tunel i odbijaju krenuti dalje jesu strast (ili ljubav, ili mržnja) i strah.

- Stoljeće prije nego što se od mentalnih ustanova očekivalo da prema svojim pacijentima postupaju humano žena koja se zvala Coleman zatvarala je svojeg muža u podrum njihove kuće kako bi bio na sigurnom kada poludi. Brinula se o njemu s velikom ljubavlju i nježnošću sve do njegove smrti. Umrla je ubrzo nakon njega i, nažalost, iako je on odmah prešao na Onu Stranu, ona je do danas ostala u toj kući u krivom uvjerenju da je njezin muž još uvijek tamo i da mu je potrebna.
- Vrlo je rijetko da samoubojstva iz osvete ostanu vezana za zemlju, kao što ćemo i više govoriti u sljedećem odlomku o samoubojstvu, ali sam to vidjela. Nasilni očuh jedne od mojih klijentica namjerno je legao na ženinu stranu kreveta i raznio si mozak znajući da su mu žena i pastorka na putu kući i da će ga one zasigurno naći. Njegova strast za kontrolom i zastrašivanjem držala ga je mjesecima u toj kući, plašio je i prijetio svojoj pastorki kroz ono što je ona smatrala snovima sve dok njezin biološki otac nije intervenirao s One Strane kako bi ga vratio iz ove dimenzije.

- Nekoliko članova jedne obitelji koje sam srela u televizijskoj emisiji Montel Williams Show viđalo je nekolicinu stranaca u svojim kućama i oko njih tijekom nekoliko godina. Posebice čovjeka u radnoj odjeći koji se, činilo se, uvijek brinuo oko vrta, i omanju stariju ženu u jednostavnoj tamnoj haljini i kapi koja je sličila kapama Amiša. Ovi "stranci" iznenada bi se pojavljivali i nestajali zanemarujući posve nove stanare kuće i iako se nikada nije činilo da ih ugrožavaju, njihova vidljiva prisutnost razumljivo je ometala obitelj u Montelovu showu. Uvjerila sam obitelj da im "stranci" ne misle zlo, da su to samo Henry Beard i njegova majka, koji se bave svojim uobičajenim poslovima na zemlji koju vole, te da ne shvaćaju da su mrtvi već desetljećima. Usput, nakon sljedećeg propagandnog predaha, jedan me od Montelovih producenata iznenadio objavljujući u eteru kako su oni nakon nekoliko telefonskih poziva potvrdili da je početkom 1900. godine ugledna obitelj pod imenom Beard posjedovala veći dio zemlje na kojoj su sada živjeli Montelovi gosti.
- Još jedan zanimljiv slučaj koji sam istražila zahvaljujući Montelu zbivao se u kući divnog mladog para i njihova malog sina. Stalno su čuli kuckanje i korake na svojem tavanu, a ponekad i lagane, brze dječje korake. Televizija bi se palila i gasila sama od sebe i sama bi podešavala glasnoću. Majka je stalno osjećala nečiju prisutnost iza sebe u dječjoj sobi, a dijete je ponekad prestalo plakati usred provale bijesa, pogledalo bi prema gore u nešto što nitko drugi nije mogao vidjeti i počelo se smijuljiti od zadovoljstva. Kako se pokazalo, na zemlji na kojoj je bila njihova kuća 1881. godine nalazila se kuća Isaaca i Marthe Kingsley i njihovih sinova Joshue i Aarona. Izgorjela je kuća i cijelu obitelj Kingsley progutala je vatra. Isaac i Joshua prešli su sigurno na Onu Stranu. Martha je pak još uvijek bila na posjedu tražeći Aarona, oplakujući gubitak muža i mlađeg sina. Aaron je, također, još uvijek bio tamo pokušavajući pronaći put Doma. Uspjela sam mu pomoći da izađe na svjetlo i on

je sada s Isaacom i Joshuom. A Martha, uvjerenja da su i ona i Aaron živi, čvrsto se drži posjeda dok traži starijeg sina.

Očito, duh će ponekad odbiti tunel iz ljubavi prema domu ili zemlji u koju je uložio mnogo strasti ili za koju ga veže obiteljska povijest. Ali, nikada nisam srela duha koji je ostao zbog vezanosti za automobil, komad nakita ili primjerka dizajnerske odjeće. Dobra je pouka da kada napustimo svoja tijela, materijalne stvari koje smo gomilali tijekom života postaju smiješno nevažne.

Bez obzira na to treba li im jedna ili sto godina duhovi na kraju prihvate tunel i svjetlo One Strane. I opet, najveća je zapreka uvjeriti ih da su mrtvi. Jednom sam prigodom iznimno mrzovoljnom duhu jedne žene smireno i logično objašnjavala kako je umrla i koji je znakovi mogu dovesti do razumnog zaključka da je mrtva (uključujući i činjenicu da sam ja bila prva osoba koju je sreala otkad je umrla a koja ju je mogla vidjeti i čuti). Pogledala me u oči i zahtijevala: "Kako ću znati da ti nisi mrtva?" Moja je prva misao bila obrana: "Zato što je očito da sam živa, glupačo!" Ali tada sam shvatila da je to ono što i ona i drugi duhovi osjećaju kada netko kaže: "Oprosti, ali ti si mrtav." Tako da sam jednostavno rekla: "Dobro pitanje." I promijenila temu.

Usput, vrijedno je spomenuti, ako vi ili vaša djeca relativno lako možete vidjeti duhove ili sablasti, postoji vrlo jednostavan trik kojim možete odrediti u što gledate. Kada je moj sin Chris bio mali, često je vidio duhove i anđele i igrao se s njima, uključujući njegova duhovnog savjetnika Charliea. Budući da sam imala slično iskustvo u svojem djetinjstvu, nisam o tome mnogo razmišljala. (Ovo je dobra prigoda da vas potaknem da svoju djecu pažljivije slušate i postavljate im pitanja kada govore o "izmišljenim prijateljima". Ti prijatelji možda nisu izmišljeni.) Jedan od njegovih najdražih "duhova", prijatelja bio je

dječak Joey, kojeg je Chris jako volio. Jednog sam ga dana zamolila da mi priča o Joeyu i tijekom razgovora on je tužno rekao: "Mama, Joey je sav izgorio". Objasnila sam svojem sinu sve o duhovima i koliko je važno da ih volimo dovoljno i potaknemo da se vrate Doma, bez obzira na to koliko nam mogu nedostajati. Kako sam na temelju jednog razgovora odmah znala da je Joey duh? Zato što na sablasti koja dolazi s One Strane ne bi bilo ni opeklina ni ozljeda. Sretna sam što mogu reći da smo Chris i ja bili u stanju potaknuti Joeya da sigurno krene prema svjetlosti, a moj je sin to shvatio i dovoljno ga je volio da bude radostan kada se Joey opraštao.

Na sreću, nije samo na nama ljudima da uvjeravamo ove jadne, zarobljene duše da priznaju i prihvate tunel. Bića na Onoj Strani mnogo su svjesnija duhova nego mi i koliko god je potrebno djeluju kako bi ih sigurno usmjerili prema Domu.

Ponavljam, nijedan duh nije protjeran s One Strane za vječnost, iako to možda uporno pokušava biti, čak ni duhovi koji čine drugu iznimku na božanskom putovanju kroz tunel. Ta su se Bića okrenula od Boga, lišila njegova svjetla punog ljubavi i žive na Tamnoj Strani.

Tamnu Stranu čine istinski zemaljski sociopati, nemoralni su i ne kaju se, ne cijene ničiji život, osim svojega. Ostatak čovječanstva vide kao nepregledno more pijuna kojima se mogu poigravati, koje mogu iskoristiti te na ovaj ili onaj način uništiti. Njihovo uništenje može biti pravo ubojstvo, ili preuzima mnogo podmucliji oblik fizičkog, emocionalnog ili mentalnog zlostavljanja. Ali, jedini način da tama preživi jest da uništi svjetlost pa Tamna Strana osjeća da ima pravo na bilo koji uvid uništenja kojem može pribjeći. Tamnu Stranu čine kriminalci pred zakonom ili jednostavno oni čije postupke pristojno društvo ne može opravdati, odnosno oni koji se ne mogu rehabilitirati. To znači da je osoba započela s habilitacijom ili je imala društvenu svijest prije svega. Kod Tamne Strane sve je to daleko od istine.

Tamna Strana ne uključuje nikoga s mentalnim bolestima ili kemij-skom neravnotežom koja je izvan njihove kontrole, koja se može liječiti ili izliječiti. Ljudi koji žive na Tamnoj Strani mogu se pozivati na mentalnu bolest kako bi izbjegli posljedice svojega ponašanja, ali za razliku od mentalno bolesnih, i njihovi najbolji i njihovi najgori postupci su svjesni i proračunati. Oni znaju što je dobro, a što loše. Povremeno čak mogu učiniti nešto korisno, svjesni koliko privlačno to može biti. Ali, kada učine nešto loše, točno znaju koliko je to loše i ne osjećaju krivnju zbog počinjenog zla.

Bilo bi prikladno kada bi se oni koji su na Tamnoj Strani odvojili, nosili istu odjeću ili kad bi bili rođeni s rogovima i vilama. Nažalost, ima ih posvuda i izgledaju kao i svi drugi. Mogu ući u vaš život kao roditelj, dijete, braća, bračni drug, šef, prijatelj, ljubavnik ili čak kao politički, vjerski ili duhovni vođa za kojeg iskreno vjerujete da mu je dobrobit čovječanstva na duši. Osobe s Tamne Strane mogu zvučati kao Božji najbliži prijatelji, ako procijene da će vas na taj način pridobiti.

Istina je da Tamna strana potpuno odbacuje Boga pa njegova neprestana, bezuvjetna ljubav na njih ne utječe. Neosporno, to je najtragičnija neuzvrćena ljubav koja postoji, s najtragičnijim, trajnim posljedicama.

LJEVA VRATA

Kada osoba na Tamnoj Strani umre, njezin duh nikada ne proživi iskustvo tunela i svetog svjetla na njegovu kraju. Umjesto toga, oni odmah prolaze kroz Lijeva vrata One Strane ili kako ga moja šestogodišnja unuka Angelija naziva kroz Zločesti raj. Znam kako to sugerira da kada stignemo na Onu Stranu i vidimo dvojna vrata, moramo birati

između lijevih i desnih. Ali, samo vrlo, vrlo rijetko postajemo svjesni da vidimo dvojna vrata, a nikada oni koji se kreću prema Desnim vratima. Ne postoji opasnost da će duh slučajno proći kroz pogrešna vrata i završiti gdje ne pripada. Velika je većina izbačena točno prema svojem odredištu, a da pritom nije svjesna vrata.

Iza Lijevih vrata nalazi se ponor mraka, bezbožan, prazan, bez radosti, sveobuhvatno ništavilo. Jedini njegovi stalni stanovnici jesu stvorenja bez lica u ogrtačima s kapuljačom koji su postali arhetip za lik Smrti koja nosi kosu i za druge likove krajnjeg beznađa u umjetnosti i književnoj povijesti. Oni ne djeluju kao mračni duhovni savjetnici ili anđeli osvetnici, nego kao Vijeće koje nadzire putove duša koje se kratko pojavljuju u njegovoj prisutnosti.

Vrijeme koje duše provedu u ponoru iza Lijevih vrata vrlo je kratko jer za razliku od Bića na Onoj strani koji mogu izabrati kada će i hoće li se uopće vratiti na zemlju zbog još jedne inkarnacije, putuju ravno iz svojih tijela kroz bezbožnu tamu koju su izabrali, natrag u maternicu, na putovanju u obliku potkove na koje su sami sebe osudili, a koje ih ostavlja mračnima pri rođenju, kao što su bili mračni u smrti u svojem prijašnjem životu. Drugim riječima, ako uzmemo Hitlera kao savršen primjer Tamne Strane, onog trenutka kada je umro, njegov je duh prošao kroz Lijeva vrata i ušao u maternicu obične žene koja nikad neće znati što je pogriješila u odgoju, a istina je da je mračni tijekom života njezina djeteta bio određen prije nego što je ono rođeno. Pa, ako u vašem životu postoji netko s Tamne Strane, za koga ste uvjereni da ga možete promijeniti nabolje s dovoljno ljubavi i strpljenja, molim vas, zapamtite da se borite protiv neprekidnog ciklusa duše koji duhovni napredak čini nemogućim, i to je borba u kojoj ne možete pobijediti.

Svaka živa duša, uključujući one na Tamnoj Strani, Božje je dijete i On ga bezuvjetno voli bez obzira na to je li mu ljubav uzvraćena ili nije.

I Bog neće dopustiti da ijedno njegovo dijete bude osuđeno na vječni ciklus potkove Tamne Strane. Baš kao što duhovi s One Strane na kraju vrata duše Doma, oni će svojim hrabrim i djelovanjem, punim razumijevanja, za što će možda trebati stotine godina, uspjeti uhvatiti tamnu dušu trenutak prije nego što stigne do Ljievih vrata i apsorbirat će je u iscjeliteljski mir Božjeg svjetla tamo gdje pripada.

Kao vidovita osoba i kao ljudsko biće, ne mogu niti opisati koliko sam olakšanje osjetila i na koliko je mojih dugogodišnjih pitanja odgovoreno kada sam napokon doznala potpunu istinu o putovanju na Tamnu Stranu kroz Lijeva vrata i natrag u utrobu. Kao vidovita osoba shvatila sam nešto što sam primjećivala čitav život. Često mogu vidjeti mnoštvo duhova s One Strane koji okružuju pojedine ljude: duhovne savjetnike, njihove bližnje koji su umrli i anđele. Ali, povremeno primijetim nekoga koga čini se uopće ne okružju duhovi s One Strane, nekoga tko je izdvojen od nježne, korisne potpore i nade koja stalno okružuje većinu pojedinaca, bez obzira na to koriste li je ili ne. Bojala sam se da imam problem s "vidom", oprostite na izrazu. Sada znam da postoji logičan razlog zašto neki ljudi nemaju nikoga s One Strane pokraj sebe: ti usamljeni ljudi su mračne osobe i u kratkim trenucima između svoja dva života izabrali su otići negdje drugdje, i za to plaćaju veoma strašnu duhovnu cijenu.

Kao ljudsko biće, nalazim veliku utjehu u dvije razine istine o ciklusima tamnih duša. S jedne strane, znala sam da savršeni Bog u kojega vjerujem, nikada ne bi mogao biti toliko zao i osvetoljubiv da bi protjerao bilo koje od svoje djece od svoje božanske prisutnosti za vječnost. Ali, nisam mogla prihvatiti ni ideju da bismo Hitler i ja, koji se, pristojno rečeno, razlikujemo kao nebo i zemlja kada je u pitanju svetost čitavog čovječanstva, završili u istom zagrljaju One Strane između dva života, kao da ne postoji golema razlika između moje i duše genocidnog monstruma. Sada znam bitnu razliku koja Hitlera šalje kroz Lijeva vrata u bezbrojne mračne inkarnacije, a većinu nas na

Onu Stranu: Hitler je prkosno okrenuo leđa Bogu, koji ga nikada nije i neće prestati voljeti, a to je nešto što većina nas drži duhovno nezamislivim koliko i samog čovjeka.

MJESTO BORAVKA

Postoji okrutni mit da je svatko tko počini samoubojstvo, vječno proklet. Općenito, počinuti samoubojstvo znači raskinuti ugovor s Bogom. Samoubojicama koji su bili motivirani strahom da se suoče s problemima, nezasiptom pohlepom za pozornošću ili zlom "pokazat ću ti" osvetom, posebno ako su u to uključena djeca na bilo koji način, zajamčen je put kroz Lijeva vrata i povratak u maternicu, bez mira između dva života, a u rijetkim slučajevima oni ostaju vezani za zemlju, zarobljeni u noćnim morama koje uzrokuju osobama koje ostave za sobom.

Ali, samoubojstva uzrokovana mentalnim bolestima, neliječenom genetskom kemijskom neravnotežom ili pod pritiskom paralizirajućeg, podlog očaja, mogu krenuti drugim putem.

Postoje samoubojice koje posve sigurno prođu kroz tunel prema radosti One Strane.

A postoji i Mjesto boravka.

To je vrsta predsoblja Bezbožnom mraku iza Lijevih vrata, odvojeno od njih, ali previše blizu da bi bilo posve izdvojeno od negativnosti koja ih sve prožima. Stanovnici Mjesta boravka su oni kojima je slomljeno srce, očajni samoubojice slomljena srca i druge duše koje su život na ovoj zemlji provele u beskrajnom sivom području između Tamne Strane i Božje svjetlosti. Način na koji se ponašaju prema sebi samima i prema ostatku čovječanstva, odražava zbrkanost njihove vjere u Boga i nesređen odnos prema Njemu. Očajne duše na Mjestu

boravka još uvijek mogu izabrati hoće li nastaviti dalje kroz Lijeva vrata i vratiti se na još jednu inkarnaciju ili će proći na Onu Stranu. Ključ svega jest, kao i uvijek, Bog.

Zapravo, što više znaš, više toga možeš saznati, pa mi nije teško priznati da sam tek prije godinu dana počela učiti o Mjestu boravka, jer sam tamo otputovala astralno, u snu. Nisam razumjela gdje sam, ali sam znala da sam okružena mnogim izgubljenim dušama, koje su bile odvojene od svoje vjere tupim kaosom duboke depresije. Nisu rekle ni riječi, ni meni ni jedni drugima, dok su se polako vukle bez cilja, spuštenih glava, očiju beživotnih i suhih od tuge, previše duboke za suze. Nije bilo male djece, samo mlađih adolescenata i starijih koji su se kretali kroz sivu tišinu, toliko tešku od razočarenja da mi nakon svega trebalo nekoliko minuta da se oporavim od njihova prisustva.

I ponovno nisam imala pojma kamo sam doputovala ili tko su bili ovi tragični ljudi, ali sam se prepustila nagonu i gotovo u panici pohrlila među njih, grleći ih i govoreći: "Recite da volite Boga. Molim vas, samo recite da volite Boga i možete otići odavde". Nitko mi nije odgovorio niti me pogledao. Čuo se samo moj glas, inače je vladala zaglušujuća tišina.

U daljini iza ovog strašnog mjesta mogla sam vidjeti širok ulaz, a pogled na njega me užasavao. Nisam mogla dalje od njega. Iako uobičajeno znatiželjna, ništa me na ovome svijetu ne bi natjeralo da to učinim. Shvatila sam da su to Lijeva vrata i da nitko tko izabere proći kroz njih, ne može razumjeti grozotu hladnog, crnog, praznog kruga, koji ih je trebao uhvatiti u stupicu. Učinila bih sve da spasim duhove oko sebe da prođu kroz taj ulaz, pa sam postajala sve izbezumljenija moleći ih: "Molim vas, slušajte me, morate reći da volite Boga!"

Francine mi je poslije rekla da sam bila na Mjestu boravka. Zahtijevala sam da mi kaže zašto ga nikada prije nije spominjala, a

ona mi je ponovila ono što sam od nje čula u tisuću drugih prilika: "Ako me ne pitaš, neću ti odgovoriti." Ona i nekoliko drugih duhova na Onoj Strani vidjeli su da idem tamo i znali su da će sve biti u redu, iako su budno pazili kako bi bili sigurni da sam izašla čitava. Objasnila mi je zbunjeni očaj koji duše vodi prema Mjestu čekanja i potvrdila da je Mjesto čekanja čistilište o kojem sam učila u djetinjstvu u župnoj školi. Bila sam tužna i pao mi je kamen sa srca kada sam čula da su tri duha s kojima sam razgovarala zapravo uspjela pronaći snage da prigrle Boga i pronađu put na Onu Stranu nakon što sam ja otišla - bilo mi je lakše jer su se vratili Doma, a tuga me obuzimala na pomisao da ih je još uvijek toliko tisuća nasukano u sivoj praznini, opasno blizu ponora iza Ljjevih vrata.

Od tada svakoga dana molim za te očajne duše. Zamolila sam svoje svećenike i pripadnike moje crkve da također mole za njih, a molim to i vas. Očaj Mjesta čekanja za njih je toliko nemilosrdan, da bi ga mogli sami prevladati, ali zajedno ih možemo osloboditi i osvjetliti njihov put prema radosti i ljubavi One Strane koju oni jednostavno ne mogu vidjeti.

Također vas molim da se poštediti nepotrebnog pritiska dok ste u boli i šoku nakon što umre netko koga volite, a ovo kažem s punim poštovanjem za svaki ritual koji se prakticira u bilo kojem kutku svijeta kako bi se odala počast mrtvima: bez obzira na to što radite, kako žalujete i kako se opraštate, vaš je najvažniji zadatak da utješite, poštujuete i poduprete uciviljene koji su ostali. Duh umrloga već je negdje drugdje i ne brine se za veličinu svojega nadgrobnog spomenika, zbog pogleda iz groba ili što je netko nosio na pogrebu, jamčim vam. Razgovarala sam s tisućama duša koje su otišle i ni jedna nika da nije rekla: "Što su ujak Bob i ujna Rosemary radili u prvom redu u crkvi nakon što smo se posvađali posljednji put kad smo se vidjeli?" ili "Koji je škrtac izabrao lijes?"

Oni koji su umrli, nemaju više koristi od svojega tijela niti od materijalnog u čemu su uživali na zemlji. Ono do čega im je stalo iz njihova nadmoćnog položaja savršenog razumijevanja s One Strane jest dobrobit onih koje su voljeli ovdje i onih koji su voljeli njih. U vrlo rijetkim prigodama mogu upasti na vlastiti sprovod, ne da bi provjerili tko je došao, koliko je bilo cvijeća ili pohvala u govorima, nego da običu svoje najdraže. No, duhovi koji su otišli mogu se naći duboko rastrzani kada vide svoje najdraže u tako velikoj boli, pa zato što je obred radosniji i svečaniji, pokojniku je lakše i mirniji je.

Odluku o tome treba li umrloga pokopati, kremirati, mumificirati, zalediti ili njegovo tijelo baciti preko ograde, treba donijeti isključivo u skladu s utjehom potrebnom najdražima koji su ostali. To nimalo ne utječe na put duše jedanput kada napusti vozilo koje joj je omogućavalo prijevoz na zemlji. Sva uvjerenja treba poštovati. Ali, jednako tako treba poštovati i osjećaje ljudi, koji ne znaju za tijela svojih najdražih, jer ona ne mogu biti pronađena ili vraćena. Ako čvrsto vjerujete da se samo onaj čije je tijelo "na odgovarajući način" položeno u zemlju, može vratiti Doma Bogu, zaboravljate da postoje oteta djeca čija tijela nisu pronađena, vojnici koji su umrli u dalekoj zemlji boreći se za svoju domovinu i nikada neće biti pronađeni, tijela u mrtvačnicama diljem svijeta koja tek treba identificirati, da ne govorimo da moraju biti vraćena obiteljima. Oni imaju isto toliko prava na mir One Strane koliko vi i ja, i vidjet ćemo ih tamo, iako nisu pokopani. Zapamtite, Bog nikada, nikada ne isključuje niti diskriminira, pa kako bismo onda mi to mogli činiti mirne savjesti?

I usput, sve gore navedeno odnosi se na situacije u kojima se iz nekog razloga smatra da je ekshumacija tijela najbližih nakon pogreba od neke koristi. Vaši najdraži već uživaju u miru koji se nikako ne može poremetiti, pa vas molim da se ne mučite oko odluke ako je morate donijeti i da ne mislite kako niste djelovali u interesu svojih najbližih. U većini slučajeva, ekshumacija daje odgovore na neka

važna pitanja, a ti su odgovori dugoročno mnogo vredniji od neoskvrnuta groba u kojem vama bliska osoba nikada i nije bila.

I ponovno, smrt je samo početak novog života, a tunel je vozilo koje nas ondje isporučuje. Napustiti raspravu o Onoj Strani putovanjem kroz tunel, bilo bi kao da rezervirate čudesno zanimljivo putovanje na neko ekskluzivno mjesto, a da se prethodno ne raspitate čemu se, ako ičemu, trebate veseliti kada izađete iz zrakoplova.

Nakon tunela: stižemo na Onu Stranu

Sada kada smo ustanovili kako i zašto većina nas prolazi kroz tunel u obližnju dimenziju koja se zove Ona Strana, možemo nastaviti prema samoj Onoj Strani i onome što se događa kada ondje stignemo. Suprotno većini napisanog o ovom dijelu našeg putovanja nakon smrti, mi ne izliječemo iz tunela u gomilu mekanih oblaka, ne izrastu nam krila i ne sviramo harfu ostatak vječnosti. Tamo postoji život, stvaran, poticajan, veseo i blagoslovljen, a tunel je samo početak. Ponovni susret koji će se dogoditi kada stignemo na Onu Stranu jedan je od najdojmljivijih događaja koji ćemo ikada doživjeti. Nemojte zaboraviti, ne putujemo u strani, nepoznat svijet, vraćamo se Doma, u dimenziju iz koje smo došli, okruženi dušama koje poznajemo, koji su nam nedostajale i koje smo voljeli kroz ovaj i mnoge druge živote i na zemlji i na Onoj Strani.

Duše su Doma upozorene da smo na putu kada, kako je Francine opisala, naše svjetlo počne treperiti, to je Božja svjetlost koju svatko od nas nosi u sebi i koja gotovo doslovno služi kao "pilotsko svjetlo" koje osvjetljava našu dušu. To je naša "vječna baklja". Kada me netko pita hoće li se oporaviti od bolesti njemu bliska osoba, Francine mi kaže treperi li svjetlo te osobe ili ne. Ne samo da duše s onog svijeta mogu vidjeti ta svjetla koja trepere, one također mogu odrediti koje treperavo svjetlo pokazuje da ljudi koje oni znaju dolaze, tako da oni ne jure poželjeti dobrodošlicu svakom Tomu, Dicku ili Harryju koji se pojave. Francine me uvjerava da to za duše na Onoj Strani nije zbu-

njujuće kao što se čini. To je slično gradskoj vožnji, kada u svakom trenutku možemo vidjeti bilo koji broj semafora. Znamo na koje trebamo odgovoriti, a koji semafori nemaju ništa s nama nego su za automobile ispred nas, iza nas ili na sporednim ulicama. Svijet na Onoj Strani također zna na koja svjetla odgovoriti, što je meni bilo drago čuti. Baš kao što mi se ne bi svidjelo da me nakon što izađem iz zrakoplova grle i žele dobrodošlicu stranci, također mi ne bi bilo drago da prve sate Doma provedem s pristojnim, zamrznutim osmijehom na licu razmišljajući: "Tko su ovi ljudi?"

Umjesto toga, ponovni je susret u početku obilje prisnosti koja oduzima dah. Došli su nas dočekati naši bližnji koji su umrli u životu koji smo upravo napustili, kao što je baka Ada bila tamo za mene. Ali, tamo su također prijatelji i naši voljeni iz svih naših prijašnjih života kako na zemlji tako i na Onoj Strani, od kojih većinu nismo vidjeli od kada smo napustili Dom zbog ove posljednje inkarnacije.

Nikada nisam zaboravila klijenta Teda, koji mi je došao s nadom da ću mu pomoći da savlada svoj prezira vrijedan strah od smrti. S njegovim dopuštanjem odlučila sam ga regresijom vratiti u prošli život kako bih mu dokazala da je već smrt iskusio i preživio. Njegova ga je regresija odvela u prošli život na Divljem zapadu, gdje je bio umjereno slavan odmetnik i revolveraš. Paradoksalno je što revolveri nisu imali ništa s njegovom smrću. Umjesto toga, dobio je tuberkulozu koja je u to vrijeme bila veoma rasprostranjena i smrtonosna. Sjećao se da je ležao na smrtnoj postelji, žaleći zbog pogrešnog života koji je vodio, bez ikoga tko bi ga utješio ili žalio za njim, kada je lijepa, ljubazna žena tiho ušla u sobu i stala uz njega. Činila mu se poznatom, ali ju nigdje nije mogao smjestiti, pa ju je pokušao otjerati kao viziju u bunilu, a onda ga je ona primila za ruku i nježno pozvala da ju slijedi.

Zapanjen što ima snage, ustao je i krenuo za njom prema vratima male, prazne sobe. Zid ispred njega se razmaknuo kao velika, prekrasno oslikana zavjesa dok su se oni približavali, a on je vidio kako ga ona

vodi na neizrecivo lijepu livadu iza zavjese. Osvrnuo se i bio zapanjen kada je vidio svoje hladno, izmučeno tijelo kako još leži na krevetu.

Gotovo su već bili na livadi kada se on okrenuo prema ženi i pitao ju : "Tko si ti?"

Ona mu se osmjehnula beskrajnom ljubavi i umirujuće je stisnula njegovu ruku dok je odgovarala: "Umrla sam dok sam te rađala."

Tako je majka koju nikada nije upoznao vratila svoje dijete Doma. A u ovom je životu Ted napustio moj ured i nikada se više nije bojao smrti.

Postoji skupina s kojom jedva čekam da se ponovno susretnem na Onoj Strani gotovo više nego sa svima ostalima: svi kućni ljubimci koje smo ikada imali, iz svih života kroz koje smo prošli, okupe se oko nas s takvom nestrpljivom radošću da ljudi koji čekaju da nam požele dobrodošlicu imaju poteškoća da stignu do nas kroz veselo mnoštvo životinja.

Nikada nemojte ni na trenutak povjerovati da naše životinje na Onoj Strani ne paze na nas tijekom našeg putovanja na zemlji. Moj dragi prijatelj dr. Bill Yabroff kojeg sam spomenula u Prvom poglavlju, imao je osjećaj da svoju novu kuću dijeli s nekim nepoželjnim duhovima i zamolio me da to provjerim. Provela sam nekoliko sati istražujući svaki kvadratni centimetar te kuće od potkrovlja do podruma i zaključila sam da je Billijeva kuća potpuno "čista", bez duhova bilo koje vrste. Ali, uvijek je moguće da nemam pravo, pa kako bismo bili sigurni, predložila sam da nekoliko mojih istraživača i ja provedemo noć s Billijem i ostavimo upaljen kasetofon kako bi pokušali snimiti zvukove koji tamo ne pripadaju.

Svi smo naizmjenice bili budni tijekom duge, mirne noći i nitko od nas nije ništa čuo. Zamislite samo naše iznenađenje kada smo pustili traku i jasno čuli divlji, glasni pseći lavež. Dva puta smo provjerili jedni kod drugih, čak smo anketirali i susjede i svi smo se složili da je noć

bila savršeno tiha, bez ijednoga glasa psa ili bilo kojeg drugog bića. Ponovno smo preslušali snimku i nije bilo sumnje - nemilosrdno lajanje koje smo čuli bilo je toliko glasno da nas je sve trebalo probuditi.

Bila sam zbunjena, pa sam se obratila Francine, koja me strpljivo obavijestila da sam tijekom jednog od mojih prošlih života živjela na Aljasci s oštrim haskijem koji me do danas štiti i želio osigurati da me nikakav duh i ne pomisli uznemiravati te noći u Billijevoj kući.

Također, na Onoj Strani nas čekaju, gotovo bez iznimke, molim vas poslušajte me, srodne duše. Možda ste već čuli da me ljuti ova tema, ali onima koji nisu, objasnit ću zašto me mnogi nespornazumi povezani sa srodnim dušama živciraju. Svatko je od nas stvoren s muškim i ženskim aspektom i život zapravo doživljava kroz oba spola. Stvoreni smo i s vrstom duha, "blizanca" čiji su muški i ženski aspekt kao odraz u ogledalu naših vlastitih aspekata. Taj duh bliznac naša je srodna duša. To nije, kako neki sugeriraju, "naša druga polovica", osim ako se ne osjećate ugodno vjerujući da smo svi mi samo gomila poluljudi koji lutaju uokolo. U bilo kojem danom životu, naša srodna duša nije čak nužno onoga suprotnog spola, tako da je mit pretpostaviti da je, uz malu vjerojatnost da ćete naletjeti na srodnu dušu ovdje na zemlji, vama dvoma suđeno da budete ljubavnici ili supružnici. A šanse su ionako stvarno male da vi i vaša srodna duša izaberete da se inkarnirate u isto vrijeme. A zašto biste inzistirali na tome, kada imate zajedničku vječnost na Onoj Strani, a čak i tamo vjerojatno nećete ovisiti jedno o drugom niti ćete biti zajedno? Ako vam kažem da prestanete tražiti srodnu dušu na zemlji, možda vam oduzimam najdražu romantičnu predodžbu, ali vjerujte mi nije romantično tješiti klijente koji mi dolaze u suzama, osjećajući se kao gubitnici jer nisu pronašli srodnu dušu ili su bili povrijeđeni ili ih je izdao netko za koga su smatrali svojom srodnom dušom. Reći ću vam isto što govorim i njima: "Točno znam gdje se vaša srodna duša sada nalazi: na Onoj Strani planira tulum kako bi vam poželjela dobrodošlicu."

Nemojte se brinuti da ćete sve nade položiti u ponovni susret s najdražima koji su umrli na Onoj Strani, da biste otkrili kada ondje stignete da su se oni već vratili na zemlju i prolaze kroz još jednu inkarnaciju. Ako nisu prošli kroz Lijeva vrata i poput bumeranga bili vraćeni u tijelo, moguće je da prođu godine, desetljeća ili čak stoljeća prije nego što se vi ili vaš najdraži odlučite vratiti, ako se za to uopće odlučite. I dok ćete vrlo teško shvatiti pojam vremena sve dok ste robovi na zemlji, na Onoj Strani zapravo ne postoji vrijeme u smislu vječnosti. Kada Francine pitam koliko će nešto trajati ili kako će se brzo nešto dogoditi, mogu čuti nestrpljenje u njezinom glasu kada mi odgovori: "Ono što ti nazivaš mjesec dana." ili "Za godinu, u tvom svijetu." Lijep, dug život na zemlji duše na Onoj Strani doživljavaju kao kratak put daleko od Doma. Pa, čak ako otkrijete da se netko vama drag ponovno inkarnirao, neće vas uopće smetati. Što se vas tiče, vidjet ćete ga ponovno za samo nekoliko minuta.

Poslije ćemo razgovarati o tome tko su duhovni savjetnici, koji će nas među prvima pozdraviti kada se pojavimo iz tunela, zato što nas oni prate kroz različite korake koje moramo poduzeti kako bismo prešli iz ove u dimenziju One Strane.

Jednom kada je svečanost ujedinjenja završena većinu nas će duhovni savjetnik otpratiti do veličanstvene romaničke građevine s kupolom i stupovima, koja se zove Dvorana mudrosti. Smještena je odmah iza tunela, i to je prva građevina koju vidimo kada stignemo. Čuli ste izreku "Svi putovi vode u Rim". Slično, svi tuneli vode u Dvoranu mudrosti. Njezin ulaz je zaprepašćujući, sa širokim mramornim stubama, sjajnim skulpturama i fontanama, cvijećem koje slatko miriše u stalnom nevjerojatno lijepom cvatu.

U Dvorani mudrosti je divovska soba okružena stupovima. Naš savjetnik vodi nas do jedne od mnogih glatkih bijelih klupa i zatim se odmiče dok mi zauzimamo svoje mjesto i počnemo prolaziti proces kojeg se mnogi koji su preživjeli kliničku smrt sjećaju, ali se malo njih sjeća svih pojedinosti.

STROJ ZA ČITANJE

Rečenica "cijeli mi je život proletio pred očima" postala je gotovo eufemizam za bliski susret sa smrću. Ali, to je zapravo ono što se dogodi na Onoj Strani u tihom miru svete sobe, u Dvorani mudrosti.

Ma sredini sobe usred kruga od mramornih klupa na kojima sjedimo, nalazi se stroj za čitanje, zapravo golema kupola od svijetloplavog stakla. U njoj vidimo sve događaje u našem životu, gotovo kao da gledamo film, ali u trodimenzionalnom hologramskom obliku, pa bez obzira na to kako se krećemo oko kupole možemo vidjeti svaki trenutak, dobar ili loš, pravi ili krivi, vrhunac ili pad, savršeno jasno.

Još se sjećam razgovora s Francine o stroju za čitanje i mojem sumnjičavog pitanja: "Zar za pregled cijelog našeg života ne treba jako mnogo vremena?" Ona je već umorna od toga što me mora podsjećati da je vrijeme zemaljska opsesija. U stvarnosti Doma vrijeme ne postoji.

Tu tvrdnju o Onoj Strani čula sam tisuću puta i iako je prihvaćam kao činjenicu, čini mi se da ju gotovo nije moguće razumjeti. Slika kojom mogu djelomično predstaviti nepostojanje vremena je zemaljska: mi vrijeme vidimo kao ravnu crtu koja ima početak, sredinu i kraj dok je na Onoj Strani ono savršeni krug, vodoravan, umjesto okomit pa ga se ne shvaća kao da ima vrh ili dno, niti ima početak ili kraj. Ako vam to ne pomogne, razumijevanje vam može olakšati usporedba s kasinom u Las Vegasu. Ondje nema ni satova ni kalendara, stalno je svjetlo i ono je uvijek i potpuno isto, nema zamjetne razlike u razini aktivnosti bez obzira na to koje je vrijeme, a ako tamo ostanete dovoljno dugo, možete zaista izgubiti osjećaj je li vani dan ili noć ili čak koji je dan. Osjećam se malo glupo ako kasino uspoređujem s rajem, ali istina je da na oba mjesta prošlost, sadašnjost i budućnost nemaju značenje, umjesto toga sve je "sada".

I tako, imajući to na umu, najbolje što možemo pregledavamo naše živote i činimo to koliko god nam je potrebno, a nekim se dijelovima vraćamo uvijek iznova. To što nam to "oduzima vrijeme" jednostavno nije problem na mjestu na kojem vrijeme ne postoji, a stroj za čitanje bitan je pomak u vječnom napretku našeg duha.

Ovo ćemo dublje razmatrati u sljedećim poglavljima, ali kada napustimo Onu Stranu zbog još jedne inkarnacije, ovdje stižemo kao bismo svladali određene izazove i postigli određene ciljeve, a detaljnu kartu naših sljedećih života sastavljamo kako bi nam pomogla da ostvarimo tu namjeru. Tijekom našeg iskustva sa strojem za čitanje imamo prednost savršenog pamćenja karte koju smo ispisali u ozračju u kojem ne postoji negativnost, a zrak koji udišemo ispunjenje Božjom bezuvjetnom ljubavlju i razumijevanjem. Ne gledajući naše živote kroz zemaljske oči, nego sa stajališta potpune, iskrene pravednosti, znači da ne vidimo samo ono što smo učinili s novoga gledišta, nego ljude oko sebe vidimo i s razumijevanjem koje im možda nismo mogli pružiti kada im je to trebalo.

To je kritična točka zbog onoga koji sudi o životu koji smo upravo završili. To nije Bog, niti naš duhovni savjetnik. To smo mi. Mi sudimo sami sebi, svojim pobjedama i porazima, svojoj ljudskosti ili nehumanosti, svojim dobrim djelima ili sebičnosti, svojim trenucima hrabrosti ili straha, a iznad svega koliko smo uspješno izvršili ciljeve koje smo si zadali i koji su nas potaknuli da izaberemo napustiti Dom. To je najstroži sud pred kojim se možemo naći, jer kao što na Onoj Strani ne postoji negativnost, ne postoji ni obrana tjerana egom i samoopravdavanje koje nas sprečava da se suočimo s istinom o našim djelima dok smo na zemlji. Naš duhovni savjetnik koji je uz nas dok promatramo naš zemaljski život, tješit će nas tijekom teških razdoblja, ali konačnu odluku o tome jesmo li uspjeli ili nismo donosimo sami.

Pomislite: svaka riječ, svako djelo, svaki put kada smo nekome mogli pomoći, a umjesto toga smo mu okrenuli leđa, svaka sitničava, mala ljutnja koju smo priredili kada nešto ne bi išlo kako smo htjeli, odigrat će se pred našim očima na stroju za čitanje. Ako vam se ta pomisao sviđa, izvrsno za vas. U suprotnom, vjerujte mi, ako samo pomislite na stroj za čitanje mogli biste bitno promijeniti svoj dan.

Kako kažu Francine i klijenti koji su svoja iskustva sa strojem za čitanje opisali ili kroz regresiju ili kroz astralna putovanja, velika većina nas ga napusti s osjećajem zabrinutosti, s osjećajem, ponekad nejasnim, a ponekad vrlo snažnim, da nismo završili posao. Čudno, ali čini se da nisu velike pogreške koje smo učinili one koje se zadržavaju naj snažnije u našim mislima, nego su to trenuci kad smo pružili malo, a mogli smo učiniti mnogo više; prijatelju u nevolji kojem smo poklonili samo trenutak pozornosti u prolazu, a bili smo previše zauzeti da ga posjetimo i suosjećajno zagrlimo; stariji stranac s previše vrećica kojega smo ljubazno pozdravili, a da mu nismo ponudili da ponese njegove stvari do automobila; izgubljeno dijete u trgovačkom centru za koje smo bili zabrinuti, ali nismo ostali s njim dok se ponovno nije našlo na sigurnom sa svojim roditeljima; zalutali kućni ljubimac kojem nismo imali vremena pogledati pločicu i odvesti ga kući; ili dobrotvorna akcija za koju nismo dali onih dvadeset dolara jer bismo ih možda poslije željeli potrošiti na kino.

U trenutku otrežnjenja, kada napuštamo stroj za čitanje, počinjemo razmišljati o mogućnosti da se vratimo na zemlju. I upravo zato što je njegov utjecaj na nas tako dubok, to je važnije da iskusimo sljedeći korak u našem povratku na Onu Stranu.

ORIJENTACIJA

Odmah nakon iskustva sa strojem za čitanje slijedi jednako važan proces orijentacije. Tada raspravljamo o životu koji smo upravo promotrili kroz vrstu podnošenja izvještaja, tijekom sastanka opuštanja s našim duhovnim savjetnikom, uvježbanim usmjerivačima i drugim dušama čiji nam savjeti mogu pomoći da pravedno procijenimo ono što smo naučili.

Recimo, na primjer, da postoji netko koga ste jako povrijedili, više puta tijekom života, i stroj za čitanje vas je ostavio neutješnim zbog vaših djela. Usmjerivači i vaši duhovni savjetnici, uz prednost da imaju vašu kartu ispred sebe, mogu vam pomoći da vidite kako i je li ta zabrinjavajuća veza ili bilo koja druga bila presudna za vaš napredak ili upozorava na pouku kojoj se trebate vratiti i naučiti je. Uz to možete pozvati bilo koju osobu, ako je na Onoj Strani, ili njezinog duhovnog savjetnika, kako biste doznali kako je vaše ponašanje utjecalo na njih. Možda ste napravili ozbiljnu štetu koju biste možda željeli popraviti. Možda im niste bili toliko važni kao što ste mislili i možda nisu bili pogođeni načinom na koji ste se ponašali prema njima ovako ili onako. Možda ste ih pokrenuli da se ružno ponašaju prema drugim ljudima i tako ste nastavili krug nanošenja štete, pa ga sada zajedno možete pokušati zaustaviti. Ili ste bili ključni za njihovu kartu, potaknuli ih da brane žrtve bilo kojeg zlostavljanja kojem ste ih izložili. Ukratko, ovaj dio procesa orijentacije olakšat će vam da potpuno razumijete najproblematičniji dio svojeg života tako da možete naučiti ispraviti i poduzeti pozitivne korake kako biste si oprostili i nastavili s više ljubavi i razumijevanja.

Druga funkcija orijentacije jest olakšati prelazak na Onu Stranu za duhove koji nisu bili pripremljeni za taj put i koji su previše zbunjeni ili ljuti da bi bili smireni tek kada stignu. Nisu svi sretni kao što sam bila ja i ushićeni jer se vraćaju Doma, ali orijentacija je jedan od načina na

koji su tamošnji duhovi spremni i bez pogreške uvježbani da pomognu. Nakon što nepripremljeni duh iskusi stroj za čitanje i podnošenje izvještaja nakon toga, njihovi usmjerivači pružaju im najljubavnije i najpametnije savjete kako bi ih umirili nakon čega im se daje vremena koliko im je potrebno za aktivnosti koje su im pružale utjehu na zemlji.

Lindsayin otac je savršen primjer duha koji je prošao ovu posljednju fazu orijentacije. Njegov je život završio bez upozorenja. Lindsayina obitelj okupljala se zbog proslave Božića u kući njezinog brata u Motereyu. Na putu prema njima iz zračne luke San Jose, pijani vozač uzrokovao je nesreću koju njezin otac nije preživio. On je bio sretni šezdesettrogodišnjak koji se veselio blagdanima, a vozio se sa ženom, sinom i kćeri koju je obožavao, te je usred vica, odjednom i neizbježno začuo BUM! I on je otišao. I to mu baš nije bilo drago. Brinuti se za svoju obitelj uvijek mu je bilo najvažnije. Ali, tu je bio i njegov sin, hospitaliziran s ozbiljnim ozljedama, žena i kći koje su bile samo lakše ozlijeđene, ali same u stranome gradu nesposobne da prihvate da su ga izgubile dvije tisuće milja daleko od kuće. Božić se pretvorio u šok i bol, a on nije znao kako da im pomogne s One Strane gdje se našao prije nego što je uspio završiti vic. Njegova je orijentacija trajala oko šest mjeseci i uključivala je mnogo ribolova, ali na kraju je bio i jest radostan, zaposleni duh koji bdije i posjećuje svoju obitelj ovdje na zemlji češće nego što oni to znaju.

Moj je otac umro nakon mjeseci bolesti, ali čak i s mnogo upozorenja njegov prijelaz Doma bio je teži nego prijelaz Lindsaynog oca i zahtijevao je više intenzivne njege nego što je orijentacija pruža. I naravno, duhovi na Onoj Strani su spremni, voljni i uvježbani, a imaju i dovoljno ljubavi da njemu i onima poput njega pruže svu dodatnu njegu koja im je potrebna da prođu kroz proces koji se naziva čahurenje.

Od dana kada sam se rodila, tata i ja smo imali prijateljski odnos, a kada je umro, na Onu Stranu je stigao jako uzrujan zbog boli što se

odvojio od mene, baš kao da je na sebe preuzeo i moju bol nadajući se da će mi tako biti lakše što sam ga izgubila. Kada se takav istinski neutješan duh vraća Doma, njegov duhovni savjetnik i najbliži članovi obitelji znaju da će nešto dramatičnije od tradicionalne orijentacije najviše pomoći. Oni ga začahure, kako bi sigurno prošao kroz bolno "povlačenje" koje proživljava.

Tijekom čahurenja, duh se stavlja u ljekovit opuštajući san, ima stalnu njegu i prožet je Božjim suosjećanjem, mirnom i blagom ljubavlju koja osnažuje. Duh se budi s radošću što se vratio Doma, nije odvojen od onih koji mu nedostaju na zemlji, nego je samo razdvojen od boli što mu nedostaju.

Duh je začahuren onoliko dugo koliko mu je potrebno da se ponovno osjeti zdrav i potpun. U slučaju mojega oca bilo je to osam mjeseci po našem vremenu, ali samo treptaj oka za njega. Kada me konačno došao posjetiti s One Strane imala sam osjećaj da sam bez njega bila cijelu vječnost i moje su prve riječi bile: "Tata, zašto ti je trebalo tako dugo?"

On je odgovorio: "Kako to misliš? Pa, tek sam otišao!"

Ako sumnjate da vama bliska osoba koja je umrla, emocionalno nije pripremljena da se vrati Doma ili tu osobu ne osjećate oko sebe tako brzo koliko za time žudite, molim vas, budite strpljivi i nemojte se brinuti. Bez obzira na to prolazi li kroz orijentaciju ili je začahurena, nalazi se u sigurnim, svetim rukama i bit će ponovno uz vas vrlo brzo.

TORNJEVI

Tornjevi su jedna od najdivnijih građevina na Onoj Strani. U sljedećem poglavlju opisat ću njih i njihovu funkciju među stanovnicima. A zasad ćemo se usmjeriti na razlog zbog kojeg se nalaze među ulaznim zgradama koje nam žele dobrodošlicu Doma.

Tornjevi služe za posebnu kategoriju novopristiglih duša sa zemlje, duše čije su okolnosti smrti bile ekstremne za usmjeravanje ili čahurenje da bi im učinkovito pomogli i izliječili ih.

Duše koji pristižu na Onu Stranu veoma su zbunjene, dezorijentirane ili poremećene pa zbog strašne situacije koja je izvan njihove kontrole, ne mogu iskusiti mir i radost Doma. Potrebno ih je "deprogramirati" i ponovno uvesti u razum i identitet koji im pripada. To su ratni zarobljenici koji su umrli u zatočeništvu nakon što su im isprani mozgovi i nakon što su mučeni; mnoge žrtve holokausta; nekoliko žena koje su izgorjele na lomači tijekom suđenja vješticama u Salemu, ras-trgane između ljubavi za Boga i stalnih optužaba da su zle; Ivana Orleanska; neke od najtežih žrtava Alzheimerera i drugih bolesti koje duboko utječu na mozak. Zapravo tko nije bio u stanju razumjeti gdje se nalazi i tko je u trenutku smrti, jer je to spriječila vanjska sila, duhovni savjetnici odmah odvede u tornjeve i uz njih je vrlo često bliska osoba dok se oporavljaju.

Proces deprogramiranja na Onoj Strani je sofisticirana verzija procesa deprogramiranja na zemlji. Najbolji liječnici osiguravaju stalno, blago liječenje i često duhovni savjetnici, bliske osobe i liječnici iznova stvaraju mjesto rođenja duha, dom iz djetinjstva ili neko drugo poznato mjesto, sigurno i puno ljubavi dok se liječenje nastavlja tako dugo koliko je duhu potrebno da se privikne na činjenicu da je ponovno Doma, s potpunim sjećanjem na svoj identitet, život koji je upravo završio i živote koji su mu prethodili tako da se njegovo vječno, radosno putovanje može nastaviti netaknuto.

Očito, svi se mi nadamo mirnom, sretnom prolazu za sebe i naše najdraže kroz tunel odavde do One Strane. Iz razloga o kojima smo upravo raspravljali, to se ne događa uvijek. Ali, dok je vrijedno biti obaviješten o različitim koracima kroz koje ćemo možda morati proći kada stignemo, mnogo je važnije usmjeriti se na bitno: svaki duh koji se vraća Doma odmah je prihvaćen i za njega se brinu od trenutka

kada je prešao iz obližnje dimenzije, i svaki duh koji se vraća Doma konačno će se naći u ekstazi Božjeg sigurnog zagrljaja.

A postoji i vrlo stvaran, vrlo snažan problem nama bliskih osoba koje smo ostavili za sobom. Čak ni ekstaza Doma nije toliko neodoljiva da bi umanjila ljubav; samo je proširuje, produbljuje i čini svetom tako da postajemo dio naših najdražih baš kao što su oni bili dio nas kada smo otišli. Nisam sigurna da sam uopće počela pronicati tu istinu sve dok je nisam iskusila iz prve ruke.

Možda mislite da se kao vidovnjakinja ne bih trebala toliko brinuti. Nisam te sreće. Što sam nekome bliže, više gubim objektivnost. Što više gubim objektivnost, sve sam manje vidovita jer me ometa moj emocionalni angažman. Zato je bilo ugodno iznenađenje otkriti da sam u trenutku kada sam se našla u tunelu, na putu za Onu Stranu, osjetila samo čistu moć ljubavi bez ikakvih briga. Ne mogu tvrditi da sam bila u stanju ponovno stvoriti tu nevjerojatnu jasnoću kada sam se vratila, ali sigurno je da neprestano ulažem puno napora.

Kao što smo vidjeli, nije svaki duh toliko sretan kao što sam bila ja da odmah osjeti takav duševni mir. Ali, svakome je duhu zajamčeno da se prije ili poslije pronaći takav duševni mir iz nekoliko dobrih razloga. Kao prvo, ne može se dovoljno istaknuti da je Ona Strana, a ne zemlja, naš pravi Dom. Odatle smo svi došli i naše putovanje tamo povratak je na poznato mjesto gdje imamo potpuno sjećanje o tome zašto smo nakratko otišli i što smo se nadali da ćemo postići. To nam pruža perspektivu o svemu i svakome koga smo upoznali na zemlji i možemo se jedino moliti da to dosegne dok ovdje prolazimo kroz ono što mi smiješno nazivamo "život". S perspektivom dolazi razumijevanje, prihvaćanje nas samih i postupaka naših bližnjih nad kojima nastavljamo bdjeti.

Drugi razlog koji omogućuje da dođemo do ljubavi bez briga jest taj što na Onoj Strani imamo pristup ne samo kartama koje smo za svoje

putovanje daleko od Doma sami sastavili, nego također imamo pristup kartama naših bližnjih. Na primjer, kao majka ovdje na zemlji često me zabrinjavala činjenica da se moja dva sina nekoliko godina nisu baš slagali. Vjerujte mi da nisam iznevjerila ničije povjerenje kada sam to rekla. Oni bi potvrdili svoje međusobne trzavice i zasigurno bi se složili da sam se ja brinula zbog toga mnogo više nego oni i željeli su da prestanem. Istina je da me to nije nimalo opterećivalo dok sam prolazila kroz tunnel i bit ću još manje zabrinuta kada stignem Doma zato što ću biti u stanju fizički izvući obje njihove karte i točno vidjeti zašto su njih dvojica izabrali da budu braća koja se ne slažu, a čak ću saznati kako će ovo poglavlje njihovih vječnih života završiti. Ako to želimo, svi možemo pročitati svaku pojedinost života koju je svaki od naših bližnjih odredio za sebe s time da nam je svrha putova koje su izabrali kristalno jasna dok ih čitamo. A što nas može potpunije umiriti od odgovora na pitanje "Zašto?". A da sam mogla pregledati njihove karte dok sam bila tamo, vidjela bih da će se moji sinovi pomiriti, jednostavno i dostojanstveno, u svoje vrijeme, bez moje pomoći, njihove će žene ponovno postati prijateljice, a moji će lijepi unuci napredovati u skladnom odnosu svojih roditelja.

Na kraju se moramo vratiti činjenici da na Onoj Strani, gdje je vječnost realnost, ne postoji vrijeme. Tako, neovisno o tome koliko su zemaljskih godina vaši najdraži odredili da traje njihov život, iz našeg nadmoćnoga gledišta Doma, oni će ponovno s nama biti u trenu, a u međuvremenu čak i njihove najdramatičnije traume na zemlji završit će dok trepnu okom.

ONI KOJE OSTAVLJAMO ZA SOBOM

Budite uvjereni, mi možemo i hoćemo bdjeti i provoditi vrijeme s našim najdražima na zemlji kada se jednom nađemo Doma, na Onoj Strani. Ima onih koji se vrlo brzo pojave nakon svoje smrti kako bi uvjerali svoju obitelj i prijatelje da su stvarno dobro. Ako ste imali takvo iskustvo, molim vas, nemojte se brinuti da je vaš pokojnik vezan za zemlju. Mnogo je vjerojatnije da je prešavši iz jedne dimenziju u drugu, jednostavno iskoristio lakoću koja mu je omogućila da se materijalizira.

To ne znači da sposobnost materijalizacije ovisi o vremenu koje je prošlo otkako smo napustili zemlju. Francine se fizički pojavila pred mojom obitelji 1956. godine, a njezina jedina inkarnacija ovdje završila je 1598. godine. Za to su potrebne naša snaga i vještina i prijemčivi pojedinci koje smo ostavili iza sebe na zemlji. Djeca i životinje koji spadaju među najvidovitija bića na zemlji moći će nas najlakše vidjeti, a nakon njih oni koji imaju sposobnost da se usklade s višim vibracijama One Strane, bez obzira na to jesu li ikada bili svjesni toga ili ne. Ali, nemojte se bojati da morate naučiti mijenjati dimenzije. Putovanje između zemlje i Doma nije jednosmjerna ulica. Kružno smo putovanje obavili mnogo puta i napraviti ćemo ga još mnogo puta, pa već točno znamo kako stići Tamo.

Međutim, ipak postoji mogućnost da nas naši najbliži na zemlji ili neće moći vidjeti ili će nas vidjeti samo na trenutak i uvjerit će sebe da je to bila njihova mašta. U tom slučaju, imamo na raspolaganju druge načine kako bismo pokazali našu prisutnost. Jedan od najdražih je manipuliranje našim fotografijama po kući: preokrenuti ih, okrenuti na poledinu ili ih baciti na pod, učiniti bilo što kako bismo natjerali člana obitelji ili prijatelja da primijeti da se nešto čudno događa slici koja nas podsjeća na njih. Tata mi je darovao glazbenu kutiju koju volim i on je

rado pokrene, pa kutija zasvira "sama od sebe" baš kada tonem u san. Drugi popularni pozdravi s One Strane jesu ispadanje neobičnog broja kovanica na čudnim mjestima, mijenjanje sata ili televizijskog programa, paljenje i gašenje kućanskih električnih aparata, ili kada tijekom vožnje automobilom sa zadnjeg sjedišta dodiruju kosu na zatiljku bližnjih koji bi se mogli zakleti da se netko nalazi iza njih. A kao što smo vidjeli u Prvom poglavlju, možemo ostaviti i zvučni zapis na traci ako nam se pruži prilika.

Znatno nam pomažu provodnici energije našeg duha na koje se možemo priključiti i "voziti se na njima", a to su naročito struja, kiša i rosa. Zato možemo tako lako utjecati na kućne aparate i televizore i zato se naše najaktivnije pojavljivanje događa kada pada kiša, tijekom oluja i između 03:30 h i izlaska sunca, prije nego što rosa ispari. Ako ste ikada gundali na filmski kliše da se vrhunac radnje uvijek događa noću, dok sijevaju munje i divljaju oluje, možda se trebate prisjetiti da to nije samo kliše nego stvar osnova fizike.

Jedan od najlakših, ali najčešće zanemarivanih načina da komuniciramo s One Strane jest doprijeti do naših najdražih dok nisu pri svijesti. San, meditacija i hipnoza najbolje su prigode da posjetimo podsvijest. Kada nekoga posjetimo u snu, on se toga možda neće sjećati ili će to otpisati kao san, a neće shvatiti da je bio sumnjivo jasan za prosječan san. Tijekom meditacije možemo biti odbačeni kao plod mašte, a naši posjeti tijekom hipnoze mogu se objasniti sugestijom hipnotizera, ili ga se optužuje da je nametnuo naše prisustvo umu subjekta. Dobre su vijesti da čak i kada svjesna veza nije uspostavljena, podsvijest naših najbližih zabilježit će, zapamtiti i voljeti svaki trenutak koji smo proveli s njima.

Također, pažljivo ćemo vrebati svaku prigodu kako bismo se pojavili nekome za koga znamo da nas može vidjeti i čuti, u nadi da će poruku predati našim najbližima, koji to ne mogu. Kao što će potvrditi moji ugledni vidoviti kolege, duhovi se okupljaju oko naših klijenata

tijekom čitanja, gestikuliraju ili daju komentare koji nama ne znače ništa, ali su izvan svake sumnje poznati našim klijentima. Francine kaže: "Kada zvono zazvoni, svi dotrčimo!" To znači da kada se jednom nađemo na Onoj Strani, bit ćemo besramni oportunisti kada naša obitelj i prijatelji budu posjećivali vidovnjake i čak ćemo usaditi sugestiju u njihov um, bez obzira na to hoće li je odbaciti ili ne.

Dva su pitanja koja mi moji klijenti najčešće postavljaju o svojim najbližima koji su umrli: "Jesu li sretni?" i "Pokušavaju li mi nešto reći?"

Ovisno o orijentaciji, čahurenju i tornjevima, prije ili poslije odgovor na prvo pitanje bit će potvrđan. Sreća je blaga riječ kada se radi o životu na Onoj Strani.

I posve sigurno oni nam nešto pokušavaju reći.

U vrlo, vrlo rijetkim prilikama ako postoji iznimno hitan, nedovršen posao duh može reći: "Moja izmijenjena oporuka nalazi se iza ogledala u dnevnoj sobi." ili "Polica osiguranja je u zidnom sefu." Ipak, s perspektive One Strane ti detalji života na zemlji čine se gotovo trivijalnim da bi se uopće spominjali.

Moja klijentica Barbara sjedila je jednog jutra u mojem uredu, tresući se. Pitala sam je što ju uznemiruje, a ona je odgovorila: "Bojim se da ćete misliti da sam luda." S obzirom na moj život? Nema šanse. Potaknula sam je da mi ispriča što joj se događa i obećala da ću je zaustaviti ako počnem sumnjati u njezin zdrav razum.

Oklijevajući, počela je pričati: "Moja majka i ja bile smo vrlo bliske i njezina me smrt prije dvije godine stvarno potresla. Tek sam ponovno počela sastavljati komadiće svojeg života i posvetila se svojem poslu medicinske sestre kako bi se ponovno pokušala osjećati korisnom. Jedno popodne prošli tjedan drijemala sam u sobi za odmor između dviju smjena i kunem vam se, kada sam se probudila, moja je majka stajala tamo. Zvuči ludo, ali nisam bila zapanjena zato što je bila pokraj mene i izgledala zdravija i sretnija nego ikada, nego zato što je

imala ružičastu haljinu na sebi. Moje su prve riječi bile: "Mama! Imaš ružičasto na sebi! Uvijek si mrzila ružičasto!"

Ona se nasmijala i rekla: "Boje su ovdje drukčije. Ružičasto je neopisivo lijepa boja, kao i sve ostale". Zatim je ispružila ruku i sjećam se da je bila topla i snažna kada sam je primila i krenula za njom. Vodila me do vrata unutarnjeg dvorišta, ali kada ih je otvorila, bilo je kao da me dovela na vrata potpuno druge dimenzije: umjesto u patio zakoračili smo na livadu prekrasnu toliko da je ne možete zamisliti. Na desnoj sam strani mogla vidjeti dvije jednake, vrlo visoke zgrade od bijelog mramora i plavog stakla. Nedaleko od njih bila je druga zgrada od bijelog mramora, pretpostavljam u romaničkom stilu s velikim stupovima. Majka je pokazala prema romaničkim zgradama i rekla: "Ovdje ja radim, pomažem da se ažuriraju podaci o ljudima. To mi pruža veliko zadovoljstvo". Bila sam iznenađena, jer je moja majka bila domaćica, nikada nije imala posao, a kamoli neki koji bi je radovao. Ali, prije nego što sam bilo što mogla reći, ona je dodala: "Ne možeš ostati. Ti još ne pripadaš ovdje." Čim je to rekla, osjetila sam kako gotovo padam na svoje tijelo na ležaju, a kada sam otvorila oči, nije je više bilo i vrata dvorišta bila su samo - vrata dvorišta. Sigurna sam da je to bio san, ali bio je toliko stvaran i u slijedu, a od tada osjećam da je ona stvarno bila sa mnom."

Odlučila sam pričekati s objašnjenjem o astralnom putovanju i jednostavno je uvjerala: "I bila je." Iz nekog razloga činilo se da je to izazvalo sjenu tuge na Barbarinom licu, pa sam je pitala o tome.

"Stalno se pitam zašto je došla, ima li nešto što je željela da znam, a meni je to promaknulo".

Znala sam odgovor na pitanje, ali sam željela vidjeti može li ga sama spoznati: "Ti reci meni: Što znaš sada, a što nisi znala prije tog popodneva?"

Dugo je šutjela prije nego što me pogledala s najsajnijim osmijehom i odgovorila: "Da je stvarno živa."

Savršen način da se izrazi jedina poruka koju je svaki duh kojeg sam ikada srela očajnički želio prenijeti, poruka koju ćemo i mi očajnički željeti prenijeti od trenutka kada ponovno stignemo Doma, poruku koju stalno svjesno zaboravljamo usprkos činjenici da je naše duše znaju napamet: smrt ne postoji.

Kako izgleda Ona Strana: Njezin krajolik, vrijeme i arhitektura

Ne dosadi li vam slušati kako je Ona Strana "ljepša nego što to možete zamisliti", kao da će nam to pomoći da je zamislimo? Prije svega ako je mnogo ljepša nego što je mi možemo zamisliti, zašto se uopće truditi da je zamislimo? Također, s nejasnim opisom kao što je taj, nije čudo što je primamljivo misliti kako je Ona Strana možda stvarno tek bajka.

No zapravo je Ona strana iznimno lijepa. Ali, ne moramo je zamišljati više nego što moramo zamisliti vlastite rodne gradove. Njezine prekrasne slike neizbrisivo su urezane u pamćenje našeg duha. Svi smo mi došli s One Strane, mnogo smo se puta ondje vraćali između dva života i tamo ćemo ponovno radosno živjeti kada ovaj život završi. I vjerovali ili ne svi mi toliko čeznemo za Onom Stranom da svatko od nas ondje astralno putuje tijekom sna barem dva ili tri puta na tjedan, ali to jednostavno ne pamtimo.

Ako bilo koji detalj u ovom poglavlju, bez obzira na to kako beznačajan naizgled bio, odzvoni u vama na neki čudan, dalek način, molim vas nemojte to odbaciti kao da se nije dogodilo. Umjesto toga, otvorite um mogućnosti da to šapuće vaša duša, moleći vas da primijetite i slavite umirujuću prisnost putne karte prema Domu.

Kao što smo raspravili u Drugom poglavlju Ona Strana nije mistično mjesto "tamo negdje". Ona je ovdje među nama, samo jedan metar iznad zemlje.

To je također savršena slika u ogledalu zemljine prirodne topografije. Naših sedam kontinenata, planinski nizovi, ravnice i pustinje, oceani, mora i rijeke, šume, prašume, otoci, obronci planina i sve u prirodi na zemlji, sve to postoji u svojoj izvornoj savršenosti na Onoj Strani. Zato što tamo ne postoji erozija, onečišćenje ili uništavanje, planinski nizovi su oštri i uzdižu se prema nebu, vode su čiste i azurno plave, a obale divlje netaknute, kao što su bile prije tisuća i tisuća godina. Na Onoj Strani vrijeme ne postoji, svako je živo biće uvijek bilo i uvijek će biti, ništa ne stari, ništa ne truli, ništa ne hrđa. Svaki kvadratni centimetar zemlje i vode je veličanstven, vječno nov.

To uključuje i dva zemljina izgubljena kontinenta. Atlantida buja na Onoj Strani u oceanu koji odgovara našem Atlantskom oceanu, a u njihovom Pacifičkom oceanu leži golem, rascvjetani kontinent Le Muria.

Prisnost Doma nije ograničena samo na čuda prirode. Mnoga čuda koja je stvorio čovjek na zemlji prvo su postojala na Onoj Strani, podsvjesno su ih se sjetili i ponovno stvorili ovdje. Nije slučajno da su čuda koja oduzimaju dah, kao što su to piramide, sfinga, babilonski viseći vrtovi, Kineski zid i Taj Mahal, krasila krajolik One Strane te da izgledaju kao da su jutros završena. Partenon je netaknut i čuva se s ljubavlju. Originalna Venera Milška i druga veličanstvena umjetnička djela nastala tijekom stoljeća ovdje su uspješno kopirana, nisu nimalo oštećena okrutnošću vandala, lopova, ratova, vremena ili prirodnih nepogoda. Velika Aleksandrijska biblioteka, koja je uništena u požaru na zemlji, Doma je savršeno očuvana, a pergamenti s Mrtvog mora osim što izgledaju kao novi, na Onoj se Strani rado čitaju i razumiju kao knjige za djecu. Čak i grčko-rimski stil u arhitekturi izvorno potječe od Doma i zatim mu je s puno ljubavi odano poštovanje na zemlji. Zapravo, kao što ćemo uskoro vidjeti, prve zgrade koje nas dočekuju nakon tunela izgrađene su u klasičnom stilu koji mi ovdje povezujemo s gracioznom, suzdržanom raskoši.

Zapravo, postoji stalni reciprocitet ljepote između One Strane i zemlje. Dok veliki umjetnici, arhitekti i graditelji nastavljaju na zemlji reproducirati neke od najdražih čuda Doma nadahnuti sjećanjem, postoje i cijenjena zemaljska mjesta koja se reproduciraju na Onoj Strani zbog svoje ljepote, svetosti i utješnog kontinuiteta, koji stvaraju između dvije dimenzije. Gethsemanski vrtovi, na primjer, koje je Kristova prisutnost učinila svetima, ponovljeni su na Onoj Strani kao i tome slična štovana mjesta, npr. Meka, Vatikan i katedrala sv. Patrika. Naime, bez obzira na to nalazimo li se na zemlji ili Doma, uvijek možemo pronaći put do poznatog mjesta kako bismo štovali Boga i slavili njegovu prisutnost.

VRIJEME

Na Onoj Strani ne postoji užurbanost, ni kiša, snijeg, susnježica ili tuča. Ne postoji vjetar jači od povremenog nježnog povjetarca, nema toplinskih udara, ni hladnih fronta. Umjesto toga vrijeme je ondje vječni mir, čistih dvadeset pet stupnjeva. Jednom sam pitala Francine: "Zašto dvadeset pet stupnjeva?" Odgovorila je: "Zato što jest!" (Ja često tiho kažem "uh" kad razgovaram s Francine.)

Umjesto da stalnost temperature i vječna odsutnost bilo kakvog ekstrema postane dosadna, stanovnici One Strane mogu iskusiti nepresušan izvor osvježavajuće postojanosti i neprekinute ljepote. Ujednačena klima čini svaki dio Doma jednako ugodnim: nitko se nikada ne mora brinuti hoće li mu biti previše toplo ili previše hladno, ne mora se bojati poplava, tornada ili nekog drugog vremenskog poremećaja.

Sunce, Mjesec i zvijezde nisu vidljivi na Onoj Strani tako da dan i noć ne postoje. Tamošnje svjetlo je stalna mješavina nježnih, umiruju-

ćih pastela kao zamrznuti kadar mirnih ružičasto-ljubičastih nijansi, poput zemaljskih najblistavijih ljetnih zora ili sumraka.

POGLED IZBLIZA

Svaki od devet kontinenata, naših postojećih sedam kontinenata te Atlantida i LeMuria, podijeljeni su na četiri kvadranta. U sljedećim poglavljima više ćemo govoriti o kvadrantima, ali to su jednostavno područja određena za posebne svrhe na Onoj Strani. Jedan kvadrant, na primjer, može biti posvećen istraživanju, drugi uzgoju životinja, a neki drugi kreativnim umjetnostima. Kvadranti nisu uočljiviji niti odijeljeni jedan od drugog više nego, na primjer, vremenske zone na zemlji i mi se na Onoj Strani slobodno krećemo iz jednog kvadranta u drugi kako bismo istražili različite interese i odgovornosti koje smo Doma s radošću izabrali za sebe.

Također, gotovo sve životinje koje žive na zemlji napreduju i uzgajaju se na Onoj Strani. Tamo ne postoji nasilje, pa ne postoje ni prirodni predatori. Umjesto toga životinje žive u sigurnosti savršenog mira kao i mi ostali. To uključuje sve, od dinosaura i pterodaktila do grifona i jednoroga, što nas dovodi do vrlo zanimljive činjenice: mnoge životinje koje mi lijeno kategoriziramo kao mitološke, Doma su stvarne koliko i mi. Duhovni um naše podsvijesti sjeća ih se, dok ih naša svijest odbacuje kao nevjerovatne. Naša tvrdoglava, kratkovidna, ograničena svijest ima sklonost da odnosi pobjedu tim argumentima, ali zato što naš duhovni um nepogrešivo zna istinu, primjećujete li kako se popularnost navodno izmišljenog jednoroga i drugih "mitoloških" životinja s vremenom nimalo ne smanjuje.

Rekla sam da su gotovo sve životinje sa zemlje žive i zdrave na Onoj Strani, tako da možete gajiti drukčije osjećaje od mojih kada je u pitanju jedna iznimka: čini se da na Onoj Strani nema kukaca. Nisam

baš ljubiteljica kukaca, pa je to za mene dobra vijest. Ali, sigurna sam - ako su kukci važni za vašu sreću, moći ćete imati kukce koje želite kao kućne ljubimce kada stignete Doma.

Pitali su me više puta kako se održava ekološka ravnoteža bez prirodnih neprijatelja i bez kukaca. Odgovor je jednostavan. Kada Bog, a ne čovječanstvo, zapovijeda, ekologija je uravnotežena te neprekidno besprijekorna.

Ipak, vratimo se kvadrantima. Kao što sam rekla, svaki od devet kontinenata podijeljen je na četiri kvadranta, a svaki kvadrant ima posebnu namjenu. Svi se mi slobodno krećemo po kvadrantima, provodeći više vremena u jednim nego u drugim, ovisno o interesima i obvezama. Postoji kvadrant koji je nama na zemlji mnogo poznatiji od bilo kojeg drugog, a posebno djeca uživaju ondje astralno putovati u svojim snovima, jer ih najviše podsjeća na Dom iz kojeg su nedavno došli. U tom je kvadrantu ono što se može nazvati središtem One Strane. Skupina "glavnih zgrada" dočekuje nas kada stignemo i njima se često vraćamo tijekom boravka na Onoj Strani.

SREDIŠTE ONE STRANE

Kao što smo već raspravljali u Drugom poglavlju, bez obzira na to gdje umremo na zemlji, svaki od naših tunela vodi u isti ulaz na Onoj Strani. Taj se ulaz nalazi u kvadrantu koji zemljopisno odgovara zapadnoj obali Sjeverne Amerike i ondje duhovni savjetnici, anđeli i naši najbliži dolaze da nam radosno požele dobrodošlicu. Usput, suprotno glasinama, ne postoje biserna vrata koja dopuštaju ili zabranjuju da uđemo, a sveti Petar ne stoji i ne provjerava jesu li ili nisu naša imena na popisu uzvanika. Dolazak na Onu Stranu jedini je znak koji nam je potreban i pokazuje da ondje pripadamo.

Prva zgrada koju vidimo kada izađemo iz tunela golema je Dvorana mudrosti sa stupovima, u kojoj se nalazi stroj za čitanje. Ponovni susret s najdražim osobama događa se na dnu masivnih stuba koje vode do prekrasnih dvostrukih vrata, a unutar mramornih zidova Dvorane mudrosti mi ponovno ulazimo u naše živote na Onoj Strani.

Zato što je Dvorana mudrosti sinonim za povratak Domu u našem duhovnom umu to je mjesto na Onoj Strani na koje mi najčešće astralno putujemo tijekom sna, meditacije i hipnoze. Djeca se igraju lovice na divovskim stubama i skrivača oko mramornih stupova, veselo i nevino uznemirujući sveti mir posvećene dvorane o kojoj sam prvi put čula kada me Francine zamolila da razgovaram sa svojim tada petogodišnjim sinom Chrisom. Ne samo da se često pojavljivao na stubama Dvorane mudrosti i susretao mnogo djece s kojom se igrao, nego je također kao zdrav, odlučan i aktivan dječak bio naporan i svima je išao na njihove zamišljene živce. Teško je kada se u školi žale na ponašanje vašega djeteta. Ali, krajnje je ponižavajuće kada se na njegovo ponašanje žale na Onoj Strani.

DVORANA SPISA

Na lijevoj strani do Dvorane mudrosti nalazi se Dvorana spisa, jedna od najzanimljivijih i najpopularnijih dvorana na Onoj Strani. I njezina je arhitektura klasična grčko-rimska s visokim mramornim stupovima i kupolom koja oduzima dah i uzdiže se iznad krajolika koji je okružuje.

Dvorana spisa, kao što joj ime sugerira, sadržava sva ikada napisana povijesna djela, uključujući ona čiji su "originali" bili uništeni na zemlji, od Aleksandrijske biblioteke preko vrijednih knjiga

izgubljenih s kontinentima Atlantide i LeMurie do svetih azteških zapisa koje najbolje možemo opisati kao sjećanje zapisano o Bogu.

Možemo samo navijestiti nepreglednost Dvorane spisa ako dodamo da također sadržava svaku detaljnu kartu svake inkarnacije svakog od naših života na zemlji. Mnogo sam puta astralno posjetila Dvoranu spisa i uvijek mi zastane dah kad stupim u nju: beskrajni redovi jedan za drugim i svaki red ispunjen beskrajnim policama, svaka polica ispunjena vrlo stvarnim svitcima, u savršenom stanju i redu, na kojima su sve naše karte sačuvane za vječnost ispisane na besprijeckornom aramejskom, univerzalnom jeziku koji svi tečno govore na Onoj Strani.

Možemo proučavati vlastite karte kada to želimo u Dvorani spisa kako bismo dali kontekst i perspektivu putovanju naših duša. Možemo također proučavati karte naših najdražih koje smo ostavili na zemlji kako bismo si odgovorili na svako pitanje o vremenu koje smo proveli s njima i kako bismo točno pratili što će im se dogoditi dok ih ponovno ne vidimo i zašto. Također je vrlo korisno proučavati kartu nekoga s kim se nismo mogli složiti tijekom nedavnog života, kako bismo razumjeli čemu su oni nama, a čemu smo mi njima poslužili. Vrlo vjerojatno možemo proučiti i zbog čega smo se sukobljavali s određenom osobom, a što nam je bilo zajedničko.

Postoji još jedna nevjerojatna funkcija koju treba proučiti na karti u Dvorani spisa, ali da bismo je mogli potpuno cijeniti, moramo znati da postoje tri načina na koji treba pregledavati ove karte:

- Možemo gledati kako se nečija karta odmotava, jednako kao što gledamo kako se naši nedavni životi odmotavaju na stroju za čitanje, u boji, trodimenzionalno, vjerodostojnost je slična hologramu.
- Možemo slušati kartu, na visoko sofisticiranom audio zapisu, u biti vrsti zvučnog stroja za čitanje, koji slični kombinaciji kućnog kina i virtualne stvarnosti, umnožene s tisuću.

- Ili možemo, što je nevjerovatno, na određeni način pustiti da naš duh uđe i spoji se sa samom kartom

"Spajanje" na Onoj Strani može se u osnovi opisati kao krajnja, potpuna empatija. Bez da ikada izgubimo vlastiti identitet ili preuzmемо identitet osobe s kojom se spajamo, privremeno možemo asimilirati njihova osjetila, njihove osjećaje i njihovu stvarnost u naša bića. Ne živimo doslovno njihova iskustva, ali smo potpuno ispunjeni svim senzornim podacima o njima.

I upravo se trećom mogućnosti najčešće služe stanovnici One Strane zbog povijesnih istraživanja. I umjesto da samo čitamo o povijesti, možemo izabrati koga god želimo kroz povijest i sjединiti se s njegovom kartom, te uistinu možemo, kako kaže poslovice, hodati u njihovim cipelama.

RAHEIM

Raheim je Francinin prijatelj s One Strane, moćan, napredan duh koji se povremeno kanalizira kroz mene zbog pouka i obreda u mojoj crkvi Novus Spiritus. Molim vas, nemojte dopustiti da vas ovo zbuni: on nije moj duhovni savjetnik, i svakako ne brblja sa mnom kao Francine niti mi stalno daje savjete. Tijekom svoje posljednje inkarnacije na zemlji Raheim je bio sikh i veliki učitelj. Rečeno mi je da je njegovo ime jako poznato u kulturi sikha, ali dok me Francine nije upoznala s njim, moram priznati da nisam čula za njega. (Vjerujte mi, da sam ovo o čemu pišem izmislila zbog zabave i publiciteta, pretvarala bih se da redovito kanaliziram barem jednu slavnu osobu. Ali ne, Raheim je najslavniji s kojim sam došla u doticaj.)

Usput, jedne noći dok smo radile na ovom poglavlju, pričala sam Lindsay o Raheimu. Ona je sreła Francine nekoliko puta, ali nikada

nije sreća Raheima i dok sam joj ga opisivala, rekla sam: "I on je stvarno..." u tom je trenutku zatreperila svjetlost u sobi na jednu sekundu. Nasmijala sam se i završila misao: "...moćan s električitošću." Lindsay se također nasmijala čuvši to, i rekla: "Vidim!" Još jedan treptaj, svjetlo se ugasilo, a zatim opet odmah upalilo. Smijući se još uvijek, obje smo mu zahvalile: "Hvala, Raheim!" Zatim smo se vratile na posao, i svjetlo više nije ponovno treperilo.

Prvo sam od Raheima čula o fantastičnom spajanju s kartama u Dvorani spisa kao o nevjerojatno učinkovitom alatu za istraživanje. Raheim je strastveni povjesničar i jednog se dana proučavajući život generala Georga Custera, odlučio spojiti s Custerovom kartom. Odjednom, kako je to opisao, našao se usred konjaničkog juriša i kaotičnih ratnih krikova, cijelo se njegovo tijelo naježilo od užasa i adrenalina bitke, njegovo je grlo gorilo od gorkih isparavanja baruta. Razumom je znao da zapravo ne proživljava bitku niti je bio u stvarnoj opasnosti. Ali, to nije umanjilo njezin utjecaj na njegova osjetila i njegovu svijest, jer mu je u tih nekoliko trenutaka pruženo vrlo intimno znanje o svemu što je Custer mislio, osjećao, čuo i vidio u posljednjim trenucima svojega života.

Kao da sposobnost da se spojimo s nečijom kartom nije dovoljno zanimljiva sama po sebi, Raheim je također upozorio na još jednu dimenziju koja me sve više zanima što više doznajem o njoj. Čini se da proces spajanja s kartom djeluje kao vrsta vremenskog stroja kroz koji vaš duh doslovno putuje od svoje sigurne mramorne klupe u Dvorani spisa do bilo kojeg razdoblja i života koji proučavate. Uzmimo na primjer Raheimovo iskustvo s Custerom, jer ne samo da je moguće nego je i vrlo vjerojatno da je Custer i /ili neki od njegovih vojnika i/ili neki od Indijanaca koji su napadali, vidjeli Raheima među njima i zatim su opazili kako brzo nestaje. Mnogo daljnjeg proučavanja pokazalo mi je da mnoga mjesta gdje su navodno viđeni "duhovi", nisu ništa više ni ništa manje do netko na Onoj Strani tko se spaja s kartom tako potpu-

no da se nakratko pojavljuje u prošloj, sadašnjoj ili čak budućoj stvarnosti.

Na mnogo praktičnijoj razini, recimo da sam ja na Onoj Strani te iz ljubavi i zabrinutosti odlučim da ću se spojiti s nekim budućim događajem u karti mojega unuka Willyja, za koji pretpostavljam da će za njega biti težak. Iako se po zemaljskom vremenu događaj još nije zbio, iz bezvremenosti One Strane mogu se unaprijed spojiti u taj trenutak i čak se brzo tamo pojaviti kako bih iskusila kako će se on izvući iz neugodne situacije, to me može umiriti.

Vrlo korisna svrha spajanja s nečijom kartom jest izabrati kartu bivšeg neprijatelja ili nekoga tko vas je izdao ili napustio kada ste ga najviše trebali. Odjednom znate i osjećate sve o njegovom prošlom životu, njegove motive, bol i prepreke umjesto vaših, i ne samo da vidite nego u potpunosti osjećate kako su vas oni doživjeli. Možete li zamisliti brže, vrednije iskustvo učenja o njima ili o sebi ili jasniji put do potpunog opraštanja? Mije čudo da je Dvorana spisa najprometniji i najpopularniji centar za istraživanja koji Ona Strana može ponuditi.

DVORANA PRAVDE

Odmah desno od Dvorane mudrosti nalazi se prelijepa Dvorana pravde, presveta građevina u kojoj zasjeda Vijeće. Poslije ćemo potanko raspravljati o Vijeću, a za sada ćemo njegove članove jedino spomenuti kao poštovane i časne starce koji igraju glavnu ulogu u našim životima i na Onoj Strani i tijekom našeg života na zemlji.

Dvorana pravde ima stupove, kupolu i izgrađena je u klasičnom grčko-rimskom stilu baš kao druge dvije dvorane koje zaokružuju trijumvirat građevina koje nas dočekuju čim se vratimo u Dom. Ali, u vezi s njom najprivlačniji su njezini nepregledni, prelijepi vrtovi, koje

ujedno najčešće komentiraju pojedinci koji se sjećaju pojedinosti kliničke smrti.

Ništa na zemlji, ne daje ni naslutiti širok raspon boja, mirisa i sve-tost vrtova Dvorane pravde, koja ulijeva strahopoštovanje. Oni su priroda u slavljeničkoj radosti, koja posvećuje Bogu svoju najponosniju himnu zahvale. Kilometrima, sve dokle dopire pogled u bilo kojem smjeru, kamene staze i mostići vijugaju pokraj svakog savršenog cvijeta, svake svjetlucave fontane i potoka, svakog nježnog vodopada i raskošne sjenice. Stotine i stotine klupa za medita-ciju od bijelog mramora skrivaju se u svetoj privatnosti ispod bal-dahina od graciozne paprati i sjajnih crvenih i ružičastih bugenvilija, zaklonjenih ponosnim, visokim drvećem Ako ste ikada osjetili duboku, suptilnu smirenost u vrtu ili vas je ganuo jednostavan prizor, primjerice miris cvijeta ili mir uspravnih borova, jamčim da to vaša duša proživljava oštru bol čežnje za Domom, za vrtovima Dvorane pravde.

Ulaz u Dvoranu pravde krase kip Majke Boginje Azne. Nedavno me moja šestogodišnja unuka Angelija izvijestila da je vidjela Aznu "u stvarnom životu" s uvojcima na vrhu njezine glave, ali joj je na kipu raspuštena. Angelija nikada nije vidjela crteže Dvorane pravde koje smo uključili u ovo poglavlje, a svaku njezinu pojedinost nam je pribavila Francine, niti je od mene ili svojega oca Chrisa ikada čula da spominjemo da kip Azne postoji. Pitala sam je kako zna za kip i Azninu dugu kosu. Pokazalo se da je Chrisovo najdraže mjesto za astralni pos-jet Onoj Strani dok je bio dijete, bila Dvorana mudrosti; Angelija najviše voli Dvoranu pravde, njezine vrtove i tornjeve.

POVRATAK TORNJEVIMA

Dvorane spisa, mudrosti i pravde prve nas pozdravljaju na Onoj Strani. Odmah iza njih dižu se tornjevi dviju jednakih građevina, visoke i suvremene arhitekture, časni monoliti s masivnim fasadama od bijelog mramora i plavog stakla. Vodopadi žubore niza zidove, zamagljujući jasmin koji miriše u zraku oko njih i obećava mir iza rezbarenih zlatnih vrata.

Tornjevi su jako važni za novopridošle, kojima je potrebna velika psihološka i emocionalna njega, kako bi sigurno prešli Doma. Ali, njih i "mještani" duboko cijene kao savršeno mjesto za samoću, proučavanje i meditaciju. Vječno pastelno svjetlo na Onoj Strani koje se filtrira kroz plavo staklo tornjeva stvara mir i pojačava ispunjenje Božjom ljubavlju za kojom na zemlji nesvjesno žudimo i u usporedbi s kojim je čak i naša najdublja iscjeliteljska tišina kaotična.

Prvi put kada je Angelija u snu astralno posjetila tornjeve, imala je četiri godine i nije imala pojma kako se oni zovu, što predstavljaju ili čak u kojem se svijetu nalaze. Ali, tepajući i sa svojim ograničenim vokabularom sljedeće je jutro uzbuđeno došla do mene i opisala mi tišinu, mirise i beskonačan pogled na raj kroz plavo staklo. Njezin je glas postao gotovo šapat kada je zaključila: "Bilo je ljepo!" Poštovanje s kojim je dijete izgovorilo te tri jednostavne riječi mnogo bolje opisuje tornjeve i njihov učinak na dušu nego što bih ja to ikada mogla.

U SJENI TORNJEVA

Iza tornjeva su dvije manje poznate građevine, jedna uz drugu. One nisu dio našeg dočeka niti su uključene u našu dnevnu rutinu na Onoj Strani. Ali, ipak su cijenjene i važne za njegovanje našeg duha.

Dvorana zvukova. Kada je svaka od naših duša stvorena prvi put, dobili smo vlastitu mantru, posebnu riječ ili seriju samoglasnika, na koje će naša duša vječno odjekivati. Ako o svojem duhu mislimo kao o jedinstvenom glazbalu, naše mantre služe za ugađanje kako bi naša glazbala bila u savršenom skladu s Bogom, koji ih je stvorio.

Svaka mantra počinje sa 'om', a to je riječ potvrde i pristanka, nakon koje slijedi ton koji je obično načinjen od dva suglasnika. Moj je 'shireem', Lindsayin 'kiri'. Nijedna od nas nije odmah prepoznala zvuk svoje mantre. Navodno se, i nažalost, njihova božanska rezonancija prečesto utopi u buci naše svijesti ovdje na zemlji.

Ali na Onoj Strani naše su nam mantre poznate i tako izrazito naše, kao izravno genetičko porijeklo od Boga. A kako bismo bili u savršenom skladu s njim te održali čistoću kojom smo stvoreni, mi povremeno odlazimo na radosni put u Dvoranu zvukova meditirati i pjevati naše mantre. U biti, to održava glazbala koja su naša bit savršeno ugođenima. Nemojte krivo shvatiti, jer mi smo uvijek usklađeni s Bogom. Pjevanje naših mantri u Dvorani zvukova jednostavno je priznanje i slavljenje tog jednog zvuka, koji je naša i samo naša pjesma, Božji dar u trenutku našeg stvaranja i uzvratni poklon Njemu svaki put kada je izgovaramo.

Postoji i prekrasna, čudesna premija u našim posjetima Dvorani zvukova. Kao što je svaka od naših mantri jedinstvena bez obzira na to u kojem tonu je izaberemo pjevati, bez obzira na to ima li nas deset ili deset tisuća koji je pjevamo, u neko vrijeme naši se glasovi spajaju i stapaju u sjajnu harmoniju ne samo sa Stvoriteljem nego i s drugim dušama oko nas, tako da se naši tonovi zajedno ujedinjuju u spontanu himnu milosti koja uzdiže sve koji je pjevaju i oduševljava samo srce Boga.

Ako se ovdje na zemlji želite pokušati povezati sa svojom mantrom, tiha, jednostavna meditacija može vam pomoći.

Udobno se smjestite, potpuno se opustite, ruke s dlanovima prema gore smjestite u krilo. Zatvorite oči i dišite mirno, sve dublje i dublje, dok se ne osjetite usredotočeni i odvojeni od kaotične buke življenja.

Polako, puni poštovanja, u svojem umu, krećite se prema velikom, sjajnom kristalnom obelisku koji se izdiže ispred vas usred polja raskošno zelenog i sjajnog divljeg cvijeća. Prisnost obeliska uzbuđuje vas jer prepoznajete poštovanu Dvoranu zvukova i tiho ulazite kroz njezina golema otvorena vrata.

Okruženi ste dugama, beskrajnim zidovima kristalnog obeliska koji stvaraju prizme blistavih, razigranih boja na oblim klupama od bijelog mramora koje okružuju veliku fontanu, a ona širi mir iz sredine svete sobe, njezina voda iscjeljuje, oslobađa, osvježava.

Smještate se na jednu mramornu klupu, okupanu veličanstvenim bojama i molite Boga da vam udijeli milost zvukom kojim vas je blagoslovio u trenutku vašeg stvaranja. Tiho mrmljate om, puštajući da m izlazi sve dok ne osjetite njegovo nježno vibriranje u grlu. Zatim slušajte... slušajte... sve dok slog ili dva ne počnu poprimati oblik duboko u vama.

Ako slogovi ne dođu, prođite strpljivo kroz abecedu, slovo po slovo, kako biste vidjeli pjeva li neki, ako ijedan, zvuk vašoj duši. Pustite neka se pred vama stvori ploča, ako vam to pomaže, i čekajte bilo koju riječ koja bi se ondje mogla pojaviti.

Vaš zvuk može biti neuhvatljiv, ali uspjete. Svaki trenutak koji provedete u svetosti Dvorane zvukova ponavljajući jednostavno potvrdni om donosi vašoj duši čudo mira jer se sjeća i rezonira s Domom.

Dvorana glasova. Desno, uz Dvoranu zvukova stoji građevina namijenjena jednoj od najsvetijih povlastica koju će naš duh ikada iskusiti; to je božanstveni susret sa zvukom koji je toliko transcendentan da ga se moglo čuti i na zemlji, kao da je njegova radost toliko velika da bi ga sputavala samo jedna dimenzija.

O anđelima ćemo više raspravljati u Sedmom poglavlju. A za sada se trebamo usmjeriti samo na jednu od njihovih mnogih jedinstvenih kvaliteta: na Onoj Strani ni kada su se pojavljivali ovdje na zemlji kao naši zaštitnici, nikada nismo čuli da su progovorili jednu riječ. Njihova međusobna i komunikacija s nama isključivo je nijema i telepatska.

Ali, s vremena na vrijeme, na najuzvišeniji i najsvetiji blagdan, svi anđeli Božje goleme, blagoslovljene vojske okupljaju se u Dvorani glasova i izvode koncert jedinstvenog obožavanja, pjevajući svoje divljenje Stvaratelju u velikom zboru i jedini čujan zvuk je himna zahvale za živote koje žive u Njegovoj vječnoj prisutnosti.

Duhovi se okupljaju iz najudaljenijih kutaka One Strane kako bi bili svjedoci rijetke, iznimne izvedbe, ali pjesme anđela toliko su moćne da se one, također, prelijevaju iz Dvorane glasova kako bi svetom milošću ispunile svaku životinju, svaku vlat trave, svaki cvijet i svako drvo, svaki potok i ocean, svaku stijenu, kamen, i zrno pijeska Doma.

Svakih nekoliko tisuća godina mi smo na zemlji blagoslovljeni jer možemo načuti zvukove tih veličanstvenih anđeoskih himni kao što su opisane u Bibliji, Luka 2:13-14 u svojem rječitom opisu događaja koji ulijeva strahopoštovanje, a slijedio je odmah nakon Kristova rođenja, kaže: "Odjednom se anđelu pridruži mnoštvo vojske nebeske koja je hvalila Boga: Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!"

Ima li sjajnijeg načina da se najavi prisutnost Isusa među nama od pjesme radosti anđela u Dvorani glasova kako bismo je svi mogli čuti?

Zgrade na ulazu u Onu Stranu - dvorane mudrosti, zapisa, pravde i njezinih nevjerojatnih vrtova, tornjevi, dvorane zvukova i glasova

dovoljno su lijepe i bogate da nas drže sretno zaposlenima cijelu vječnost.

Ali, oni su samo početak beskrajne dimenzije Doma.

Šesto poglavlje

Nakon ulaza: tamo gdje živimo, radimo, igramo se i molimo Bogu

Pogledajte kroz bilo koji prozor svoje kuće, ureda ili iz bilo kojeg zrakoplova ili preko prostranstva bilo gdje na zemlji kada putujete, i zamislite jednaku takvu topografiju, ali bez područja s trgovačkim centrima, parkiralištima, neboderima, autocestama, bez onečišćenja, smeća, i drugih ostataka onoga što mi smiješno nazivamo "napredak".

S novom stranicom bujnog, besprijekornog, nedirnutog pejzaža možete početi zamišljati Onu Stranu.

Ali, prvo, nekoliko riječi o fizici.

Francine mi je svaki put iznova pokušavala objasniti fiziku dimenzije One Strane. A moj se pogled izgubi kad pokušam razumjeti već i fiziku ove dimenzije. No imam i svjedodžbe srednje škole i koledža koje to mogu potvrditi. Trebala bih pokušati opisati stvarnost Doma koja me zadivljuje, iako ne mogu ozbiljno tvrditi da ju razumijem.

Baš kao što naše shvaćanje vremena ne postoji na Onoj Strani, ne postoji ni naš doživljaj prostora. Stotine, pa čak i tisuće nas može živjeti, raditi i družiti se zajedno na vrlo malom prostoru, a da nikada ne bude gužve. Francine kaže da je to zato što je njihova tvar mnogo gušća od naše, što kod mene negdje nejasno odzvanja istinito jer što sam starija, to moje tijelo jasnije pokazuje da smo ovdje na zemlji

kažnjeni smiješno mlohavom molekularnom strukturom, a iskreno rečeno, to mi se nimalo ne sviđa.

U svakom slučaju točna skica One Strane ne može se iscrtati ako ne istaknemo da su naši zakoni fizike zastarjeli. Tako da ma koliko teško bilo, a znam da jest, molim vas, pokušajte ne ograničiti svoju zamisao Doma na dosadne, nevažne prostorne okvire kojima smo ovdje na zemlji zarobljeni.

STANOVANJE

Još se sjećam koliko mi je laknulo kada sam od Francine čula da mi Doma zapravo imamo prostor za življenje. Čak i u raj, pomisao da lutam uokolo i da nemam prostor koji mogu nazvati svojim, činila se toliko tužnom i izgubljenom da nisam bila sigurna može li me to ikada učiniti iskreno sretnom. A praktično govoreći, mogli bismo živjeti bez kuća na Onoj Strani. Neki to i čine dragovoljno, o čemu ću pisati poslije. Naša je tijela Doma, iako stvarna, mnogo lakše održavati nego ovdje. Možemo probaviti hranu zbog okusa i iskustva ako to izaberemo, a i pripremiti ono što jako volimo jesti, ali ne moramo niti jesti niti kuhati. Možemo ležati i odmarati se ako u tome uživamo, ali ne moramo spavati. Imamo srca koja pumpaju krv i pluća koja dišu, a imamo i sve druge organe, pri čemu je zanimljivo da su smješteni na suprotnoj strani naših tijela od one na kojoj su smješteni u našim tijelima na zemlji, točan odraz u ogledalu ljudske anatomije. No, ne ometa nas ono što ćemo pristojno zvati zemaljskim tjelesnim funkcijama, pa nam ne treba zahod u koji ćemo odjuriti u nepravilnim razmacima. Izgled i svoju odjeću stvaramo pomoću iste projicirane misli kojom stvaramo svoje kuće, tako da nam ne treba odjeća ni ormari, šminka ni preparati za njegu. I sigurno nam ne treba zaštita od vremenskih

nepogoda u atmosferi od stalnih 25 stupnjeva. Drugim riječima stvarno ne postoji pragmatična svrha zbog koje bismo trebali imati mjesto na kojem stanujemo na Onoj Strani.

Ipak, većina nas ima kuće, iako ih neredovito posjećujemo, jednostavno zato jer većina duhova prirodno nalazi utjehu i ugodu na mjestu koje je njihovo, u okruženju koje bez obzira na to koliko je raskošno ili skromno, jedinstveno predstavlja naš način življenja, naše sklonosti i ukuse, to je prostor jedinstvene prisnosti i kad uđemo u njega, odmah osjetimo: "Napokon."

Ona strana sama po sebi pruža osjećaj Doma, ali stvoriti vlastiti kutak unutar Doma iskustvo je koje većina nas duboko poštuje, kao i na zemlji.

Jednostavan odgovor na pitanje: "Gdje živimo na Onoj Strani?" jest "Gdje želimo." To je istina, jer kuće ondje savršeno odražavaju želje stanara. Ako ste oduvijek željeli živjeti u udaljenom kamenom dvorcu, ili tudorskoj kući, luksuznom stanu na vrhu nebodera, kućici u švicarskom stilu, na suvremenom ranču, u skromnoj jednosobnoj kolibi ili društvenom stanu, taj san je samo jednu dimenziju daleko. To nema veze s time kakvu si vrstu stanovanja možete priuštiti jer Doma ne postoji novac, a niti pojam statusa ili njegova nedostatka. To je najviše povezano s činjenicom da je većina kuća na Onoj Strani izgrađena projekcijom misli.

Molim vas, nemojte me krivo shvatiti, jer kuće izgrađene projekcijom misli nisu plod mašte. Naše razumijevanje snage takve projekcije na zemlji još je slabo razvijeno, ali ako će nam to pomoći da prevladamo nevjericu, zapamtite da je sve što ovdje postoji, a stvorio je to čovjek, počelo kao projekcija misli. Na Onoj Strani mi smo jednostavno u stanju skočiti iz misli u realnost bez prevelike gnjavaže u međuvremenu. Mi samo projiciramo vrstu kuće koju želimo i gdje je želimo i ona je tamo. Doma su kuće stvarne koliko i naše kuće ovdje,

ali mnogo bolje zato što ih istom projiciranom misli možemo učiniti manjima ili većima, dodati krilo, otvoriti krov, srušiti zid ili ih preseliti na neko drugo mjesto. To nije magija, to je moć uma i opet koncepcija u koju mi na zemlji tek nastojimo proniknuti.

Međutim, nisu sve kuće na Onoj Strani izravni rezultat projekcije misli. Mnogi graditelji, kao što su stolari, arhitekti, zidari i dizajneri okoliša više vole zadovoljstvo koje proizlazi iz konstruiranja domova i drugih građevina na tradicionalan način i to iz ljubavi prema svojem poslu i mogućnosti da izraze svoju zanatsku vještinu. Njih se potiče i dive im se, i nikada im ne manjka dobrovoljaca koji su željni naučiti nove vještine. Jedno se pravilo odnosi na sve konstrukcije, bez obzira na to jesu li iz projekcije misli ili su ručno izrađene: nikada ništa u procesu ne smije biti uništeno, tako da nijedno drvo, cvijet, potok ili brijeg nisu taknuti i sve postojeće građevine i prirodne ljepote ostaju kakve jesu. To se pravilo očito odnosi i na građevinski materijal koji dolazi iz istih projiciranih misli, od kojih nastaju kuće.

Usput, slično se rješava i pitanje namještaja i kućnog luksuza. Ako želite jacuzzi ili udoban naslonjač, ili ako kuća za vas neće biti dom bez koncertnoga glasovira ili zabavnog centra, projicirajte to što želite u prostor i vaše je. Mogućnosti su ograničene koliko je ograničena i naša sposobnost da maštamo o njima.

Neki od nas stvaraju za sebe kuće kakve smo oduvijek žarko željeli imati na zemlji. Drugi vole ponovno stvoriti kuće koje nas podsjećaju na one iz našeg nedavnog ili iz prethodnog života. Snažan je dojam na mene ostavio razgovor s pokojnom majkom mojeg klijenta nešto prije nego što će mu umrijeti i otac: ona je uzbuđeno pospremala kuću za oca mojega klijenta, jednaku kakvu su radosno dijelili tijekom njihova braka, i to sve do stabala juke uz nju, kao iznenađenje za njega kada stigne Doma.

O vezama i našem izboru razgovarat ćemo u sljedećem poglavlju, ali ne želim ostaviti krivi dojam da je živjeti sam ili s nekom nama

važnom osobom jedina mogućnost. Zgrade s apartmanima i stanovima vrlo su popularne na Onoj Strani zbog druženja, a za mnoge stanare i zajedničko življenje jest ideja raja. Vrijedno je istaknuti da su komune savršeno prihvatljiva opcija. Zapravo, sve je "prihvatljivo" jednostavno zato jer gdje god Božja prisutnost ispunjava zrak koji dišemo, ne postoji osuda, nema grijeha, krivnje, pravog ili krivog, nego postoji samo radost napredovanja u potpunosti, beskrajnoj ljubavi.

Ne postoje gradovi, predgrađa, ili čak veliki gradovi na Onoj Strani, i to iz jednostavnih razloga:

- Ne moramo živjeti u blizini radnih mjesta jer ne postoji problem putovanja. Uglavnom, putuje se pomoću iste snage kojom je izgrađena većina kuća - pomoću projekcije misli. Jednostavno "zamislimo" mjesto na kojem trebamo ili želimo biti i ondje smo. Najbliže tom obliku prijevoza na zemlji jest astralno putovanje, a to su putovanja koja naš duh odvođe iz teških gromada koja nazivamo tijelima, a kojima smo ovdje opterećeni. Kao što smo već napomenuli, na Onoj Strani imamo tijela, zapravo mi smo duhovi koji imaju tijela, dok nas je ovdje Bog stvorio da budemo tijela koja imaju duh za izazove učenja koje smo odabrali poduzimati. Oslobođen zemaljskih ograničenja, naš duh postaje uzvišen i napreduje, a misao postaje stvarnost prema našem izboru. Kao i pri gradnji kuće bez napornog rada i stresa između zamisli i završetka, putovanje pomoću projekcije misli slično je kao kad se planira putovanje na zemlji, ali se na odredište stiže nakon nekoliko trenutaka, a pritom se ne moramo brinuti o prtljazi, kartama, zrakoplovnima, rezervacijama, gužvi. I opet, budući da možemo živjeti bilo gdje na kugli One Strane i biti na poslu u trenutku, jednostavno nakon što zamislimo da smo ondje, zašto bi gradovi i predgrađa uopće bili potrebni?
- Drugi osnovni razlog zbog kojeg Doma nema mjesta, predgrađa niti velikih gradova jest zato što nema trgovina, novca, pa ni potrebe da

se zarađuje i troši. Budući da nema trgovina, trgovačkih centara, tržnica, ne moramo voditi računa o njihovoj blizini kada biramo nekretnine. Ako su domovi ikada zbijeni, to su u malim naseljima, najviše s nekoliko stotina ljudi, koja su veoma privlačna u bezgraničnoj raznolikosti veličina, arhitektonskih stilova, krajolika i luksuza.

Ipak, bez obzira na to koliko su kuće važne na Onoj Strani, one čine tek mali dio građevina koje prekrasno obilježavaju topografiju i djeluju kao užurbana središta stalnih, uzbudljivih aktivnosti. Usput, u sljedećim poglavljima pozabavit ćemo se pojedinostima tih bezbrojnih aktivnosti. Za sada, jednostavno ćemo se usmjeriti na ostatak "horizonta" kojem se trebamo radovati.

EKSPANZIJA UMA

Među najzaposlenijim, najcjenjenijim i najplodnijim građevinama Doma svakako su nepregledne knjižnice, škole i istraživački centri. Oni su svugdje i jednako su važni za našu sreću na Onoj Strani koliko naši dragi prijatelji i životinje.

Knjižnice su dodaci svetoj Dvorani spisa i ispunjene su svim riječima koje su ikada bile izdane i koje su napisane na Onoj Strani, a kojima će jednoga dana biti nadahnuti pisci na zemlji za dobrobit ljudskog roda, o svakoj temi koju možemo zamisliti i mnogima u koje tek trebamo proniknuti. Zbirke radova koje oduzimaju dah, nepregledan su izvor gotovo svega što nas zanima i u svakom trenutku svaka knjižnica u tom raju vrvi živom aktivnošću.

Po strukturi knjižnice su različite i poticajne kao i teme koje čuvaju. Nabrojiti njihove arhitektonske stilove značilo bi nabrojiti sve stilove

koji postoje od malih, skromnih, drvenih prostora s jednom ili dvije sobe do nepravilno raspoređenih suvremenih staklenih monolita s onim što izgleda kao kilometri spirálnih mramornih stuba koje zavijaju kroz katove pune polica do simboličnog, širom otvorenog stropa.

Brojne koliko i knjižnice, stalno ispunjene i arhitektonski raznovrsne su i škole i istraživački centri, u kojima se, što ćemo poslije doznati, stalno provode proučavanja i pokusi za dobrobit čovječanstva u cijelom svemiru, kao i za naše prosvjetljenje, jer svi smo mi stvoreni s umovima koji su bezgranično znatiželjni i žude za znanjem. Ono što polako spoznajemo nadahnuti Domom jest da najbolje radimo i najučinkovitije proučavamo u okruženjima koja su i lijepa i spokojna, na koja se radujemo otići i koja nerado napuštamo. Bez obzira na to kako jednostavne ili složene bile građevine, ne postoje sobice, zidovi bez prozora, teška drvena sjedala, hladni podovi od linoleuma i neugledni zagušljivi hodnici. Izloženost veličanstvenoj prirodi dio je dizajna svake učionice i svakog istraživačkog laboratorija svaki student, profesor i istraživač može uživati u udobnosti svojeg elegantnog stana. Ali, bez obzira na ambijent, mi bismo nagrnuli u škole i istraživačke centre iz puke strasti. S obzirom na njihov ugođaj na Onoj Strani, ubrajamo ih među svoje najveće radosti.

SLOBODNO VRIJEME

Na Onoj Strani nije nam potreban "odmor" jer nam se sve što ondje radimo sviđa i nemamo potrebu da se odmaramo, od bilo čega. Imamo društveni život i bavimo se slobodnim aktivnostima jer to volimo, a prostori u kojima se one održavaju još su jedan važan i cijeljenjeni dio krajolika One Strane.

Koncerti i dvorane za predavanja, stalno ispunjeni do posljednjeg mjesta, ugošćavaju najsajnije umjetnike i govornike koje čovje-

čanstvo poznaje. Lijepe toliko da oduzimaju dah i akustički besprije-
korne, njima smo bili nadahnuti i ponovno su stvorene diljem našeg
svijeta, od velikog Koloseuma u Rimu preko atenskog Partenona do
Hollywood Bowla modernih vremena, sve dostojanstvene, one su spoj
na otvorenom dubokog poštovanja One Strane za prirodu i naše
Bogom dane sposobnosti.

Nekontaktni sportovi Doma također su popularne aktivnosti, za
svakoga tko u njima želi sudjelovati, a i za one koji jednostavno vole
gledati. Krajolik ne bi bio prepoznatljiv bez veličanstvenih atletskih
stadiona, terena za golf i tenis, skijališta koja blistaju pod vječnim
umjetnim snijegom, savršenih valova za surfanje koji udaraju u čistu
bijelu obalu i uvjeta za svaki drugi oblik organizirane vježbe, a u
usporedbi s njima, najbolji sportski tereni na zemlji izgledaju skromno.

Neumorno uživamo u druženju na Onoj Strani, od malih do velikih
okupljanja, užurbanih, ispunjenih smijehom. Iskorištavamo svaku
moguću prigodu za zabave i ples, izlete i festivale, ali i za mirne izlaske
s nekoliko nama najbližih osoba. Pristup građevinama, trgovima,
parkovima, vrtovima, livadama, špiljama, zatvorenim bazenima ili
sajmištima sa šarenim šatorima otvoren je za javnost i nije vremenski
ograničen, pa se družiti može na veoma različite načine.

Bezbrojan je i broj klijenata koje sam provela kroz regresiju u njihove
živote na Onoj Strani, koji su opisali doduše rijedak, ali kontinuiran,
niz cesta koje nesmetano zavijaju kroz svaki kvadrant svih devet konti-
nenata. To mi se činilo savršeno prirodnim duže nego što to želim
priznati sve dok mi konačno nije sinulo: ako putovanje obavljamo
pomoću projiciranih misli kakva uopće može biti korist od cesta? Tako
sam klijente koji su spominjali ceste počela ispitati kako su se Doma
kretali naokolo i svaki sam put dobivala isti odgovor što mi je Francine
kasnije potvrdila. "Obično jednostavno zamislim da se nalazim ondje
gdje želim biti", objašnjavali su mi moji klijenti. "Ali, ponekad moji pri-
jatelji i ja uživamo putovati zemljom malim automobilom." Svi su oni

nastavili opisivati isto vozilo, koje je kombinacija golf kola i aero-gli-
sera, koji je otvoren sa strane i kreće se nekoliko centimetara iznad
zemlje bez da ju ikada dodiruje ili uznemiruje. Francine mi je objasni-
la da te ceste i aerogliseri nisu samo za zabavu, nego, kao i mnoga
arhitektonska i životna rješenja koja smo spomenuli, oni su još nešto
zajedničko Onoj Strani i zemlji, tako da u svakoj dimenziji postoje
pojediniosti pomoću kojih Bog nastoji učiniti da osjećamo utješnu pris-
nost Doma bez obzira na to gdje se nalazimo.

OBAVLJANJE VJERSKIH DUŽNOSTI

Često sam se pitala, kao možda i vi, da li je redoviti odlazak u crkvu
suvišan na Onoj Strani, gdje Božja ljubav i prisutnost ispunjavaju svaki
naš udah, a naše obožavanje Njega motivira naš svaki trenutak.
Pokazalo se da na Onoj Strani sa svakog mjesta na kojem se nalazite
vidite kuću molitve. Nijedna se građevina ne poštuje više i nijedna nije
stalno tako ispunjena gorljivim, radosnim mnoštvom. Veličanstveni
hramovi, crkve i sinagoge dijele krajolik sa skromnim kapelicama i
jednostavnim oltarima svih religija, a sve djeluju u miru i s dubokim
uzajamnim poštovanjem. Svi mi na zemlji mogli bismo naučiti od One
Strane, gdje su kuće molitve istodobno središta učenja, a stanovnici
pronalaze radost u učenju stotina obreda, običaja i teologija kojima ne
pripadaju i dijele isti zajednički cilj: osjećati, izražavati i ujediniti se u
obožavanju Boga koji se međusobno dopunjuje. Metodisti i budisti
sretno se i upućeno mole jedni uz druge na židovskom obredu. Katolici
i muslimani osjećaju se ugodno dok pjevaju hvalospjeve zajedno sa
šinto redovnicima i baha-ima. Udružiti se u slavu Božju s rukom u ruci
prirodno je, potrebno i iscjeljujuće za naš opstanak, jednako kao i
otkucaji našeg srca.

Poštujemo i prihvaćamo različite vjerske obrede, od najskromnijih do najraskošnijih i službenih, a svojega i sve druge mesije duboko štujemo zato što su veoma napredni duhovi, jer su božansko utjelovljenje. Dobrodošli smo gdje god se mole molitve i gdje se glasovi dižu u pjesmama milosrđa i zahvale, jer su naše duše na Onoj Strani uzvišeno sigurne u nešto što mi ovdje na zemlji olako zaboravljamo:

Kojim god imenom da ga nazovemo, *svi se mi molimo istom Bogu.*

Sada kada znamo nešto o tome kako izgleda Ona Strana, možemo početi ispunjavati veličanstven krajolik jednako veličanstvenim i raznolikim stanovništvom za kojim osjećamo nostalgiju od trenutka kada ih napustimo do trenutka kada se vraćamo.

Sedmo poglavlje

Mještani: tko nas čeka na Onoj Strani?

Prije nego što sam počela intenzivno istraživati život na Onoj Strani u ozračju prožetom ljubavlju, nejasno sam zamišljala krhka, eterična bića koja lebde uokolo i grle se međusobno po cijele dane. Ne sjećam se kad mi je toliko laknulo jer nisam imala pravo. S mogućom iznimkom vječnosti provedene u sviranju harfe, možete li zamisliti išta neproduktivnije, da ne kažem dosadnije?

Pokazalo se da na Onoj Strani imamo vrlo stvarne, različite identitete s našim izgledom, našom osobnošću, interesima i sklonostima. Istina je da Doma postoji potpuno prihvaćanje te da nema samoljublja niti nasilja, ali sigurno je da postoje ljudi koji su nam privlačni i oni koji nas odbijaju. Zapravo, nitko nam nije odbojan. Samo, neki su nam ljudi draži od drugih, pri čemu nema zlobe kao na zemlji.

Nadam se da neće biti zbunjujuće ako povremeno upotrijebim riječi osoba i ljudi za one koji se nalaze na Onoj strani, umjesto da ih isključivo nazivam bićima, duhovima i entitetima. To činim kako bih istaknula da mi nikada, nikada ne prestajemo biti mi, bez obzira na to u kojoj se dimenziji nalazimo, ali želim reći i to da smrt ni na trenutak ne znači da prestajemo postojati.

LICA - KAKO IZGLE DAMO NA ONOJ STRANI

Mi na Onoj Strani imamo tijela. Imamo oči koje trepću, srca koja crpe krv kroz vene i organe koji su zrcalni odraz naših tijela na zemlji, isti smještaj, ali okrenut slijeva nadesno. Jednom sam pitala Francine zašto se uopće trudimo zadržati sve svoje organe kada nam tjelesne funkcije kao što je probava i izbacivanje otpadnih tvari više nisu potrebne. Ona je rekla: "Zato što nas je Bog takvima stvorio." Pošteno!

Također, pitala sam je još nešto. Naime, neovisno o tome koliko smo stari u trenutku smrti, na Onoj Strani svi imamo trideset godina. Zašto trideset? "Zato što imamo!" Francine nije žena s kojom je lako raspravljati.

Baš kao i na zemlji, Doma svatko od nas ima jedinstveno lice ili vanjski izgled. Razlikujemo se po visini, težini, nacionalnosti, boji kose, očiju i kože. Uzbudljivo je to da možemo promijeniti stil prema vlastitom ukusu, a da pritom nikada ne izgubimo identitet, da ne odlazimo frizeru, u kozmetički salon niti plastičnom kirurgu, jer se koristimo jednostavnim, moćnim procesom projekcije misli. Promjena stila na Onoj Strani može uključivati promjenu nacionalnosti. Zapamtite, Doma ne postoji vjerska nesnošljivost, i to je jedan od razloga da se to mjesto naziva rajem. Zato možemo preuzeti izgled koji nam se sviđa, ne zabrinjavajući se pritom da će nas možda izvrgnuti diskriminaciji.

Na primjer, neposredno prije nego što sam stigla u ovaj život, na Onoj Strani sam imala izgled azijske žene jer sam ga smatrala privlačnim. To nije izazvalo beznadnu zbrku oko toga tko sam ja, niti sam trebala trčati uokolo i ponovno se predstavljati svojim prijateljima. Oni su jednostavno mislili: "Ona danas nosi svoj azijski izgled". To je isto kao kad ljudi na zemlji u Noći vještica kažu: "Eno, tete Rosemary u kostimu Marije Antoanete", ili na Božić: "Evo dolazi ujak Bob preodjeven u Djeda Božićnjaka".

Naša lica na Onoj Strani mogu utjecati na to kako se doživljavamo u ovoj dimenziji. Kada sam bila malo dijete, prije nego što mi je Francine objasnila ono što danas znam, provodila sam sate ispred ogledala namještajući svoje lice, pokušavajući promijeniti svoje oči, nos, usta kako bih sama sebi izgledala poznata. Zar nije bilo u neskladu pogledati se u ogledalo očekujući da ću vidjeti tridesetogodišnju Azijku, a umjesto toga ondje je bila mala, bijela djevojčica?

Upravo je ovaj tjedan u mojem uredu sjedila klijentica sva u suzama. Tražila je da joj objasnim zašto je čitav život opterećena svojim izgledom. Potrošila je čitavo bogatstvo na plastične kirurge, solarije, kontaktne leće, bojenje kose, i nije prestala svoju prirodnu, nježnu i krhku, plavokosu i plavooku ljepotu smatrati nepravdom, niti je prestala osjećati da se nalazi u stranom tijelu. Podvrgla sam je regresivnoj hipnozi nad njom, očekujući da ću pronaći barem jednu važnu osobu iz njezinog prošlog života koja ju sprečava da bude zadovoljna sobom. Umjesto toga, otkrile smo da je ona na Onoj Strani izrazito visoka, vrlo elegantna crna žena s crtama lica afričkih kraljevskih obitelji i za tim je licem ona tragala i pokušavala ga imati u trenutačnoj inkarnaciji. Kada smo spoznali uzrok njezine nesreće, ona je mogla prihvatiti izgled koji je odabrala za ovaj put i mogla se opustiti sigurna da će jednoga dana ponovno biti prekrasno crno biće onoliko dugo koliko to bude željela.

Usput, osim što se ponekad podsvjesno sjećamo svojeg izgleda s One Strane, također se povremeno prisjećamo i slika iz prošlih inkarnacija. Jedan od tisuća primjera je Angelija, čije su divne ljubičaste oči osobitost koju ljudi redovito prvo opaze na njoj. Ona će ponekad, gledajući se u ogledalo, postati tužna jer: "Uvijek imam istu boju očiju kada se vratim, Bagdah. Zašto nisam dobila smeđe oči kakve su tvoje za promjenu?". Srela sam toliko savršeno privlačnih klijenata koji nisu zadovoljni svojim izgledom, i koji se u njemu osjećaju izrazito neugodno, gotovo su opsesivni. Oni ne mogu shvatiti ljude

koji im stalno govore da su privlačni kada je očito da su oni nakazni. Slično tome, pomogla sam mnogim klijentima koji su bili uvjereni da su muškarci zarobljeni u tijelu žene ili da su žene zarobljene u tijelu muškarca i uvijek bismo zajedno otkrili da su u većini svojih prethodnih života bili suprotnoga spola. Pojedinci koji su nezadovoljni izgledom, rasom, spolom i slično trebaju biti hrabri. Zapravo, sve je u redu, njihove se duše samo podsvjesno sjećaju svojih lica iz prošlog života na Onoj Strani, i zato misle da nisu privlačni. Trebaju zamoliti Boga neka im pomogne da ispuste sve prošle slike o sebi u bijelu svjetlost Duha Svetog te da prigrle onu sliku koju su izabrali za ovo kratko vrijeme daleko od Doma. Poslušajte osobu koja zna kako se osjećate, da svoj trenutni izgled odabirete iz nekog razloga, neovisno o tome kako ste izgledali na Onoj Strani. Napravite preinake koje god želite, ali neka budu sigurne i zdrave, te dobro zapamtite da je vaša bit, a ne vaš izgled, ono po čemu vas Bog i vaši prijatelji na Onoj Strani poznaju i po čemu će vas vječno cijeniti.

Naša sposobnost da iako prilagođavamo svoj izgled na Onoj Strani izrazita je kada odlučimo posjetiti dragu osobu koju smo ostavili na zemlji. Svi mi Doma prepoznajemo jedni druge neovisno o izgledu, ali ljudi na zemlji su doslovni i trebaju sva vizualna pomagala koja mogu dobiti kako bi shvatili što se događa. Ako smo umrli s pet ili devedeset pet godina, a kod drage osobe se pojavimo kao tridesetogodišnjaci s One Strane, malo je vjerojatno da će nas prepoznati. Taj problem rješavamo tako da jednostavno preuzimamo izgled kakav smo imali na zemlji kada kao duhovi svratimo u zemaljski posjet.

Sa One strane, ne mogu vam reći koliko je mnogo mojih klijenata tijekom sna, meditacije ili hipnoze astralno putovalo na Onu Stranu kako bi neko vrijeme proveli s bližnjim koji je preminuo i razgovarali s tridesetogodišnjim "strancem" koji im se učinio poznat. Kada su mi to poslije opisivali, rekli su: "Ne znam zašto, ali osjetio sam da je ta odrasla osoba zapravo dijete koje sam izgubila." ili "Ona je bila

premlada da bi bila moja baka, ali kada sam se probudio imao sam osjećaj da sam bio s njom." Obratite pozornost na te "strance". Postoji vjerojatnost da su to oni koje ste žarko željeli vidjeti, ali oni vas jednostavno nisu očekivali i nisu znali svoj izgled prilagoditi onome kojeg se vi sjećate. Ako često imate takvo iskustvo ili ga želite imati, pokušajte tiho u sebi najaviti dok ste još budni da se želite sresti s vama bliskom osobom koja je umrla, recimo na stubama Dvorane mudrosti ili na određenoj klupi u vrtovima Dvorane pravde. Samo to malo upozorenje bit će dovoljno da ta osoba zna kamo treba doći i kako treba izgledati da biste je mogli prepoznati.

Iako u sposobnosti da izaberemo svoj izgled na Onoj Strani ima mnogo slobode, postoje i neka čvrsta pravila:

Jedno je da, kao što smo spomenuli, nikada ne zadržavamo vidljive ožiljke, rane, tragove bolesti niti invaliditet iz našeg posljednjeg života. To se događa jedino ako ostanemo vezani za zemlju.

Drugo je pravilo, međutim, da ako uporno zlostavljamo svoje tijelo tijekom inkarnacije, na primjer, kroz kroničnu ovisnost, poremećaje hranjenja ili pretjeranim lijekovima za oblikovanje tijela, naša će tijela na Onoj Strani odražavati to zlostavljanje ne kao kaznu nego kao podsjetnik koji nosimo sa sobom da još mnogo moramo naučiti o tome kako to prevladati umjesto što se prepuštamo samouništavanju. Samo jedan među stotinama bio je klijent koji se, suprotno svim upozorenjima svojega liječnika, odbijao odreći stereoida kao dijela svojeg opsesivnog vježbanja. Osim zdravlja, dramatično mu se pogoršalo i raspoloženje, što je ostavilo traga na njegovu braku i djeci. Jedne je večeri bio na jednom od Francininih predavanja i pitao ju je kako on izgleda na Onoj Strani. Prema transkriptima koje sam poslije pročitala, ona je odgovorila: "Želite li to stvarno znati?!" Ja, koja veoma dobro poznajem njezinu bezgraničnu iskrenost, odgovorila bih: "Ne, u redu je, poslije ćemo nasamo o tome razgovarati". Ali, on je hrabro rekao: "Da, želim!" Nastavila je opisivati njegov izgled Doma

"Iznimno ste mršavi, gotovo krhki, kakav ćete biti kada ponovno budete ovdje." Nedvojbeno, njegova opsesija body-buildingom, koja je graničila sa samozlostavljanjem, bila je podsvjesna reakcija na to kako je izgledao na Onoj Strani, a činjenica da se prepušta opsesiji u ovom životu radije nego da je prevlada, znači da su pred njim neke teške pouke o taštini i samoljublju, što su dvije potpuno različite osobine. Istinsko samoljublje je kad poštujemo pravo koje smo stekli rođenjem kao Božje dijete da si nikada namjerno ne smijemo nauditi, a ako se to počne događati, trebamo u sebi pronaći snagu, hrabrost, vjeru i pomoć da to zaustavimo.

Postoji pravilo o izgledu na Onoj Strani, prema kojem, što smo duhovno napredniji, to smo ljepši, čime se nagrađuje napredak i naporan rad. Ako ste se ikada zapitali zašto pridajemo toliko važnosti fizičkoj ljepoti na zemlji, odgovor je da je Doma to oznaka vrlo uzvišenog duha. Oprostite mi jer izričem ono što je očito, ali bilo bi mudro zapamtiti da isto pravilo ovdje ne vrijedi, pa lijepi ljudi u ovoj dimenziji nisu nužno duhovno razvijeni.

Također je istina da, bez obzira na to koliko postajemo ljepši na Onoj Strani kako duhovno napredujemo, uvijek zadržavamo malu fizičku manu. Francine, na primjer, prekrasna, vitka, metar sedamdeset i pet visoka žena s dugom crnom kosom, kosim očima i profinjenim crtama lica, ima malo odlomljen prednji zub. Jedna od njezinih najbližih prijateljica na Onoj Strani također je prekrasna, ali ima diskretan, sijedi pramen u inače savršenoj smeđoj kosi. Kakav god bio, taj nam nedostatak nimalo ne smeta niti ga pokušavamo ispraviti: on nas treba podsjetiti da je Bog i samo Bog jedino istinsko savršenstvo.

SEKS NA ONOJ STRANI

Sada kada sam privukla vašu pozornost...

U slučaju da se pitate, a vjerojatno se pitate, imamo li ili ne seksualne odnose na Onoj Strani, i dobra i loša vijest jest negativan odgovor. Loša vijest je: nemamo zemaljski seksualni odnos, kojem je osnovna biološka funkcija prokreacija (sve ste vrijeme mislili da mu je smisao zadovoljstvo), a Doma prokreacije nema. Dobra vijest jest: na Onoj se Strani upuštamo u drukčiji oblik intimnosti koji znatno nadilazi seksualni čin u njegovu punom intenzitetu. Ta intimnost nema veze s požudom niti s hormonima, ali ima s osobitim, nevjerojatnim činom potpunog doživljaja drugog bića. Na Onoj Strani ta se intimnost ne zove seks, niti se o njoj misli kao o seksu. Umjesto toga, ona se naziva "spajanje". Spajanje je čin tijekom kojeg se dvije duše doslovno stapaju fizički, duhovno i emocionalno do stanja potpunog međusobnog blaženstva. Iako ni duh ne gubi svoj identitet tijekom spajanja, entiteti u tim trenucima postaju jedno, dijeleći uzajamnu mudrost, strasti, povijest, radosti i tugu. To je krajnje znanje, zasljepljujući bljesak savršenog sklada koju ograničena tijela na zemlji mogu samo nejasno oponašati. Da bude jasno, namjera spajanja nema veze s ekskluzivnošću dviju duša koje se spajaju. To ne podrazumijeva obvezu prema duši s kojom se spajamo, a koja bi nadilazila naše obveze ispunjene ljubavlju i poštovanjem prema bilo kojoj drugoj duši Doma. Spajanje je, jednostavno i nevjerojatno, samo divna epizoda iznimnog recipročnog prihvaćanja i predavanja između dva radosna duha u raj.

Što se tiče spola naših osoba na Onoj Strani, iako većina nas proživi mnogo inkarnacija koje uključuju mnogo različitih rasa, oba spola i mnogo različitih imena, Doma uvijek zadržavamo isti spol i ime koje nam je dano kada smo stvoreni, što ima puno smisla kada

uzmete u obzir alterantive. Na primjer, ja bih imala pedeset pet potpuno različitih imena i identiteta na Onoj Strani s obzirom na mojih pedeset pet inkarnacija, a zapravo ja jednostavno biram sve te trenutne identitete kako bi mi pomogli da postignem svoje specifične ciljeve ovdje na zemlji.

U nekoliko sam inkarnacija bila muškarac i da ovo nije moj posljednji život, prema vlastitom izboru, zasigurno bih ponovno izabrala da se vratim kao muškarac. Moj trenutni identitet žene nema ništa s činjenicom da je moj vječni, Bogom dani identitet na Onoj Strani ženski. Tamo sam poznata po mojem Bogom danom imenu Elizabeth, i po nadimku Bun, koji se nekako pojavio nakon moje inkarnacije u Engleskoj.

Moram istaknuti da me ni to ime ni taj nadimak ne čine melankoličnom zbog podsvjesnog prepoznavanja, ne više nego što bi vaš identitet Doma vama vjerojatno zvučao poznato. Postoji vrlo važan razlog za to, iako se na prvi pogled može učiniti frustrirajućim. Kada bismo tijekom naših kratkih putovanja zbog ovih života na zemlji zadržali lako dostupnu svijest o našim životima na Onoj Strani ta bi nas mogućnost nedvojbeno učinila sretnijima, mnogo mirnijima i dok smo ovdje, ispunila bi nas nadom. Međutim, iako je naša duhovna veza s Onom Stranom uvijek živa i vrlo važna za vrijeme svake inkarnacije koju odlučimo poduzeti, prijeko je potrebno da se svjesno odvojimo od Doma dok ona traje. Inače, vjerojatno bismo ili ovdje samo sjedili lupkajući prstima, nestrpljivo čekajući da se vratimo Doma kamo pripadamo, ili se nikada ne bismo niti trudili da dođemo ovamo. Ponovno, inkamiramo se kako bismo učili, razvijali se, pozabavili se i prevladali izazove koje smo si namjerno nametnuli. Koliko bismo bili usredotočeni na te izazove kada bismo jednu "nogu" uvijek držali ovdje, a drugu čvrsto u sigurnom savršenstvu raja?

Ovo je, međutim, dobar trenutak da vas podsjetim da nikad ne podcijenite jasnoću svojeg duhovnog sjećanja i snagu svoje duše kada se

svjesni um makne u stranu i otvori put slobodnoj vladavini podsvjesnog. Klijentica Sandy nedavno mi je ispričala san koji joj se ponavljao posljednjih nekoliko mjeseci. Mjesta su se razlikovala, od velike mramorne sobe s bijelim mramornim stolom u obliku slova U do manje mramorne sobe pune mapa i karti, do sjaja beskrajnih, nevjerojatno lijepih vrtova. Bez obzira na to gdje se našla u tom snu, čini se da je općenito bila prepoznata kao Diana. Jasnoća i intenzitet sna, a posebno imena Diana zaokupljali su ju. Svakako je željela doznati zašto su to ime i ta mjesta bila toliko značajna da se ponavljaju u njezinoj podsvijesti svaki put ponovno. Jesu li to bila sjećanja iz prošlog života? Samo letimičan pogled na važan budući događaj ili osobu u ovom životu? Je li Diana možda bila njezina duhovna savjetnica ili nepoznati duh koji je očajnički pokušavao stupiti u kontakt s njom?

A istina je zapravo da Sandy nije proživljavala san koji se ponavlja. Dok je spavala, ona je poduzimala astralna putovanja Doma, posjećivala je Dvoranu pravde, uključujući i njegovo golemo središte od bijelog mramora, sobe za orijentaciju i vrtove s detaljnom preciznošću, i uživala je na Onoj Strani u kratkim susretima sa svim prijateljima za koje će njezin duh uvijek biti poznat kao Diana.

Sandy nije bila ni prvi ni zadnji klijent koji je izvijestio o sličnim slučajevima navodnog zamijenjenog identiteta tijekom svojih "snova". Ako vam se to dogodi, zapišite ime po kojem vas ljudi u vašim "snovima" poznaju te zamolite Boga i svojeg duhovnog savjetnika neka vam pomognu da se sjetite ako se to ime ponovno pojavi dok spavate. To bi mogao biti vaš duh, na brzom astralnom izletu na Onu Stranu, koji se namjerava ponovno povezati sa svojom vječnom, Bogom danom osobom.

IZBJEGAVANJE JEZIČNIH PREPREKA

Populacija One Strane dolazi iz svih dijelova kugle zemaljske, iz svih kultura u kojima se govore najrazličitiji jezici, uključujući i one gdje se uopće ne govori ni jedan jezik. A ipak zato što smo djeca istoga Oca, odgajana u istome Domu, savršeno komuniciramo.

Službeni jezik na Onoj Strani je aramejski. Govorimo ga tečno od "rođenja" i naše se sjećanje na njega vraća istog trenutka kada stignemo u Dom.

Sjećanje na svaki od naših prošlih života, također nam se potpuno vraća, kao i tečno znanje svih jezika kojima smo se u njima služili, a znamo i jezike koje smo ikada znali ili proučavali na zemlji i Doma. Naše znanje na Onoj Strani golemo je, kao i želja za učenjem, tako da smo u stanju svaki dijalekt koji još ne govorimo, a koji privuče našu znatiželju, brzo i u potpunosti savladati.

Često, također, koristimo i svoju Bogom danu sposobnost da komuniciramo telepatijom, snažnim, tihim prijenosom misli, podataka i mudrosti izravno iz jednog uma u drugi.

Neprocjenjiv oblik komunikacije na Onoj Strani, bila ona govorna ili telepatijom jest njezina potpuna i cjelovita jasnoća. Kažemo ono što mislimo i mislimo ono što kažemo. A jednako je važno to što slušamo s bezuvjetnom ljubavlju, povjerenjem i razumijevanjem. Nema nesporazuma, nema skrivenih namjera ni poluistina, ne moramo razmišljati, nakon što je razgovor završio, o tome koliko mu možemo vjerovati.

Tridesetogodišnjaci koji savršeno razumiju jedni druge i svakoga koga sretnu. Zar to nije nešto čemu se možemo veseliti?

NAŠA OSOBNOST NA ONOJ STRANI

Zamislite sebe u svojem najboljem trenutku, sretni, mirni, ispunjeni ljubavlju, lišeni samoljublja, ogorčenosti i agresivnosti, vaše su kvalitete na vrhuncu, a vaše su mane bespovratno nestale. Zatim umnožite taj trenutak u vječnost, a zatim i taj osjećaj pa ćete moći zamisliti kako izgledate na Onoj Strani.

Bez obzira na to koliko se puta inkarniramo, koliko iskustva imamo i koliko duhovno napredujemo, mi smo uvijek mi, potpuno jedinstvena kombinacija kvaliteta koje su nam dane, koje nas čine toliko zadivljujući drugačijima. Ako očekujemo da ćemo iskusiti potpunu promjenu osobnosti između ovdje i One Strane, isto je kao da očekujemo da ćemo se ukrcati u zrakoplov u Los Angelesu kao jedna osoba i postati netko posve drugi kada izađemo iz tog zrakoplova na Havajima. To se jednostavno ne događa, niti bismo mi željeli da se to događa. Naša je osobnost dio naše biti, dio onoga tko jesmo i dio onoga po čemu Doma prepoznajemo jedni druge od jednog životnog vijeka na zemlji do drugog.

Razmislite o ljudima u svojem životu, jednom po jednom. Bez obzira na to vjerujete li ili ne u postojanje reinkarnacije, pokušajte s jednostavnom vježbom postavljajući si pitanje: "Ako postoji prošli život, jesam li ikada prije poznavala ovu osobu?" Brzo odgovorite sa da ili ne. Ako je odgovor pozitivan, pitajte se je li u toj osobi bilo nečeg prisnog od trenutaka kada ste se sreli, a što nije imalo veze s fizičkim izgledom, nego s unutrašnjom, jedinstvenom mješavinom kvaliteta koje su vas potaknule da kažete: "To si ti!" A radi se o osobi koja je navodno, prema strogoj definiciji riječi, stranac.

To prepoznavanje osobitih kvaliteta ono je što nas sve drži privrženo i vječno povezane na Onoj Strani, s dodatnim bonusom da ondje savršeno pamtimo svaki trenutak koji smo proživjeli, i ovdje i

Doma, tako da nema tajne kako i odakle znamo jedni druge. Kada bismo svi postali *tabula rasa* ili samo jednake hodajuće hrpe ljubavi svaki put kada prelazimo iz ove dimenzije u drugu, kako bismo ponovno prepoznali jedni druge?

Nedavno sam obavila čitanje koje je izvrsno pokazalo kako mi, u biti, ostajemo onakvi kakvi jesmo. Očajan muškarac u kasnim dvadesetima posjetio me nadajući se da ću ga moći spojiti s njegovom ženom Melanie, koja je poginula prije nekoliko tjedana u automobilskoj nesreći i ostavila ga samog s njihovo dvoje djece. U trenutku kada je sjedio u mojem uredu, žena s One Strane počela je brbljati u moje uho tako nemilosrdno da je jedino što sam mogla učiniti bilo da kao papiga pokušam ponavljati što mi govori. On je iz tog monologa odmah prepoznao da to nije Melanie, nego, umjesto nje, njegova pokojna punica. Bio je dovoljno pristojan i nije reagirao, ali sam vidjela da je razočaran, a iskreno rečeno, bila sam to i ja. Poštujem svakog duha koji je dovoljno spreman da surađuje i da se pojavi, ali sam znala koliko bi mu samo trenutak ili dva s Melanie olakšao bol i to sam zaista željela za njega. Konačno, upravo kad je trebao otići, javio se nježan, blag glas s nekoliko kratkih poruka koje meni nisu značile ništa, ali su njemu značile sve, a on me uvjerio da nisu mogle doći ni od nikoga drugog do od Melanie. Ne samo da je bio miran kada je čitanje završilo, nego se prvi put nakon smrti svoje žene počeo smijati kada je shvatio da je nedvojbeno doživio obje žene. Njegova punica jedva je dopuštala ikome da govori, a Melanie je cijeli život strpljivo čekala nenametljivu priliku da kaže što misli. To su bile dvije žene koje sam tek upoznala i smijala sam se zajedno s njim. Sjajni kantautor Paul Simon je napisao: "Nakon mnogo promjena, više ili manje ostajemo isti." Ta rečenica savršeno opisuje naše osobnosti tijekom vječnog putovanja naših duša.

Ako ovdje imamo smisla za humor, imat ćemo ga i na Onoj Strani. Ako smo ozbiljni, otvoreni, stidljivi, tvrdoglavi, tihi, društveni ili blagi, i

ondje ćemo zadržati sve te kvalitete, u njihovu najboljem obliku i pozitivno usmjerene, kao i u svakoj sljedećoj inkarnaciji. Nakon tisuća i tisuća čitanja mogu potvrditi da se duhovi sami često identificiraju s načinom na koji se odnose prema klijentu te s onim što govore, pa mi klijent poslije obično kaže: "Zvučalo je baš kao moj otac, uvijek bezobziran." ili "Samo pusti Đinu da se zeza kada ja pokušavam biti ozbiljan."

I opet, naša je bit Bogom dana, vječna i jedinstveno naša, što mi pomaže da odgovorim na pitanje koje mi mnogi razumljivo postavljaju.

ZAŠTO SE NAŠI BLIŽNJI NA ONOJ STRANI NE POJAVE KADA SU POZVANI?

Ovo je posebno zbunjujuće pitanje ako mu dodate činjenicu da, kao duhovi na Onoj Strani, možemo doslovno biti na dva mjesta odjedanput. Pa, zašto onda, pogotovo kada nas bližnji kojeg smo ostavili za sobom moli da se pojavimo ili barem progovorimo, nismo uvijek u mogućnosti to učiniti?

Jedan od razloga jest ljudska priroda koju nosimo sa sobom iz jedne u drugu dimenziju. U svakoj skupini ljudi, i ovdje i na Onoj strani, postoje vođe i sljedbenici, glasnogovornici i slušatelji, ekstrovertirani i introvertirani. Te se uloge povremeno čak mogu promijeniti, kao što svi mi na zemlji imamo dana kada radosno odgovaramo na telefon, a drugi put puštamo da poruku primi automatska tajnica ili zvonjavu potpuno ignoriramo, a to nema nikakve veze s onim što osjećamo prema osobi koja zove. Nema razloga za pretpostavku da na Onoj Strani odmah gubimo povremenu potrebu za samoćom ako je ona sve vrijeme bila dio naše prirode. A priča o Melaninoj majci, koja dominira svojom kćeri na Onoj Strani kao što je to činila i ovdje, pokazuje

kako često jači ili dominantni duhovi u skupini preuzmu inicijativu da komuniciraju sa zemljanom dimenzijom. [znači: idioti tu, idioti tamo? .p.scan]

Također, kao što smo već otkrili, postoji nekoliko različitih procesa kroz koje možemo proći tijekom našeg prijelaza na Onu Stranu. Nekim procesima treba jako puno vremena, prema zemljanim standardima, i mi ne možemo ponovno preuzeti svoje moći kao duhovi, uključujući boravak na dva mjesta odjedanput, sve dok se naš prelazak na Onu Stranu ne dovrši. Tome možemo dodati činjenicu da ne možemo biti na dva mjesta istodobno ako smo vezani za zemlju ili, očito, ako smo već u maternici ili smo na putu prema drugom životu na zemlji. Tako sve manje iznenađuje da svi naši bližnji pokojnici ne mogu dotrčati baš svaki put kada ih zamolimo da dođu.

Za svijet duhova vrijedi i to da neke situacije zahtijevaju da budemo potpuno prisutni, što podrazumijeva da privremeno nismo u mogućnosti biti na dva mjesta odjednom. Na primjer, kada kanaliziram Francine kako bi mogla govoriti kroz mene, ona mora biti prisutna u svojoj punoj biti onoliko dugo koliko traje trans. Ako na sebe preuzmemo odgovornost da kada se vratimo Doma budemo nečiji duhovni savjetnici, bit će trenutaka kada će i oni tražiti našu punu prisutnost i nakratko nećemo biti dostupni svojim bližnjima, kao što Francine nije na raspolaganju svojim najdražima kada ju ja kanaliziram.

Mi ćemo, također, moći primijeniti malo selektivnosti na Onoj Strani prema pozivima sa zemlje. Primjerice kada zovem Francine zbog nečega hitnog, ona je za mene uvijek ondje, svaki put. Ali, ako je želim pitati o sutrašnjem vremenu ili kamo sam stavila ključeve od automobila, ona će se pojaviti kada joj bude odgovaralo.

U sljedećem ćemo poglavlju vidjeti da bi ona Doma lako mogla biti zauzeta nizom projekata koji imaju prednost pred mojim trenutnim nevažnim potrebama.

Anna, klijentica s Floride, doživjela je zanimljivo iskustvo dva tjedna nakon smrti svojeg oca. Započela je ovu priču molbom koju sam čula milijun puta i potpuno je mogu razumjeti: "Molim vas, nemojte misliti da sam luda!"

Probudila se iz dubokog sna i vidjela kako njezin dragi, pokojni otac stoji uz njezino uzglavlje. To ju je i prestravilo i iznenadilo, a kako nikada nije vjerovala u paranormalne pojave, brzo ga je pokušala odbaciti kao halucinaciju uzrokovanu bolom, sve dok on nije počeo s njom razgovarati.

"Žao mi je što mi je trebalo toliko vremena da dođem do tebe, po vašem vremenu", rekao joj je. "Ali bio sam zauzet preusmjeravanjem i preuzimanjem svojih uobičajenih aktivnosti".

Anna je konačno uspjela izustiti: "Uobičajenih aktivnosti?"

On se nasmijao. "Ovdje sam učitelj."

Ona još uvijek nije baš vjerovala u to što vidi i čuje, ali je nježno pomislila na njegov dug, sretan život građevinskog poduzetnika, koji je bio veoma ponosan na naučnike koje je podučavao, uvježbavao i kojima je pomagao da uspiju u poslu. Zapravo, darežljivost kojom je dijelio svoje znanje potaknula ju je da i sama postane učiteljica.

Nastavio je, dok je bujica riječi izlazila iz njega.

"Samo sam želio da znaš, da se ne brineš za mene, dobro sam. Ovdje je sve toliko drugačije. Očaravajuće. Mogu ostati samo nekoliko minuta, kako ti doživljavaš vrijeme, jer gdje se sada nalazim, vrijeme ne postoji. A prostor ne nalikuje onome na zemlji. Ovdje jedan kontinent može primiti stanovništvo svih tamošnjih kontinenata zajedno, a da nije prenapučen i da svima na njemu bude ugodno. Vrijeme koje će proteći dok se ponovno ne nađemo zajedno na ovom prelijepom mjestu tebi će se činiti dugo, no za mene će to biti samo trenuci."

"Hoću li te prepoznati kada te tamo vidim?", pitala je ona.

"Izgledat ću vrlo slično kao sada dok ovdje stojim, samo mlađi. Da, uvijek ćeš me poznavati i ja ću uvijek poznavati tebe."

I tada, odjednom i tiho on je nestao i ostavio Annu utješenu, zapanjenu, potpuno zbunjenu. Bilo je lako vidjeti koliko je izgubljena kad je završila s opisom ovog iskustva. "Ne razumijem ništa od toga, Sylvia. Što je on mislio kad je rekao da podučava? Što je mislio kad je rekao da nema vremena tamo gdje se nalazi, i da je prostor drukčiji? Što je mislio kad je rekao da će izgledati mlađi kad ga vidim? Samo mi, molim te, nemoj reći da sam sve izmislila ili sanjala, zato što u to neću nikada povjerovati."

Rekla sam joj kako bih iskreno voljela da možemo izbrisati svaki oblik riječi "mašta" iz rječnika, pokušavajući je uvjeriti kako to nije bio san, a zatim sam je korak po korak provela kroz ono što joj je otac rekao i što je to značilo. Tijekom seanse s njom dogodilo me ono isto što me pogodilo nebrojeno puta u gotovo pola stoljeća mojih čitanja, regresije i istraživanja. Anna, kao i mnogi drugi klijenti nikada nije pročitala nijednu riječ, moju ili bilo koga drugog, o pojedinostima života na Onoj Strani tako da nije imala predisponiranih ideja o bezvremenosti, alternativnoj fizici i univerzalnoj tridesetogodišnjoj populaciji Doma, da o svjesnom znanju i ne govorimo. Kao što sam rekla već mnogo puta, i nastavit ću to ponavljati nakon što sam čula tisuće jednakih opisa One Strane od objektivnih, običnih ljudi koji nisu proučavali taj predmet, sigurno se međusobno ne poznaju pa ne mogu razmjenjivati bilješke, zar ne bih bila luda kada im ne bih vjerovala? U svakom slučaju, otac je Anni objasnio jasnim, jednostavnim riječima kako čak i kod jednostavnog i brzog prijelaza na Onu Stranu kakav je on imao, prilagođavanje onoj dimenziji i nastavak naših života ondje može vrlo lako odgoditi naš povratak na zemlju kojim želimo provjeriti kako su bliske osobe koje smo ostavili.

Dakle, u svijetu duhova uvijek imamo moć da budemo na dva mjesta odjedanput, ali u određenim uvjetima mi to jednostavno

privremeno nećemo ili ne možemo učiniti. To nas može frustrirati kada smo ovdje, ali na Onoj Strani smo okruženi vječnošću ispunjenom poticajnim, uzbudljivim radom, proučavanjem, druženjima i prijateljima koje volimo, pa cijenimo što znamo i možemo birati kad ćemo biti na dva mjesta odjedanput na zahtjev naših bližnjih, a kada ćemo reći: "Volim te, ali ne mogu sada."

BRAK I OBITELJ

Imala sam dovoljno obiteljskih drama i dovoljno brakova pa sam sretna što vam mogu objaviti da na Onoj Strani nema braka niti obitelji prema zemaljskom određenju te riječi. A kada dobro razmislite o tome, vjerujem da nećete biti previše nesretni što je tako.

Na zemlji svojom obitelji smatramo pojedince s kojima dijelimo zajedničko podrijetlo. Na Onoj Strani otkrivamo da svi mi dijelimo zajedničko podrijetlo prema Bogu tako da svi zajedno činimo "obitelj". Ne samo da nam to svima daje urođeno poštovanje za druge i osjećaj odgovornosti prema njima, nego nam daje i slobodu da stvaramo vlastite intimne prijatelje, prema sklonostima, zajedničkim interesima i vezama iz prošlih života bez opterećenja genetskim obvezama koje ovdje mogu stvoriti toliko mnogo ogorčenja i nametnute intimnosti.

Naše prepoznavanje zemaljskih članova obitelji na Onoj Strani ovisi o duhovnim dubinama tih veza. Ako objektivno i otvorena duha promotrite svoju obitelj, vaša će vam duša zasigurno reći koga ste prije poznavali, a tko je bio i uvijek će biti samo vaš znanac. Na primjer, moj otac i ja odmah ćemo nastaviti gdje smo stali kada se ponovno nađemo Doma, kao srodne duše koje su izabrale iskusiti mnoge živote zajedno i koje se međusobno duboko vole. Moja sestra i ja, s druge strane, prihvatit ćemo na Onoj strani jednu drugu kao što se prihvaćaju bivše razredne kolegice koje su dijelile neka iskustva, ali nećemo

produžavati prijateljstvo. Nećemo osjećati odbojnost jedna prema drugoj. I opet, to je ljudska emocija, nije ju nametnuo Bog. Ona i ja se jednostavno nećemo slagati i obje ćemo se osjećati posve ugodno ako nastavimo život svaka svojim putem.

Vrijedno je dodati da za razliku od zemlje, naši intimni prijatelji na Onoj Strani nisu određeni zemljopisom. Zato što možemo putovati oko svijeta pomoću projekcije misli da bismo posjetili one koje volimo, ne treba nam više vremena nego kad odlazimo susjedu: jednostavno, zamislimo se na mjestu na kojem želimo biti. Ništa nije slično osjećaju da nam nedostaje osoba koju volimo ili da je veza postala opterećenje zbog prevelike udaljenosti. Neovisno o tome gdje izaberemo da ćemo živjeti na Onoj Strani, od svojih smo prijatelja i znanaca doslovno samo misao daleko.

Tradicionalne obitelji na zemlji počinju s brakom, a tradicionalna institucija braka na zemlji formalizirana je iz želje za razmnožavanjem. Kao što smo već utvrdili, na Onoj Strani ne postoji prokreacija, što znači da tradicionalni brak nije potreban, a bez njega mi ne stvaramo niti želimo stvoriti tradicionalnu obitelj.

Ako ste čak u iskušenju da postanete obeshrabreni činjenicom da brak Doma ne postoji, možda će vam pomoći spoznaja da na Onoj Strani provodimo vječnost okruženi bližnjima iz ovog života, i iz svih prošlih života koje smo ikada imali, a okružuju nas i bezbrojne bliske osobe s kojima se nikada nismo uspjeli inkarnirati. Naši duhovni savjetnici iz svake od naših inkarnacija su ondje, kao najvjerojatnije i naše srodne duše te duhovi koje tek trebamo sresti i s njima postati bliski tijekom našeg užurbanoga, globalnog života. Mi volimo i stalno nas i bezuvjetno vole svi duhovi te se ne trebamo pribojavati odbacivanja ili napuštanja i nesigurne, natjecateljske potrebe za ekskluzivnošću u bilo kojoj od naših veza. Kad imamo na umu svu tu emocionalnu slobodu, možemo se zapitati zašto bi itko od nas uopće želio razmišljati da obećanjem ograniči veći dio svoje ljubavi i veže se samo za jednu

osobu? I možete li na Onoj Strani ozbiljnog lica izgovoriti riječi "dok nas smrt ne razdvoji", kad smrt ne postoji, pa zakletva na vjernost doslovno znači "zauvijek"? Ni ja to ne bih mogla.

Ako se još uvijek pomalo žalite zato što Doma ne postoji brak, postoji vježba koja vam može poboljšati raspoloženje. Pomislite koliko ste puta živjeli na zemlji. Ako to ne znate, slobodno se poslužite mojim brojem - pedeset četiri. Vrlo je vjerojatno da ste bili u braku barem jedanput (budimo konzervativni) u većini tih života, pa ćemo to zaokružiti na pedeset brakova. Budući da razvod nije uvijek bio prihvatljiv kao što je danas, recimo da je svaki od tih brakova trajao trideset godina, što boljih što gorih. Pedeset brakova puta trideset godina daje mogući zbroj od tisuću petsto godina braka provedenih na zemlji. To nije dugo vrijeme u usporedbi s vječnosti, ali nam sigurno daje razumljiv "već sam sve to prošao" pogled na bračni život jedanput kada se ponovno nađemo Doma.

DUHOVNI SAVJETNICI

S iznimkom tamnih entiteta, koji nakon smrti odlaze kroz Lijeva vrata i odmah se vraćaju u maternicu, svatko od nas na zemlji ima duhovnog savjetnika, najboljeg prijatelja s One Strane, koji bdije nad nama i savjetuje nas, a da toga i ne moramo biti svjesni. Ne samo da svi imamo duhovnog savjetnika, nego će većina nas biti nekome duhovni savjetnik tijekom putovanja naših duša. Često je to bolna, često nezahvalna dužnost, ali uvijek ulijeva strahopoštovanje, a **izaziva krajnji užas kada vas zamole da je preuzmete.**

Naša veza s duhovnim savjetnikom počinje na Onoj Strani prijateljstvom koje se ponekad polako razvija. Zapravo, prema svemu sudeći, nije mi se odmah svidjela Francine kada smo se počele Doma upoznavati. Mislila sam da je previše autoritativna, kruta i emocional-

no distancirana, a koliko naši osnovni karakteri ostaju dosljedni, govori mnogo i činjenica da su mi se više sviđali prijatelji koji su imali više smisla za humor. Ali, do trenutka kada sam odlučila da ću proći kroz još jednu inkarnaciju na zemlji, znala sam da će je te kvalitete učiniti savršenom duhovnom savjetnicom za mene. Ona će ostati mirna u životu ispunjenom krizama, koji sam sebi odredila, ublažit će moju dramu svojom razumnom praktičnošću, na nju se moglo računati da će ostati čvrsta, biti izravna i otvorena bez obzira što ću joj se suprotstavljati, a na kraju se pokazalo da sam to često činila. Drugim riječima, kao vrlo učinkovita duhovna savjetnica, ona ima prednosti koje su se izvrsno nadopunjavale s mojima.

Odnos s duhovnim savjetnikom počinje prije nego što se rodimo pa to očito ne može biti nama bliska osoba iz ovog života koja je umrla. U vrlo, vrlo rijetkim prigodama možemo izabrati pretka ili prijatelja iz prošlog života, ali najučinkovitije partnerstvo s našim duhovnim savjetnikom uključuje kombinaciju ljubavi i objektivnosti. Svjesna sam tog paradoksa svaki dan svojeg života: manje sam vidovita sa svojim najbližim prijateljima i članovima obitelji nego što sam to sa svojim klijentima jednostavno jer ono što želim za one koje volim može izazvati prekid moje sposobnosti da pročitam što su oni zacrtali za sebe i što moraju ostvariti.

Svi su duhovni savjetnici imali barem jednu inkarnaciju na zemlji tako da se potpuno mogu poistovjetiti sa stresom, negativnošću i zamršenim emocionalnim životom na ovom svijetu. Jedan život na zemlji Francine je počela 1500 godine u malom selu u sjevernoj Kolumbiji. Bio je to jedini put u povijesti da su kulture Azteka i Inka bile aktivno isprepletene, što sam potvrdila mnogo godina nakon što sam posumnjala u njezinu tvrdnju da potječe od tih kultura. Vladao Inka Hunayna Capac bio je onda na vlasti, ali aztečki utjecaj Montezume na sjeveru imao je, također, duboki utjecaj na narod Kolumbije. Kada je bila mlada, Francine je namjeravala postati

učiteljica, ali se sa osamnaest godina udala za zlatara i za manje od godinu dana rodila djevojčicu. Dane je provodila sa svojom kćerkicom, prodavajući robu svojega muža na golemoj, šarolikoj tržnici koja je bila povezana s velikim posjedom Hunayna Capaca. Rano jednoga jutra stigao je glasnik iz obližnjeg sela i izbezumljen najavio da se približava španjolska vojska, i u tom će napadu Francine poginuti: ubilo ju je konkvistadorovo koplje tijekom španjolske invazije tjedan dana poslije dok je svojim tijelom štitila život svojega djeteta. Kada je ponovno bila Doma na Onoj Strani, ona je rekla: "Bože, učinit ću sve što tražiš, ali molim Te, postoji li način da budem od pomoći i nastavim svoj duhovni razvoj, a da pritom ne moram proći kroz još jednu inkarnaciju na tom zastrašujućemu mjestu na kojem se slama srce, a zove se zemlja?" Bog je uslišao njezinu molbu i ona se odmah počela uvježbavati za, na svoj način, jednako izazovan zadatak duhovne savjetnice. Ona sjajno pokazuje da svi imamo izbor kada ćemo i hoćemo li iskusiti još jedan život, i da nam Bog pruža bezbrojne mogućnosti što naučiti i kako naučiti to što želimo.

Poslije ćemo govoriti o procesu kako postati duhovni savjetnik, ali jedan od rezultata tog procesa jest da nas naš duhovni savjetnik zna bolje nego što mi svjesno znamo sebe. Nikada neću zaboraviti kako me jednom prigodom Francine podučila: "Rekla sam ti da se ne vraćas na zemlju prerano. Tebi je u maternici uvijek jako dosadno." Jesam li bila svjesna da sam ovaj put u svoje tijelo ušla prerano, a kamoli da mi je u prošlosti bilo dosadno u maternici? Teško. Kada kažem da je njihovo znanje o nama temeljito, nisam pretjerala.

Jedno od najčešćih pitanja koje mi postavljaju jest: "Ako imam duhovnog savjetnika, zašto mi on dopušta da činim toliko pogrešaka i da mi se dogodi toliko loših stvari?" Dio je odgovora prije nekoliko godina došao od Francine kada sam joj se žalila upravo o tome, tijekom posebno teškog razdoblja u mojem životu. Ona je pitala: "Što si naučila kada ti je sve išlo savršeno?" Važno je, iako teško zapamti-

ti, da ako očekujemo da će sve ići savršeno glatko, onda ne bismo bili ovdje, nego bismo jednostavno ostali u božanskom blaženstvu One Strane. Ispisali smo vrlo detaljnu kartu prije nego što smo došli ovamo, što je naš ugovor s Bogom, koji se temeljio na ciljevima koje smo se nadali postići, a u kartu smo uključili i neke veoma teške prepreke koje trebamo svladati da bismo postigli zadane ciljeve. Obećanje našeg duhovnog savjetnika jest da će nam pomoći ispuniti naš ugovor s Bogom, a ne da će pomoći da ga prekršimo.

Drugi dio odgovora zašto naš duhovni savjetnik ne intervenira mnogo češće jest da ga mi ponekad jednostavno ne slušamo. Mislili biste da ja ne mogu biti optužena za tako nešto nakon šezdeset tri godine Francininog stalnog šaputanja u moje uho, s time da ona svaki put iznova ima pravo. Ali ne, ja joj se još uvijek suprotstavljam, povremeno smatram da sam pametnija od nje, i još uvijek joj s vremena na vrijeme prkosim jer mrzim kad mi govore što trebam raditi. A prije ili poslije redovito je moram čuti kako govori "Rekla sam ti" i onda priznam da me je upozorila.

Ako vaš duhovni savjetnik nije glasan kao moja Francine, molim vas, nemojte pretpostaviti da ga nemate ili da vam povremeno ne šalje poruke. Oni ponekad jednostavno prenose, gotovo "ulijevaju", znanje ili informacije izravno iz svojih umova u naše, to su spoznaje ili rješenja koje odjedanput iskrсну, a da nemamo pojma kako ili zašto. Duhovni savjetnici, također, jasno i glasno govore na načine koje mi bojažljivo pokušavamo objasniti nazivima koji su nam bliži, kao što su "instinkt", "predosjećaj", "svijest", "snovi" i "nešto mi je govorilo..." Pokušate li sve ove riječi zamijeniti nazivom "duhovni savjetnik", sumnjam da ćete se ikada više požaliti kako vam vaš savjetnik pravodobno ne šalje jasne znakove.

Francine bi bila prva koja bi istaknula da duhovni savjetnici nisu savršeni niti sveznajući. Samo Bog zaslužuje te pridjeve. Duhovni savjetnici ne mogu čitati naše misli niti mogu prodrijeti u "kupolu

privatnosti" koja štiti svetu intimnost svake riječi kojom se molimo izravno Bogu. Tu pouku nisam naučila sve do svojih ranih tridesetih kada je moj sin prevezen u bolnicu s infekcijom koja je mogla biti smrtonosna. Bila sam sama u čekaonici dvadeset šest sati, jecajući, bolesna od brige, neprestano se moleći i preklinjući za Francininu pomoć, koja, činilo se, nikako da stigne. Kada je Paul konačno bio izvan opasnosti, ponovno siguran i zdrav kod kuće, bijesno sam joj predbacila zato što me napustila kada sam se bojala da moje dijete umire. Njezin je odgovor bio: "Zbog toga si bila uznemirena? Zнала sam da nešto nije uredu! Ali, znaš, ja ne mogu čitati tvoje misli.". Ne, nisam znala. Ali, još uvijek nisam bila gotova s njom. Napokon, ona nije trebala čitati moje misli kako bi čula molitve upućene Bogu u kojima sam ga molila da dopusti da Paul ovo preživi. Tada me izvijestila da čak ni naši duhovni savjetnici ne mogu prisluškovati naše molitve. Zato poslušajte nekoga tko je to morao naučiti na teži način, kao što mi se čini da sam morala naučiti i sve drugo; kada vam je potrebna pomoć, savjet ili uputa duhovnog savjetnika, izrecite problem konkretno i izravno.

Kao što se često događa, to se iskustvo odmah pokazalo korisnim za klijenta koji se zvao James a koji me, samo nekoliko dana poslije, izbezumljen nazvao iz bolnice. Njegova četverogodišnja kći slomila je ruku i njezin je liječnik namjeravao u nju staviti fiksatore. Bilo je vrlo neobično za njega da sumnja u tog liječnika, ali je imao snažan osjećaj da je to pogreška, da će klinovi prouzročiti opasnu infekciju kosti. James i ja vodili smo nekoliko razgovora o njegovoj duhovnoj savjetnici Leah, s kojom je često razgovarao i oslanjao se na njezine savjete, ali mi je rekao kako je bio razočaran jer mu Leah nije ništa savjetovala o tome što treba učiniti za svoje dijete. Rijetko dopuštam Francine da preuzme situaciju tijekom čitanja, ali hitnost je to, činilo se, zahtijevala. Ponovila mu je ono što je rekla meni; naime, da ako točno nije rekao svojoj duhovnoj savjetnici što se događa i što mu treba od nje, ona

nema načina saznati za problem, jer ne može čitati njegove misli niti prisluškovati njegove molitve. Zatim je dodala nešto što ni ja nisam znala: možemo odlučiti da svojem duhovnom savjetniku damo potpun pristup našim mislima i našim molitvama, ili od događaja do događaja ili za čitavog našeg života. (Čim sam to doznala, dala sam Francine stalni, potpuni pristup svojem duhovnom životu, a i vama savjetujem da to učinite ako, i samo ako, vam je ugodno izgubiti svoja prava na "kupolu privatnosti"). James me nekoliko dana poslije ponovno nazvao. Jednom kada je Leahy potanko opisao zbog čega je bio izvan sebe, ona ga je uvjerala da će klinovi biti savršeno sigurni za slomljenu ruku njegove kćeri i dopustio je liječniku da nastavi operaciju. Njegovoj je kćeri bilo dobro i nije bilo traga infekcije kosti koje se toliko bojao.

U ostatku knjige raspravljat ćemo o drugim funkcijama duhovnih savjetnika, ali sada je važno zapamtiti da mi ne samo da živimo, radimo i družimo se s njima na Onoj Strani nego i mi sami možemo postati duhovni savjetnici. Mi koji smo proveli jedan ili više života na zemlji, možemo pristati da prođemo poduku i neumorno se obvežemo kako je to neki drugi duhovni savjetnik učinio za nas.

Mi živimo i među drugom vrstom bića, čija su čistoća i ljepota toliko jasne da, iako ih stalno vidamo na Onoj Strani, naše se strahopoštovanje prema njima nikada ne smanjuje.

ANĐELI

Anđeli su stvarno posebna vrsta koju je Bog stvorio da budu naši glasnici i zaštitnici, Njegova božanska vojska aktivista.

Za razliku od nas, anđeli se nikada ne utjelovljuju. Osim zbog kratkog pojavljivanja na zemlji zbog nas, oni su ekskluzivni stanovnici One strane.

Za razliku od nas anđeli nemaju spola. Oni su univerzalno androge-
ni. Njihova tijela i crte lica jednaki su i izrazito lijepi. Njihova koža i boja
kose razlikuju se kako bi obuhvatili izgled svake rase, ali svi koji ih
vide, i na zemlji i Doma, primjećuju činjenicu kako se čini da svi oni
sjaje ili blistaju, njihova je bit uvijek osvjetljena sjajnim svjetlom njihova
Stvoritelja.

Za razliku od nas, anđeli nikada ne govore, čak niti međusobno.
Njihova je komunikacija isključivo telepatska i nijedan zvuk se nikada
nije čuo od njih, osim kada pjevaju svoje veličanstvene himne u slavu
Božju u Dvorani glasova.

Za razliku od nas, iako se anđeli kreću među običnim
stanovništvom One Strane, oni se ne druže, ne rade, ne istražuju, ne
proučavaju niti sudjeluju u društvenom, zajedničkom životu koji Doma
živimo. Drže se za sebe, isijavajući svoju moćnu ljubav kamo god
prolaze, ali nisu podložni istom rasponu osjećaja i nema toliko različ-
itih osobnosti kao među ljudima. Nikada nisu smrknuti niti neprijatelj-
ski raspoloženi, nikada ne mijenjaju izraz, ne smiješe se, ne mršte,
nikada se ne smiju niti plaču zato što nikada nisu iskusili nijedan
osjećaj, osim čiste beskompromisne odanosti.

Mi nikada nećemo postati anđeli niti će se anđeli ikada utjeloviti i
postati ljudi. Razlog je jednostavan: nismo sposobni prelaziti iz jedne
vrste u drugu na Onoj Strani, jednako kao što nam to ne uspijeva ni
na zemlji. Važno je ipak razumjeti kako ovo ne znači da Bog voli ili
vrednuje anđele više nego nas ili da su anđeli bolji od nas. Ne postoji
nešto što se može objasniti pridjevom "bolji" nigdje u Božjem stvara-
nju niti unutar jedne vrste, niti između dviju vrsta, na ovome svijetu,
niti Doma. Svi smo mi Njegova djeca, naš nas Stvoritelj sve jednako
cijeni, uvijek je tako bilo i uvijek će tako biti.

Postoje razine unutar populacije anđela ovisno o stupnju njihova
iskustva. Što je to iskustvo veće, viša je razina, a što je viša razina, to

je anđeo moćniji. Anđeli napreduju od jedne do druge razine kroz svoja dobra djela i čuda koja čine u Božje ime. Bilo da nas štite od zla, spašavaju živote ili nam jednostavno donose radosne vijesti, vijesti nade, utjehe i ljubavi, anđeli su istinska Božja najmoćnija, najizravnija veza između ovdje i One Strane. To potvrđuje njihov fizički način da nas ponesu na svojim ramenima u trenucima straha, tuge i samoće sve dok nismo ponovno dovoljno snažni i čvrsti da možemo hodati uz njih.

A sada. Za mene, jedna od najzbudljivijih pojava u životu jest činjenica da što više znam, više toga imam za naučiti. Smatram da je to jednako istinito u mojoj šezdeset trećoj godini, kao što je bilo i kada sam bila šestogodišnjakinja. Onoga dana kad prestanem učiti, smatrat ću se moždano mrtvom. Kada sam napisala svoju prethodnu knjigu *Ona Strana i povratak* iznijela sam ono što sam u to vrijeme znala o anđelima. Ali, nastavila sam istraživati i proučavati tu temu i sada znam da su neke od tada iznesenih informacija bile nepotpune, a neke jednostavno netočne. Ispričavam se. I ako se sljedeće nove informacije, također, pokažu krivima, imate moju riječ, upozorit ću vas na to i zablude ću ponovno ispraviti u sljedećoj knjizi.

Prvotno sam rekla i vjerovala kako postoji pet razina anđela te da samo druga razina, arhanđeli, imaju krila. Također sam vjerovala da postoje posebne dužnosti koje su dodijeljene svakoj od tih razina.

Nedugo nakon što je bila objavljena spomenuta knjiga, provodila sam večer sa svojim unucima u kući svojega sina Christophera i probudila se vrlo rano kako bih nešto popila. Išla sam hodnikom do stuba i iznenada se zaustavila ispunjena strahopoštovanjem, jer tamo je u Chrisovu golemom predvorju, ispunjavajući svaki centimetar od poda do onoga što je vjerojatno moralo biti devet metara visok strop, stajao velik, blistav anđeo, čija je ljepota oduzimala dah sjajnom, blještavom bjelinom, kao i njegova dojmjljiva krila u svojem punom rasponu sa srebrnim vrhovima. Dok sam tako stajala, skamenjena,

zureći u njega, on mi je u tišini prenio informaciju da je on Arijel, Angelijin anđeo, koji je tamo kako bi je štitio tijekom noći. Do danas me još zabavlja što sam bila tamo, licem u lice s jednim od najzačudnijih, najsvetijih prizora kojima sam bila blagoslovljena da svjedočim, a moja je prva misao bila "Prokletstvo, bila sam u krivu, oni imaju krila!"

Od tada sam iz iscrpnih studija i mnogih dugih, veoma specifičnih razgovora s Francine naučila da zapravo postoji osam razina anđela i da svaki od njih ima krila. Svih osam razina zaduženo je da budu Božji izaslanici, zaštitnici i čudotvorci za nas na zemlji. Razine se fizički međusobno razlikuju po boji krila, a različite boje se zaslužuju i nose kao oznake napredovanja.

U silaznom nizu moći, a ne po važnosti, od najmanje do najviše iskusnih i moćnih postoji osam razina.

- Anđeli - krila su prašnjavo, sivobijela.
- Arhanđeli - krila su posve bijela.
- Kerubini - krila su bijela sa zlatnim vrhovima.
- Serafini - krila su bijela sa srebrnim vrhovima.
- Sile - krila su svjetloplava.
- Gospodstva - krila su zelena.
- Prijestolja - krila su tamnoružičasta.
- Poglavarstva - krila su od čistog, blistavog zlata.

Prvih sedam razina anđela uvijek je u pripravnosti, dostupni su nam u otkucaju srca, poslani od Boga ili preuzimaju inicijativu sami kako bi djelovali umjesto nas tijekom fizičke ili emocionalne krize. Osma razina, anđeli Poglavarstva, moćni toliko da oduzimaju dah, dolaze samo kad ih posebno pozovemo. Na Božju zapovijed i naše istinski iskreno

inzistiranje, ti anđeli mogu stvoriti čudo i spriječiti katastrofe, čak ako to podrazumijeva da trebamo zaobići kartu kako bismo to postigli. Ali, više o tome u sljedećem poglavlju.

SVECI

Ne želim izraziti omalovažavanje ovime što ću sada reći: mi se ovdje mnogo više bavimo svecima nego što se to događa na Onoj Strani gdje, ponavljam, ne postoji ono što je "bolje" ili "mnogo vrednije" u Božjim očima. Nikada ne bih sugerirala da oni koji su proglašeni svecima, nisu visoko napredni duhovi ili da ne zaslužuju naše duboko, najiskrenije poštovanje. Međutim, vjerujem da samovoljna podjela ljudskog roda prema tome tko je svetac, a tko nije, nema značajniju važnost u sveobuhvatnom dosegu Božje vječne, univerzalne, nedvosmislene ljubavi.

"Službeni" zemaljski proces uzdizanja do svetosti zahtijeva da se održavaju vijeća, imenovanja i glasovanje. Nažalost, riječ vijeće u ovom svijetu uključuje ego i osobne interese, neovisno o tome koliko netko imao dobre namjere na tome putu, što automatski odvaja Boga od takvog stajališta. A kako bi pojedinac uopće stekao mogućnost da ga uzmu u obzir, kandidat mora ima tri izvedena čuda. Tko istražuje i presuđuje što se opravdano smatra "čudom"? Opet vijeća. Čime se sve još više pogoršava miješanjem ega i osobnih interesa. Vjeruju li oni stvarno ili mi, kako Bog bez daha čeka da čuje od jednog od tih vijeća što jest, a što nije čudo, ili tko je svetac, a tko je propustio tu priliku?

Također, na zemlji živi otprilike šest milijardi ljudi. Možete me nazvati sumnjičavom, ali imam osjećaj da na ovome svijetu postoje neki vrlo iznimni, nesebični, radišni humanitarci, koji svaki dan izvode neopjevana čuda, tiho svladavaju sve kvalifikacije za svece, bez slav-

lja ili pozornosti medija i za koje vijeća nikada nisu čula. Neke od njih znam i sama. Kladam se da ih i vi poznajete. Obećavam vam da su oni na Onoj Strani priznati, poštovani te vrlo vrijedni, kao i oni koji imaju uokvirene potvrde koje potvrđuju da su "službeno" beatificirani.

Postoje bezbrojne razine duhovnog napretka koje su nam svima dostupne. Možemo ih slijediti svojim tempom, s našim ciljevima na umu, a imamo vječnost kako bismo ih postigli. Sugerirati da je bilo koja razina, uključujući i onu na kojoj postajemo sveci, mnogo vrednija u Božjim očima od bilo koje druge razine isto je kao da tvrdimo da Bog više voli srednjoškolce od djece u vrtiću. U to ne mogu vjerovati nijedan trenutak. A vi?

Nisam niti pomislila da u to vjerujete.

Dakle, na Onoj Strani hodamo rame uz rame sa svecima. Cijenimo ih kao i svaku naprednu dušu i učimo od njih. Samo zapamtite što se tiče Boga, samim time što imamo hrabrosti i volje iskusiti zemlju za Njega, mi jesmo oni.

VJEĆE

Vijeće, znano također kao Starci ili Majstori učitelji sastoji se od osamnaest visokonaprednih muških i ženskih bića koja na Onoj Strani u biti djeluju kao Božji glasnogovornici. Oni su iznimka od pravila da svi Doma imaju trideset godina. Kao oznaka njihove poštovane mudrosti i svetosti, imaju pojavu dostojnu poštovanja, s dugom srebrnobijelom kosom, koja nježno uokviruje lica iznimne ljepote, koja su bez bora, ali zrela. Muškarci imaju jednake srebrnobijele brade, a i muškarci i žene odijevaju haljine koje skladno lelujaju. Kao i anđeli, osamnaest cijenjenih članova Vijeća nikad se ne utjelovljuju i njihova imenovanja u tijelo Staraca su vječna.

Vijeće predsjedava u golemoj sobi od bijelog mramora u Dvorani pravde za sjajnim mramornim stolom u obliku slova U. Vojska zlatokrilih anđela Poglavarstva stražari iza njih kao ponosno, nijemo svjedočanstvo goleme važnosti Vijeća. Oni nisu tijelo koje vlada, jer vlade i zakoni na Onoj Strani nisu potrebni. Ali, budući da je njihova mudrost golema i beskonačna poput njihove ljubavi za nas, Bog im je povjerio odgovornosti koje duboko pogađaju i život Doma i naše živote ovdje na zemlji.

Često sam govorila kako me zapanjuje činjenica da na Onoj Strani nema droge i alkohola, jer to znači da sam zapravo bila trijezna kada sam ispisala svoju kartu za ovaj život. Ma što se dogodilo, međutim, mi se u ozračju blaženstva One Strane često osjećamo nepobjedivima tako da izabiremo neke nevjerojatno velike prepreke za sebe kako bismo se suočili s njima na zemlji. Prepreka na kojoj sam posebno inzistirala, i o kojoj sam dovoljno raspravljala u svojoj knjizi Na Onu Stranu i natrag, a ovdje je ponovno spominjem, bila je prijevara i izdaja mogega bivšeg muža koja je mogla uništiti mene i vjerodostojnost koju sam cijeli život stjecala. Nema sumnje, dobila sam nevjerojatnu pomoć i potporu svoje obitelji i prijatelja, ali kada me Francine iskreno uvjeravala da ću iz toga izaći snažnija, mudrija i bolja nego ikada, privatno sam mislila kako ne zna o čemu govori i da sam u svoju kartu upisala nešto što je za mene bilo previše, što nisam sposobna savladati.

Kao što se pokazalo, Francine je imala potpuno pravo, sada sam snažnija, mudrija, i bolja nego ikada. A ona je u tome imala presudan doprinos. Nisam to shvatila sve dok nije prošla kriza, ali dok sam ja naporno radila kako bih prevladala krizu, Francine je uspješno lobirala kod Vijeća i tražila da se promijeni moja karta, ne kako bi izbrisala krizu ili me poštedjela svih njezinih posljedica, nego da olakša ishod upravo toliko kako bi moj rad i mene sačuvala da ne ostanem zauvijek kompromitirana. Tako mogu potvrditi moć Vijeća da intervenira i

prilagodi naše karte kada se nađemo u strašnim okolnostima, kako bismo pridonijeli Božjem većem dobru.

Osobno, na zemlji sam vidjela samo jednog člana Vijeća. Imala sam dvadeset šest godina i bila u bolnici, jako bolesna, čekajući tešku operaciju. Nitko, pa niti ja, nije bio baš siguran hoću li preživjeti. Između zabrinutih liječnika, sestara, obitelji i prijatelja moja je bolnička soba izgledala kao Grand Central Station (op.p. željeznička postaja u New Yorku). Ali, tijekom rijetkih samotnih trenutaka, dok sam se posljednjim snagama borila protiv bolesti i straha, čudna žena je tiho ušla, došla do mene i stala uz moj krevet. Njezina kosa i plašt bili su blistavi, bijelosrebrni, njezino je lice bilo bez mane, zrelo, a oči su isijavale ljubav i bezgraničnu mudrost, kao da su gledale ravno u lice Boga i još su nosile Njegov otisak. Pogledala me je, zatim me nježno dotaknula za rame i rekla: "Ti si ovo htjela." To je bilo sve. Samo "Ti si ovo htjela." Okrenula se i napustila sobu, tiho kao što je ušla. To sam gotovo mogla odbaciti kao halucinaciju uzrokovanu temperaturom, ali dodir njezine ruke na mojem ramenu bio je stvaran, jednako kao i igla od infuzije u mojoj ruci.

Uistinu me zapanjuje koliko daleko mogu otići skeptici (a i sebe smatram jednim od njih) kako bi "logično" objasnili neobične događaje, čak ako ta objašnjenja nemaju nikakvog smisla. Nakon što je neobična, prelijepa žena otišla, zaključila sam da je to morala biti pomoćna sestra, kao da pomoćnici medicinskih sestara uobičajeno prolaze bolnicom u besprijeekorno čistoj bijeloj haljini, dugoj do poda i obilaze bolesnike, a da ih pritom i ne pitaju treba li im što. Odbacila sam tu ideju i pomislila da ona dobrovoljno pomaže ili je svećenica lokalne crkve koja obilazi pacijente kako bi nas suosjećajno umirila. Naravno, volonterima i svećenstvu nije bilo dopušteno ući na Odjel intenzivne njege, gdje sam se ja nalazila, osim na zahtjev obitelji, a čak i da su mogli doći, zar se ne bi barem predstavili? A ne trebam niti spominjati činjenicu da sam ja htjela umiriti stranu osobu, nikada ne

bih došla s toliko drskom primjedbom poput one koju sam ja čula: "Ti si ovo htjela." Tko je ona da tako samouvjereno komentira što ja hoću?

Ne znam koliko sam dugo rješavala svoje dvojbe prije nego što sam shvatila ono što sam odmah trebala učiniti: pitala sam Francine razumije li ona što se dogodilo. Obavijestila me pomalo nestrpljivo da ta žena uopće nije stranac, da sam ja stajala pred njom i ostatkom Vijeća mnogo puta na Onoj Strani, te da je ona jednostavno došla ublažiti moj strah podsjećajući da mi se ne događa ništa što nisam upisala u vlastitu kartu prije nego što sam započela ovaj život.

Kao što ćemo o tome raspravljati, Vijeće aktivno sudjeluje u sprečavanju krize kao i tijekom same krizne situacije. Ali, za sada, o tih osamnaest sjajnih, svetih bića razmišljajte samo kao o još jednom načinu na koji se Bog brine da nikada ne budemo sami.

IZVANZEMALJCI

Prvo želim nešto razjasniti: obećavam vam da Zemlja nije jedini nastanjeni planet u svemiru. Pretpostaviti da smo jedini stanovnici svemira zato što su drugi planeti u našem malenom Sunčevom sustavu nenastanjeni isto je kao da sjedimo u kući na osami i pretpostavljamo da je naša kuća jedina na svijetu zato što ne možemo vidjeti druge kuće kroz naš prozor.

Znači li to da vjerujem u "male zelene"? Ne nužno. Ne kažem da znam kako sva druga bića na svim drugim naseljenim planetima izgledaju. Ali, znam da smo mi Zemljani samo stanovnici svemira i nismo "mali zeleni", tako da nikada nisam baš razumjela što vjerovanje u jedno ima veze s vjerovanjem u drugo.

Postoje sjajni ljudi koji su uvjereni da na drugim planetima nema života, baš kao što sam ja uvjerena da ga ima. Oni kažu: "Želimo dokaze." Ja kažem to isto. Onog trenutka kada vidim fotografije svakog četvornog metra svakog planeta u svakom sunčevu sustavu u svakoj galaktici, koje jasno pokazuju kako ne postoji drugo živo biće u svemiru, koji je tako beskrajan da čak ne možemo izumiti teleskop koji bi ga mogao istraži do najmanje pojedinosti, bit ću više nego sretna da promijenim svoje stajalište. Do tada, nastavit ću biti sigurna da mi nismo samo povlašteni članovi globalne, nego smo i članovi svemirske zajednice. I ne samo da se zbog ove činjenice ne trebamo ni bojati ni zabrinjavati, nego je vrijedi i proslaviti. Ako ikada postanemo dovoljno napredni da možemo stići do izvanzemaljaca, kao što su neki od njih već dovoljno napredni da mogu stići do nas, zamislite bogatstvo znanja koje možemo dobiti od njih, pod pretpostavkom da ih jednostavno ne počnemo odmah uništavati jer su nas uvježbali da ih se bojimo.

Stanovnici drugih planeta Božja su djeca, jednako kao i mi. Imaju ista putovanja duha kao i mi, iste mogućnosti za reinkarnaciju i iste radosti na Onoj Strani: ne našoj Onoj Strani nego na svojoj, primjerenom njihovom planetu, kao što naša Ona Strana odgovara Zemlji. Drugim riječima, umjesto da podijeli našu Onu Stranu s nama, svaki nastanjeni planet u svemiru ima vlastiti božanski Dom, svaki od njih blagoslovljen je istom pomoći s njihove One Strane kao što smo mi blagoslovljeni svojom. Stanovnici drugih planeta imaju svoje duhovne savjetnike, jednako kao što mi imamo svoje, imaju vlastitu vojsku anđela, vlastito Vijeće, svete mesije i nedvojbeno istog Boga koji nas je sve stvorio.

Tijekom sljedeće četvrtine stoljeća mi ćemo konačno početi komunicirati s oblicima života s kojima dijelimo ovaj svemir. Naime, mi na zemlji u osnovi smo "novi klinici u kvartu", naš duhovni razvoj i

razumijevanje našeg odnosa s Bogom i Njegovim beskrajnim djelom još je uvijek u začetku u usporedbi s drugima. Toliko toga trebamo još naučiti od naše braće i sestara na drugim planetima i s veseljem možemo očekivati čitavo bogatstvo znanja kada ih konačno prihvatimo i počnemo slušati.

ENTITETI S MISIJOM ŽIVOT

Svatko od nas ima svrhu i svaka od naših inkarnacija pomak je prema ispunjenju te svrhe. U našem duhovnom umu mi znamo koja je to svrha. Naš duhovni savjetnik zna, Vijeće zna i naravno iznad svega Bog zna. Ne postoji svrha koja je važnija od drugih. Baš kao što mi na zemlji trebamo kopače kanala, zidare, učitelje, bolničare, umjetnike i volontere, toliko su nam potrebni i kraljevi i predsjednici, a vojske pune generala nikada ne bi mogle dobiti bitku bez običnih vojnika, svaka je svrha nužna i jednako vrijedna.

Jedna od najnaprednijih, ne najvažnijih, svrha za koju se možemo prijaviti jest entitet s misijom život. Entiteti s tom misijom zapravo su rekli Bogu: "Gdje god sam vam potreban na ovoj zemlji, voljan sam otići." Oni će žrtvovati svoju fizičku i emocionalnu udobnost i potisnuti i svladati svaki strah od nepoznatog zbog misije za koju su se prijavili: ne da preobrate ili propovijedaju određenu religiju ili dogmu, nego da nježno, s velikim razumijevanjem spase, ponovno povežu, potvrde, potaknu i slave božanski duh u svakom Božjem djetetu koje sretnu. Pravi entiteti s misijom život poštuju razlike u sustavu vjerovanja. Oni su dobronamjerni, bez predrasuda i nikada nisu superiorni. Nikada nas ne zastrašuju prijeteći paklom i vječnim prokletstvom, oni ne tvrde da imaju unutrašnji put do Boga koji drugima nije dostupan, oni ne izoliraju niti otuđuju bilo koju od njima bliskih osoba ili od svijeta općenito i nikada ne zaboravljaju da je Bog, a ne oni, taj pravi odgovor.

Entiteti s misijom život mogu se baviti bilo kojim zanimanjem. Oni ispunjavaju svoju svrhu kroz urođenu darežljivost, otvorenost, empatiju i najviše od svega kroz svoju volju da aktivno oplemenjuju duhovno blagostanje čovječanstva, a da pritom nisu gnjavatori. To baš nije posebno zavidan izazov i svakako nije za svakoga. Prije svega, entiteti s misijom život moraju se probijati od najnižih poslova, radeći na reinkarnacijskoj verziji svega, od punjena kuverti do čišćenja zahoda, tako da dugoročno ne postoji razina života na zemlji s kojim se oni ne mogu dovesti u vezu. S druge strane, zato što su tako napredni duhovi, skloni su ispisivati vrlo teške karte za sebe, biraju iznimno zahtjevne teme i linije izbora o kojima ćemo opširnije govoriti u sljedećem poglavlju. Put do postizanja njihove svrhe nije samo prepun prepreka kao kod drugih pojedinaca; to je, tipično, čak mnogo više od toga.

Razumljivo, mnogi ljudi jednostavno ne žele biti žrtve, prolaziti burne situacije i razočaranja s kojima se spomenuti entiteti suočavaju u zamjenu za povremeno duboko zadovoljstvo. To ne znači da su oni lijeni ili manje posvećeni Bogu. To samo znači da su izabrali izraziti svoju posvećenost Bogu na neki drugi način. Svi mi najbolje štujemo Boga posvećujući mu svoje najbolje talente i strasti, jer nas je On njima obdario. I stvarajući od ovog svijeta izrazito pozitivno duhovno mjesto, a to je upravo ono što entiteti s misijom život čine, ništa manje i ništa više.

MISTIČNI PUTNICI

Mistični putnici mogu se u osnovi opisati kao entiteti s misijom život, ali sa širim djelokrugom. Ono što su oni rekli Bogu o putovanju svoje duše jest: "Gdje god sam potreban u ovom svemiru, spreman sam ići."

Drugim riječima, mistični putnici kao i entiteti s misijom život posvetili su se održavanju božanske duhovne veze između nas i Boga kao napredne, vitalne sile. Ali, dok su spomenuti entiteti usmjereni na zemlju, mistični putnici su na raspolaganju da se inkarniraju i obavljaju svoj posao na bilo kojem naseljenom planetu u bilo kojoj galaktici gdje ih Bog treba. Većina mističnih putnika iskusila je mnoge živote na zemlji i spremna je ovdje potpuno savladati proces učenja o reinkarnaciji. Volontirati da se postane mistični putnik vrlo je slično kao upisati poslijediplomski studij kako biste stekli titulu doktora.

Nevjerojatnu snagu mističnih putnika pokazala je elokvencija duboke boli sina moje kenjske prijateljice Oone. Bilo je očito, od trenutka kada se Jared rodio, da je obdaren neuobičajenom mudrošću i duhovnošću. Bio je sretno dijete, ali mirno, osjetljivo i tiho, smeđih očiju ispunjenih svjetlošću i ljubavlju, koje su odražavale staru, vječnu dušu koja stanjuje iza njih.

Tragično, Jareda je pogodila leukemija kada je imao četiri godine i nedugo nakon njegovog petog rođendana Oona je, suočena s neizbježnom činjenicom da joj jedino dijete izmiče, legla nježno pokraj njega kako bi ga držala tijekom onoga što je znala da su njegovi posljednji trenuci na ovoj zemlji. Njezinih nekoliko kratkih godina u Jaredovom dragocjenom prisustvu i hrabrost kojom se on suočio sa svojom smrtonosnom bolešću dala joj je vjeru u Boga i zagrobni život, koji nikada ne bi mogla pronaći bez njega. Zahvaljivala je Bogu što ju je blagoslovio iskazavši joj čast tom voljenom malom dušom, a tada je Jared podignuo glavu kako bi svoja usta približio njezinom uhu i prošaptao je gotovo nečujno: "Mama, sada idem Bogu. Molim te drži me za ruku."

Onaj tren kada je uzela njegovu sitnu ruku u svoju, osjetila je kako se njegov duh diže iz njegova tijela i zatim je, uz njezino duboko strahopoštovanje, koje nikada neće zaboraviti, povukao njezinu dušu zajedno sa svojom. Umjesto da je odvede u tunnel koji ga je čekao, ovo se

dijete, mistični putnik, sa svojom majkom vinulo u noćno nebo. Ona se uskoro našla među nečim što joj se činilo kao tisuću dijamanata razasutih u beskrajnom moru crnog baršuna i kada se okrenula sada radosnom, blistavom licu svojega sina, on joj se nasmijao i rekao: "Samo sam ti želio pokazati zvijezde prije nego što odem Doma".

Zatim se postupno među zvijezdama pojavilo gotovo zasljepljujuće zlatno-bijelo svjetlo, golem, svjetlucav vir savršene ljubavi, a iz njegove dubine izronila je nekolicina bića i krenula prema njima osvijetljena snažnim, moćnim, bijelim svjetlom tako da ona nije mogla vidjeti njihove obrise. Osjetila je kako ju obuzima mir kada je shvatila da ova lepršava, tiha, blistava bića dolaze pozdraviti njezino voljeno dijete. Ponovno se okrenula prema njemu i susrela njegove oči. "Hvala ti, mama", rekao je, "što si ovako daleko došla sa mnom." Stegnuo je njezinu ruku, zatim ju je pustio i pridružio se bićima kako bi odlepršali od nje i nestali u Božjem svjetlu.

U istom trenutku Oona je osjetila kako se njezin duh vratio u njezino tijelo na krevetu, u toj maloj sobi, i kako još uvijek drži hladnu, beživotnu ruku svojega sina, i kada su njezine suze tuge zbog sebe same i radosti zbog njega potekle iz njezinih očiju, ona mu je tiho uzvratila: "Hvala ti, Jared." I znala je da ju je on čuo. Od tada se posvetila uzdizanju duhovnog života sviju oko sebe, a mistični putnik zvani Jared gleda je iz Doma čekajući sljedeći zadatak od Boga, negdje među zvijezdama, znajući da je tijekom svoje kratke misije uspio zemlju učiniti mnogo milosrdnijom, svetijom i svjesnijom Božje ljubavi nego što ju je našao.

Postoji sjajno recipročno međusobno djelovanje između naše One Strane i drugih strana u svemiru. Članovi Vijeća s Andromede i Plejade, na primjer, visoko su poštovani govornici na našim sjednicama Vijeća, a vrijedne informacije razmjenjuju se među svim istraživačima i učiteljima univerzalne zajednice. Budite uvjereni, mi nismo sami

u našoj borbi protiv AIDS-a, MS-a, raka i drugih razarajućih zemaljskih bolesti, ili u našim nastojanjima da spasimo ugrožene vrste i okoliš, ili da pomoću naprednih tehnologija iskorijenimo glad, nasilje i druge pošasti svjetskog društva. Ne samo da se ovdje na zemlji provode neumorna istraživanja, nego sjajni umovi One Strane u cijelom svemiru također naporno rade, prenoseći nam neprestano informacije i nova dostignuća tako što nam "usađuju" znanje. Kada pogledate u noćno nebo, ne samo da vidite prelijepu prostirku od zvijezda, vi također vidite neke od najdivnijih izvora nade i izlječenja.

Naš osjećaj odvojenosti od ostatka svemira zapravo je početak procesa kroz koji prolazi svaki planet kao dio svojeg životnog ciklusa. Ali, postupno će osjećaj izolacije i vjerovanje među stanovništvom da smo mi ovdje sami podleći pred shvaćanjem da smo zapravo dio beskrajno goleme družine duhova, koji čekaju da se međusobno zagrlje i budu zagrljeni u istinski univerzalnom razumijevanju Božje potpune ljubavi i prihvaćanja.

KOZMIČKA ONA STRANA

Život nikada ne završava. Ono što je živo uvijek je to bilo i uvijek će to biti, tako da ne postoji pojava kao što je "kraj" na bilo kojem naseljenom planetu ili bilo kojeg naseljenog planeta. Zašto? Zato što je Ona Strana svakog naseljenog planeta, koja prihvaća svako živo biće, osim tamnih entiteta, koji odbijaju svjetlost Božju, vječna, postoji zauvijek i besmrtna je.

Budući da naseljeni planeti postaju duhovno sve napredniji i sve manje međusobno razdvojeni, a pogotovo kada njihovo okruženje više neće podupirati život, njihove se druge strane počinju stapati s velikom, beskrajnom, univerzalnom Onom Stranom. Kada bi zemlja

sutra bila razorena, a vjerujte vidovnjaku, neće biti, mi i naša Ona Strana pridružili bismo se bićima čiji su planeti već završili svoje prirodne cikluse i koji žive iste blagoslovljene, radosne, svete živote koji nas čekaju iza zvijezda, gdje naš kozmički Dom, daleko od Doma vječno napreduje.

Molim vas, nemojte steći dojam da postojanje kozmičke One Strane na bilo koji način umanjuje važnost i svetost One Strane na zemlji. Vlada svake od pedeset Sjedinjenih Država ključna je na svoj način za snagu zemlje kao i nacionalna Vlada u Washingtonu, D. C. Postoji tisuće katoličkih crkava diljem svijeta, od najskromnijih do najvećih, a nijedna ni na koji način nije manje vrijedna zato što postoji Vatikan. Zapamtite dvije iznimno važne, gotovo presudne činjenice o Bogu, koje nikada ne možemo dovoljno istaknuti: postoji red u svemu što je on stvorio i ništa što je on stvorio, nije bezvrijedno.

Kozmička Ona Strana identičan je odraz svemira kao što je naša Ona Strana odraz zemlje, naseljena inkarniranim dušama, duhovnim savjetnicima i mesijama sa sada ispražnjenih planeta iz svih postojećih galaktika, njihovim anđelima i njihovim vlastitim Vijećem. Svi stanovnici kozmičke One Strane izrazito su visoko napredni u svemiru, ali njih naš Stvoritelj nikada ne voli više od nas, koji tamo još nismo stigli.

NOUVEAU

Nouveau je cijenjeno mjesto na kozmičkoj Onoj Strani. Kako bih vam pomogla da vizualizirate njegov smještaj, zamislite staru sliku "velikog čovjeka" na beskrajnom noćnom nebu. Njegova je glava konstelacija Ovna. Njegove su noge konstelacija Riba, a ostatak njegova tijela iscrtan je s drugih deset konstelacija koje čine zodiac.

Sada, s prekrasnom, zvjezdanom vizijom "velikog čovjeka" na umu pronađite gdje bi bilo njegovo srce i pronaći ćete Nouveau.

Nouveau je sveto mjesto na kozmičkoj Onoj Strani kamo se vraćaju duše mističnih putnika iz svih galaktika sa svake od njihovih onih strana kako bi bili usmjereni i uvježbani za svoju sljedeću inkarnaciju na nekom drugom naseljenom planetu u svemiru.

Drugim riječima, odgovarajući na pitanje koje si možda i sami postavljate: da, to znači da među nama na zemlji ima mističnih putnika koji su prethodne inkarnacije proživjeli na drugim planetima. Neki od njih mirno se bave svojim duhovnim poslovima, a rijetki su se istaknuli kao veliki, dobro poznati humanitarni vođe. Umjesto da ih imenujemo i budemo optuženi da neke od naših najsjajnijih, posve jasno inspiriranih prvaka nazivamo "izvanzemaljcima", vama ću ostaviti da pogađate.

NOIR

Svugdje u stvaranju postoje dualiteti muško/žensko, crno/bijelo, zemlja/voda, dan/noć, a kao što smo već govorili i svjetlo/tama.

Jednako kao što postoji kozmička Ona Strana i jednako kao što se "svijetli" entiteti nazvani mistični putnici otpremaju iz Nouveaua u nove inkarnacije u cijelom svemiru kako bi širili radosti duhovnosti, postoje i kozmička Lijeva vrata. Zovu se Noir i smještena su odmah nasuprot Nouveauu u onoj istoj zvjezdanoj slici "velikog čovjeka". Njezina je funkcija ista kao i Lijevih vrata naše One Strane. Ono što bismo mogli nazvati mističnim tamnim entitetima s naseljenih planeta u svakoj galaktici prolaze izravno kroz univerzalni, bezbožni ponor Noira kada umru i odmah ih se šalje natrag u maternicu na taj isti planet ili bilo koji drugi koji njihova verzija Vijeća može izabrati. Oni

postoje iz istog razloga zbog kojeg postoje naši entiteti Ljievih vrata: ne zato što se Bog okrenuo od njih nego zato što su oni izabrali da se okrenu od Boga. A oni imaju istu misiju koju Tamna Strana ima na zemlji: da poraze i unište što je više moguće Božjeg svjetla u što više duša zato što tama ne može preživjeti ondje gdje je svjetlo.

Isto kao i mistični putnici, tamni entiteti Noira visoko su napredni i moćni. Ali, ne postoji nitko ili ništa što je naprednije i moćnije od svemira punog duša ujedinjenih u svetom bijelom svjetlu Svetog Duha, i bez obzira na to je li na zemlji ili nekoj udaljenoj planeti, za koju nikada nismo čuli, nakon svega, mi obični vojnici Božje moćne vojske nemamo se čega bojati.

BOŽJE LICE

Mogla bi se kao sporna postaviti cijela koncepcija kako, budući da je Bog zapravo sila, velika i nevidljiva, On ima lice ili oblik.

Ali, ako napravimo vrlo jednostavnu analogiju, elektricitet je također sila, ali je vrlo vidljiva kada iskri, bez obzira na to kako kratko traje.

A ne treba zanemariti niti činjenicu da je pokušavati primijeniti zemaljske zakone fizike na Boga previše ograničavajuće da bi imalo neku važnost.

Istina je, i Bog Otac i Azna Majka Božica, koji zajedno čine Božanstvo, obavljaju kratka i neizrecivo sveta pojavljivanja na Onoj Strani u rijetkim i najsvetijim prigodama koje su poznate i kojima su nazočne sve duše.

Azna, emocionalna dimenzija Božanstva, češće se pojavljuje te mnogo lakše može preuzeti i zadržati oblik nekoliko minuta. Njezin sveti kip ispred

Dvorane pravde točno opisuje njezinu besprijeckornu dugokosu ljepotu, koji su izradili umjetnici toliko blagoslovljeni da je vide.

Želim s vama podijeliti sadržaj pisma koje mnogo bolje nego ja ilustrira svetu jednakost Azne kao ženske polovice Božanstva i njezine veličanstvene milosti kada ju se pozove u pomoć.

Žena po imenu Jacqueline pisala mi je da nikada nije čula za predodžbu Azne dok nije pročitala moju knjigu *Ona Strana i povratak*, pa čak ni tada nije bila sigurna što da misli o ideji toliko stranoj njezinom vrlo konzervativnom protestantskom odgoju. Bila je previše otvorena da bi je odmah odbacila i previše sumnjičava da bi je prihvatila bez istraživanja.

Ali, našla se u krizi, koja je odgodila bilo kakvo daljnje svjesno razmišljanje o toj temi. Nedugo nakon što je pročitala knjigu, Jacquelinin muž Rick pretrpio je snažan srčani udar i jedva je bio živ kada je stigao u bolnicu. Ona je provela devetnaest dugih, strašnih sati bez sna u čekaonici ispred Rikove sobe u intenzivnoj njezi, dok su četvorica liječnika izbezumljeno pokušavali spasiti njegov život. Na kraju je jedan od liječnika, poznati kardiolog, izašao iz Rikove sobe, suosjećajno uzeo njezine ruke u svoje i rekao: "Žao mi je. Ništa više ne možemo učiniti. Ostavit ćemo vas samu s njim, na nekoliko minuta da se pozdravite, ali moram vas upozoriti da gubi svijest, previše je slab da bi govorio, i nije sigurno da vas može čuti."

Jacqueline je skupila hrabrost, a zatim je tiho ušla u Rickovu sobu, došla do njegova kreveta sigurna da joj se srce slama zajedno s njegovim. Bio je nepokretan, okružen zastrašujućim nizom monitora, infuzija i respiratora. Oči su mu bile zatvorene, a koža siva i blijeda, krhka i gotovo prozirna, kao da je bila previše rastegnuta preko njegova tijela koje se činilo tako vitalno, bujno i nepobjedivo samo dan prije. Tiho ga je pozvala: "Rick?" Nije joj odgovorio. Ona je prinijela svoje lice bliže njegovom i ponovila "Rick?", malo glasnije. Još uvijek ništa.

On nije znao da je ona tamo i u tom je trenutnom, letimičnom pogledu na to koliko se osjećala prazno bez njegovih očiju koje su sjajile prema njezinima i bez njegova zaraznog smijeha koji je davao smisao njezinom životu, shvatila da ga neće izgubiti, ne još, i učinit će sve što god da je potrebno.

Ne znajući što čini, prepuštajući se čistom instinktu, stavila je svoje ruke na njegovo srce i čula je sebe kako govori: "Azna, Majko Božice molim te, pomози mu, preklinjem te, nemoj mi ga uzeti." Nastavila se moliti Azni iz dubine duše, iznenađena utjehom koju joj je to donosilo, ali svakako nije očekivala ono što joj se sljedeće dogodilo.

Njezin je muž otvorio oči, pogledao u nju i vrlo jasno rekao: "Kakav god vodoo da izvodiš, samo nastavi to raditi, čini se da djeluje."

Ne samo da je Rick preživio, nego je nakon nekoliko dana bio dovoljno snažan za operaciju ugrađivanja premosnice, nakon koje se osjećao mlađi, zdraviji i sretniji više nego godinama prije. Četvorica liječnika koji su prisustvovali Rickovu čudesnom ozdravljenju otvoreno su priznali kako ne postoji moguće medicinsko objašnjenje da je danas uopće živ. Jacquelinino pismo upućeno meni obilovalo je zahvalama. Sve sam ih prosljedila Azni, našoj prekrasnoj, svetoj i vječno suosjećajnoj Majci, kojoj i pripadaju.

Manifestacija Boga, naš Otac, intelektualna dimenzija Božanstva više je kao kratak, sjajan luk elektriciteta. On može zadržati oblik veličanstvenog lica tek tijekom nekoliko kratkih otkucaja srca, a čak su i tada detalji slike previše nabijeni da bi bili jasni i da bi se mogli opisati.

Ali prema svemu sudeći, biti u prolaznom prisustvu lica Azne i Boga nadilazi božansko, nadilazi svetost, nadilazi konačnu ljubav i šalje naboj najposvećenijeg strahopoštovanja u samu bit našeg duha. Francine nije emocionalna žena, ali u rijetkim prigodama kada samo pokuša izraziti utjecaj fizičke manifestacije Božanstva, glas je izda i

ostane bez riječi. Kao što to ona objašnjava, nijedna riječ na zemlji ni na jednom jeziku nije izmišljena kako bi se moglo opisati istinsko Bogojavljanje zato što mi na zemlji nikada nismo iskusili ništa što bismo uopće mogli usporediti s njim. To je povlastica vječno rezervirana za rijetke trenutke na Onoj strani.

Nije li iznimna utjeha znati da ćemo jednoga dana svi klečati među anđelima i zajedno dijeliti tu svetu povlasticu?

Ali do tada se nemojte brinuti, imat ćemo više nego dovoljno da budemo sretniji i zaposleniji Doma nego što smo ikada mislili da možemo biti na zemlji.

Osmo poglavlje

Kako provodimo vrijeme na Onoj Strani: karijera, istraživanje i rekreacija

Sada kada znamo da na Onoj Strani nećemo niti trenutak biti usamljeni, možemo se usredotočiti na to koliko je jednako nemoguće da nam bude dosadno. Iskreno rečeno, dosada je za mene mnogo strašnija misao nego što smrt ikada može biti, i kada ne bi bilo ničega što bismo mogli Doma raditi, bila bih u iskušenju **ponovno razmisliti o tome nije li jedino mjesto na kojem postoji pakao upravo ovdje na zemlji**. Zapamtite, na Onoj Strani nam nije potreban san, pa kad kažem da smo ondje stalno zaposleni onoliko koliko to želimo biti, to stvarno i znači stalno.

Važno je ponoviti da kada idemo Doma, mi ne stižemo ondje prvi put. Vraćamo se vrlo ispunjenim životima, poticajnim zanimanjima, proučavanjima i istraživanjima koje volimo, i hobijima koji su nam nedostajali tijekom kratkog boravka na zemlji. Nastavljamo gdje smo stali, radeći sve ono u čemu smo uživali i uživajući u svemu što radimo, nastavljamo ne samo ispunjavati svoje obveze nego također provodimo sjajni društveni život koji nikada ne bismo mogli postići niti bi nas ispunjavao dok smo bili daleko. O tome se ne govori dovoljno često, ali sretna sam što to ovdje mogu posebno istaknuti: mi se na Onoj Strani zabavljamo. To ne bi bio raj da nije tako.

I vjerovali vi u to ili ne, jedan od najvećih izvora zabave je proučavanje. Nema nikakve sumnje u to da smo na Onoj Strani mnogo pametniji nego ovdje. Naši se umovi ponovno prošire do svojega punog potencijala kada se ondje vratimo. Sjećanja na sve naše prošle živote i na ono što smo naučili tijekom njih ponovno nas preplavljaju u radosnom naletu, oslobođena pretrpanih, kaotičnih ograničenja zemaljske svijesti. Ponovno smo ujedinjeni s bezvremenim intelektom, koji je naše pravo po rođenju od trenutka kada je naš duh stvoren, i osjećamo se uzbuđeno i savršeno prirodno kada ga zahtijevamo natrag.

Ali, čak i s našom Bogom danom visokom inteligencijom i vječnošću za učenje pred nama, ovdje i Doma, veličanstvena je činjenica da nikada nećemo naučiti sve što se može naučiti. Opis "sveznajući" isključivo se odnosi na Boga. Možda ste čuli kako ljudi koji su preživjeli iskustvo kliničke smrti, kažu kako im se činilo da blistav sjaj koji im je ulijevao strahopoštovanje ispred njih u tunelu, sadržava svu mudrost i znanje, baš kao što to bijela svjetlost Svetog Duha stvarno i čini. Neki od tih ljudi čak se vraćaju s iznenadnim znanjem na područjima koja su im prije bila potpuno strana, od matematike preko astronomije i svjetskih jezika do fizičkih vještina. Razlog tome jest što su za kratko vrijeme, u kojem su napustili svoja tijela, bili na Onoj Strani, gdje im se vratilo njihovo golemo, urođeno znanje, i u stanju su ga djelomice zadržati kada odluče da još uvijek ovdje nisu završili svoje poslove i vrate se na zemlju.

Tako nam je Bog dao nevjerojatan um, nezasitnu radoznalost za teme koje nas zanimaju, i svemir tako složen da nije moguće da iscrpimo bilo koju temu koju izaberemo. A na Onoj je Strani svaki smjer djelovanja koji možemo zamisliti dostupan - osim onih koji na bilo koji način mogu sadržavati neslaganje, nepravdu ili nasilje - a podučavaju ih najprosvjetljeniji umovi koje je svijet poznao. Ponekad naša područja proučavanja odražavaju karijere i hobije u kojima uživamo na zemlji. Ali, oni također mogu u nama potaknuti daleke čežnje koje nikada potpuno ne zadovoljavamo, sve dok se ne vratimo Doma, kamo pripadamo.

Ako strasno žudite za zvanjem koje, iz razloga koji su izvan vaše kontrole, nadilazi vaše sposobnosti, bez obzira na to koliko truda ulažete, molim vas, nemojte misliti da niste uspješni u dostizanju svrhe svojega života. Razgovarala sam s tisućama klijenata koji su očajnički željeli biti liječnici ili pravnici, ali mentalno ili financijski nisu uspjeli svladati naporne godine školovanja; željeli su zaraditi novac za život kroz sport, ali nisu bili prirodno dovoljno atletski nadareni; ili su se željeli istaknuti u stvaralačkim umjetnostima, a nisu imali talent koji bi im to omogućio. Drag, marljiv čovjek koji je radio na održavanju, nedavno je došao do mene tražeći da mu pomognem prevladati osjećaj bezvrijednosti. Tijekom regresije, otkrili smo da je on poznati liječnik na Onoj Strani i da će to ponovno biti, tako da ga je u usporedbi s tim ovo privremeno ograničenje na zemlji, gdje je radio kao radnik na održavanju, natjeralo da se osjeća kao da ne ispunjava strast svoje duše da bude liječnik. U relativno banalnom slučaju, jedna je žena tijekom čitanja usput spomenula da je potrošila bogatstvo na pouke iz swinga i plesa želeći biti bolja partnerica u društvenim plesovima svojem mužu, ali nijedan instruktor na zemlji nije mogao ukrotiti, a kamoli podučiti plesu njezine dvije lijeve noge. Bila je zadivljena, a to ju je čak i zabavljalo, kada je otkrila da je na Onoj Strani primabalerina. Ona je jednostavno uzela dopust od toga talenta kako bi se u ovom određenom životu usmjerila na mnogo duhovnije usmjerene vještine. Ako je njihova frustracija nešto što vam je blisko, reći ću vam ono što sam rekla i njima: vi niste gubitnik. I molim vas, nemojte se glupo osjećati jer želite nešto što očito ne možete imati, zato što niste glupi. Vi samo osjećate nostalgiju za darovima u kojima se ističete u svojem bogatom, sposobnostima ispunjenom životu na Onoj Strani. Ako ste te iste darove predvidjeli posjedovati i u vašem životu na zemlji, kako biste uopće ikada mogli naučiti nešto novo?

Postoje slučajevi kada se vještine i strasti prenose ovamo s One Strane i to objašnjava genije i čuda od djeteta ovoga svijeta.

Mi na Onoj Strani učimo, iako smo završili škole, zato što nisu iscrpljene mogućnosti za istraživanje teme koju volimo. Na Onoj Strani učimo zato što je učenje samo po sebi radost. Ma Onoj strani učimo zato što su naši beskrajno znatiželjni umovi Božji dar nama, ali ono što činimo s našim umom jest naš uzvratni dar Bogu.

Također, učimo zato što rezultati našeg učenja koriste našem svijetu, čovječanstvu na zemlji, i cjelokupnom svemiru. Bez obzira na to koliko poštovali Onu Stranu kao Dom i slavili svoj povratak tamo nakon svake inkarnacije, mi uvijek vodimo iskrenu, nježnu brigu o zemlji. Unatoč svoj njezinoj dirljivoj nesavršenosti, to je još uvijek naš dom daleko od Doma, mjesto gdje smo živjeli, učili i borili se, pobjeđivali i propadali, voljeli i patili, odlazili i ponovno se vraćali kako bismo pokušali biti bolji, gdje naši bližnji još uvijek žive i gdje ćemo mi možda ponovno izabrati da živimo. Vezani smo za zemlju, želimo pomoći tome mjestu i tim ljudima koje smo ostavili za sobom, a na Onoj Strani imamo sredstva, stručnjake i žarku želju da to i postignemo.

O našim i Božjim prioritetima mnogo govori to što su škole, knjižnice i istraživački centri obilno rasprostranjeni i veoma su posjećena mjesta Doma. Učenje i rad na medicinskom, znanstvenom, psihološkom, društvenom i ekološkom napretku za dobrobit zemlje i svakog drugog naseljenog planeta neprestano se nastavlja. Zapamtite, na Onoj Strani ne postoje bolesti, nema onečišćenja, gladi, suše, nasilja i zlostavljanja, vjerske nesnošljivosti, invalidnosti, mentalnih bolesti, nema borbe za opstanak jer je svatko siguran u svoju vječnost i nema ograničenja zato što je svatko prigrlio svemir kao beskrajnu zajednicu. U našoj je prirodi da budemo čovjekoljubivi, a na Onoj Strani imamo tu povlasticu da neiscrpnu velikodušnost svojih napora usmjerimo gdje su oni potrebni.

Tako da je bitni dio naših radosnih istraživanja posvećen našem aktivnom partnerstvu s ljudskim rodom kako bismo poboljšali kvalitetu življenja. Naši briljantni umovi Doma će naporno raditi dok ne izliječimo rak, AIDS, multiplu sklerozu, Parkinsonovu, Alzheimerovu bolest i sve druge pošasti koje nas oslabljuju na zemlji. Nastavit ćemo istraživati poljoprivredni napredak, pronalaziti čistije izvore goriva, istraživat ćemo kloniranje organa za sigurnije i pristupačnije transplantacije, te pronalaziti rješenja za sve, od psihoza, odvikavanja od droga, do bandi i drugih oblika tinejdžerskog ludila. Izmislit ćemo mnogo učinkovitiji način da premostimo naizgled zastrašujući jaz između zemlje i drugih nenaseljenih planeta u drugim galaktikama. Kroz naše utjelovljene iskusili smo krupne probleme čovječanstva i smatrali smo svojim dugom i povlasticom što možemo pomoći da se oni prevladaju, kroz najteži rad koji smo ikada poduzeli, ali koji pruža i najveće zadovoljstvo.

I tu dolazi do izražaja znanje koje se unosi, izravan prijenos informacija iz jednog uma u drugi, bez pune svijesti odakle je informacija došla. Kroz to uneseno znanje, mi na Onoj Strani dijelimo rezultate naših istraživanja sa sjajnim, voljnim umovima na zemlji, koji ih mogu provesti u djelo. Diljem svijeta postoje muškarci i žene koji su u svoje karte upisali da imaju mudrost, požrtvovnost, otvorenost i talent da budu "pokretači" tog partnerstva s Domom. To je maksimalno interaktivna, međuovisna suradnja. Ona Strana ne može javno prikazati rezultate svojih istraživanja bez kolega na zemlji, koji imaju stručnost da ih mogu ostvariti, a ti kolege ne mogu sami riješiti zemaljske prepreke bez božanskih uputa s One Strane. Ako ste se ikada zapitali zašto se često čini da ljudi na različitim stranama svijeta dolaze do sličnih otkrića i postižu određeni napredak gotovo u isto vrijeme, sada to znate - zato što je Ona Strana konačno postigla ta dostignuća i uspješno ih je predala u prave ruke.

SEDAM RAZINA NAPRETKA

Postoji red u svakom aspektu Božjeg stvaranja, a to uključuje rast našeg duha na Onoj Strani. Što više naučimo i iskusimo, više se razvijamo, a što se više razvijamo, postajemo sve napredniji jednako kao što učenje i iskustvo čine razliku između brucoša i apsolutista na fakultetu, a pritom nijedan nije vredniji od drugog u Božjim očima.

Sedam razina napretka na Onoj Strani jednostavno su kategorije utemeljene na iskustvu, koje određuju naš napredak. Koristeći se ponovno usporedbom s fakultetom, razmišljajte o njima jednostavno kao o stupnjevima koji su nam dostupni kako bismo preko njih napredovali, a na svakom od njih možemo provesti vremena koliko god želimo, ovisno o našim interesima, sposobnostima i osjećaju zadovoljstva. Te nas razine ne razdvajaju jedne od drugih na bilo koji način niti se jednu razinu smatra superiornijom od druge. Na primjer, nitko sa šeste razine neće doći do nekoga na trećoj razini i reći: "Ja sam napredniji od tebe. "Svaka se razina poštuje, cijeni i prijeko je potrebna.

Ovdje je osnovni opis sedam razina napretka:

Prva razina: Naš ponovni ulazak na Onu Stranu, uključujući ponovni susret s našim najbližima i naš put do stroja za čitanje.

Druga razina: Naš proces orijentacije koji, kako smo o tome raspravljali, može uključivati začahurivanje, tornjeve ili bilo što drugo što će učiniti naš prelazak Doma jednostavnijim i mirnijim što je više moguće.

Treća razina: Fizičke i znanstvene vještine: svako zvanje koje je praktično, od poljoprivrede preko uzgoja životinja, botanike, kemije,

stolarije, šumarstva, fizike, vrtlarjenja, geologije, podmorske biologije do klesarstva.

Četvrta razina: Stvaralačka umjetnost, uključujući pisanje, kiparstvo, glazbu, slikarstvo i reproduktivne umjetnosti.

Peta razina: Istraživanje u kojem su sva područja napretka istražena i prenesena dalje na zemlju preko unesenog znanja.

Šesta razina: Učitelji, usmjerivači, predavači i voditelji seminara.

Sedma razina: Razina na koju izabere napredovati samo nekoliko rijetkih duša, gdje duh gubi svoj identitet i dobrovoljno je apsorbiran u "neoblikovanu masu", odnosno beskrajno, neizmjereno polje sile iz kojega emaniraju Božja ljubav i moć.

I opet, svaka je razina znak napretka i često postizemo višu razinu što je veći broj inkarnacija koje smo izabrali za proživljavanje. Očito, svaki put kada se vratimo Doma, ponovno prolazimo kroz prve dvije razine kako bi nam pomogle da prijeđemo iz ove u tu drugu dimenziju. Ali, jednom kada smo se sigurno posve prilagodili, ne prolazimo svaki put iznova kroz sve druge razine. Jednostavno preuzimamo svoje odgovornosti na razini na kojoj smo bili kada smo otišli kako bismo se ponovno reinkarnirali. Na primjer, ako ste bili učitelj na Onoj Strani, odnosno na šestoj razini, prije nego što ste ovaj put došli na zemlju, proći ćete kroz orijentaciju kada stignete Doma i zatim se vratiti na svoje odabrano učiteljsko mjesto ponovno na šestoj razini.

Ne postoji segregacija između razina, nema odora niti nekog drugog vidljivog načina da se samo gledajući može znati tko je na kojoj

razini. Postoji, također, stalna mobilnost s bilo koje razine na bilo koju drugu na kojoj smo diplomirali. Ja sam usmjerivačica na Onoj Strani na šestoj razini, ali, također, volim provoditi vrijeme u Centru za uzgoj životinja na trećoj razini te raditi arheološka istraživanja na petoj razini. Logično je da ta pokretljivost ne djeluje obrnuto: na primjer, ne možemo skočiti s treće razine na šestu, ne zbog snobizma nego jednostavno zato što još uvijek nismo akumulirali dovoljno znanja baš kao što na fakultetu ne skačemo s brucoškog seminara na apsolventski, a da prethodno ne odslušamo one dvije potrebne godine u sredini.

Važno je imati na umu da se te razine napretka odnose samo na naše živote na Onoj Strani te da nemaju ništa s izazovima koje preuzimamo kada se utjelovljujemo. Recimo da ste vi entitet s misijom život, odgovornost za koju bi se napredni duh mogao dobrovoljno prijaviti kada napusti Dom zbog još jednog života na zemlji. Kada se vratite na Onu Stranu, međutim, vraćate se na posao na jednoj od naprednih razina. Tako da biste Doma mogli biti učitelj, usmjerivač ili predavač, a entitet s misijom život daleko od kuće, pri čemu te dvije "karijere" nikada neće proturječiti jedna drugoj.

Iznimka u svim tim pravilima jest sedma razina koja je posebna pojava i dimenzija za sebe. Jednom kada se duh prepusti toj posljednjoj razini i doslovno postane dio Božjeg neizmjernog polja sile, nikada se više ne vraća na prethodnu razinu, zbog inkarnacije niti čak u vlastiti identitet. On ne prestaje postojati, nego jednostavno postaje apsorbiran u energiju koja ulijeva najviše strahopoštovanja od svih energija. Na minijaturnoj razini bilo bi to kao da izlijete čašu vode u Pacifički ocean. Tehnički, ta šalica vode još postoji, ali nikada više ne može biti odvojena od goleme mase koja ju je progutala. Francine je jednom bacila vrlo kratak pogled kroz "veo", kako ona opisuje granice između dimenzija, u sedmu razinu. Vrlo je nejasno mogla odrediti nekoliko izrazito mutnih fizičkih oblika, ali bila je potpuno preplavljena intenzitetom Božje dodirljive prisutnosti, pa se brzo odmaknula prije nego što je od nje izgubila svijest.

Kako bih vam pokazala koliko su stvarno rijetki entiteti sedme razine tijekom svoje šezdeseti tri godine ovoga života sreća sam samo jednu osobu koja će napredovati do sedme razine kada završi s ovom inkarnacijom. Ta osoba je profesor teologije, mistični putnik mnogih stoljeća i toliko eteričan da se nikada nije činio niti osjećao dijelom ovoga svijeta. Vrlo je svjestan da će njegov sljedeći put prema Domu biti njegov posljednji i njeguje svoju namjeru da svoj identitet ponudi velikoj Božjoj neoblikovanoj masi.

Ne znam je li to ego, strah ili neka kombinacija tih osjećaja, ali moram priznati moje se želje na Onoj Strani ne protežu do sedme razine. Naučila sam da nikada ne treba reći "nikad" i budući da sam kod svoje posljednje inkarnacije, pretpostavljam kako je moguće da se mogu naći u situaciji da biram napredak na sedmu razinu u dalekim, dalekim eonima vječnosti. Međutim, iskreno vjerujem da za sada svoju potpunu odanost Bogu mogu najbolje iskazati zadržavajući svoj identitet i angažirati ga u Njegovu korist unutar svojega posla na drugih šest razina. Tako, ako su se neki od vas zabrinuli dok su čitali o sedmoj razini, trebaju znati da nisu sami i da to nije ograničenje. Sve dok svoj talent posvećujemo Bogu i Njegovu poslu, On nas sve treba.

RAZINE I KVADRANTI

Već smo raspravljali o činjenici da je svaki kontinent na Onoj Strani podijeljen na četiri kvadranta, odnosno na područja posvećena određenim svrhama: uzgoju životinja, istraživanju, stvaralačkim umjetnostima i orijentaciji itd. Kvadranti odgovaraju razini napretka, pa ćemo očitno većinu svojega vremena provesti u kvadrantu koji je određen za posao koji obavljamo.

Postoji potpuna pokretljivost između kvadranta. Zapravo, ne postoji područje na Onoj Strani na koje je bilo kome zabranjen pristup. Ali, recimo da vi prvenstveno radite u kvadrantu koji je posvećen istraživanju, a vaš je bliski prijatelj skladatelj koji radi u kvadrantu stvaralačkih umjetnosti. Slobodno se možete posjećivati i provoditi koliko god želite vremena u kvadrantu onog drugog. Da ponovno upotrijebim analogiju s fakultetom: zato što vam je engleski jezik glavni predmet, ne znači da ne možete proći pokraj Fakulteta prirodnih znanosti i posjetiti prijatelja, bez obzira na to jeste li zainteresirani za predavanja na tom fakultetu ili ne. A kako bi vama i vašem prijatelju bilo lakše da se međusobno pronađete Doma, na ulazu u svaki kvadrant nalazi se stražar koji djeluje kao vrsta vratara, bilježi kretanje svakoga tko radi u određenom području. Tako, želim li posjetiti svojega oca i pozdraviti ga, jednostavno mogu otići do stražara tatinog kvadranta i doznati gdje se on točno nalazi, čak ako je otišao provesti vrijeme u nekom potpuno drugom kvadrantu: na primjer, meditirati u vrtovima Dvorane pravde, što znam da voli raditi ili je možda na zabavi u kući svojega prijatelja u trećem kvadrantu Atlantisa. I ponovno, samo jedna misao odvest će nas od jedne osobe do druge, od jednog kvadranta do drugog, ili od jednog na drugi kontinent, i nitko od nas nikada nije razdvojen od druge osobe ili mjesta ako to ne izabere.

KAKO POSTATI DUHOVNI SAVJETNIK

Nema sumnje da će se većina nas ako ne svi, prije ili poslije okušati u ulogu duhovnog savjetnika bez obzira na kojoj razini Doma bili. I većina će nas se s vremena na vrijeme zapitati, kao što sam sigurna da to čini i Francine, trebamo li možda dati da nam ispituju glavu, jer smo pristali na takvu veliku odgovornost za nekoga tko će nas, jednom

kada se vrati na zemlju, vjerojatno ignorirati, poricati naše postojanje i/ili optuživati nas kad nešto krene po zlu.

Odnos s duhovnim savjetnikom počinje na Onoj Strani kada osoba s kojom imamo posebnu vezu, donese tešku odluku da napusti Dom zbog još jedne inkarnacije. Time što traže od nas da postanemo njihovi duhovni savjetnici, znači da je njihovo povjerenje u našu ljubav, sud i pouzdanost potpuno, a naše prihvaćanje znači proces s naše strane koji bi mogao trajati godinama, desetljećima ili čak stoljećima prije nego što inkarnacija našeg prijatelja uopće započne.

Jedan od naših prvih prioriteta jest postati savršen stručnjak za svaki aspekt našeg prijatelja. Započinjemo u Dvorani spisa, neumorno proučavajući, čitajući i stapajući se s njihovim prošlim životima sve dok ne upoznamo događaje, motivaciju, uspjehe, padove, snagu, slabosti, vještinu rješavanja svakodnevnih problema ili njihov nedostatak u svim tim inkarnacijama jednako dobro ili još bolje od našeg prijatelja. Imamo prednost što smo i sami živjeli na zemlji barem jedanput, tako da se možemo uživjeti u zamršenu emocionalnost ljudskog postojanja, emocionalnost koja bi se činila potpuno stranom anđelima i Vijeću, koji, budući da nikada nisu bili inkarnirani, ne mogu stvoriti odnos prema negativnosti, zloći, nasilništvu, mržnji, depresiji i drugim neizbježnim stranama zemaljskog života.

U isto vrijeme mi također prihvaćamo izazov učenja o temperamentu našeg prijatelja, što je na zemlji u osnovi samo pojačana verzija procesa postajanja najboljim prijateljem. Upoznat ćemo njegov psihološki ustroj toliko dobro da ne samo da ćemo moći predvidjeti kako će se on vjerojatno ponašati u bilo kojoj situaciji, nego i kako će se osjećati i kako će to utjecati na njega. Doznat ćemo koji pristup najbolje djeluje kod naših prijatelja kada su u pitanju savjeti: da li spremno slušaju, brane se, opiru autoritetu, osjećaju se odmah krivi, reaguju impulzivno, previđaju probleme, ukoče se i na naznaku kritike, ili inzi-

stiraju na samo-destruktivnosti, bez obzira na to koliko ih mi pokušavamo urazumiti.

A tijekom procesa prikupljanja svih tih intimnih pojedinosti o prijatelju kojega volimo, još uvijek moramo kročiti tankom linijom između duboke empatije i objektivnosti zato što kada jednom dođu na zemlju i počnu dobivati teške pouke koje su tražili za sebe, trebat će nas kako bismo im pomogli da se smire, a ne da još povećavamo njihovu paniku zato što se previše brinemo. Moramo znati kada ih uhvatiti dok padaju, a kada ih treba pustiti da padnu te kako se ponašati dok im se srca slamaju, a naše treba biti dovoljno snažno kako bismo im mogli pomoći da zacijele svoje rane; i moramo biti svjesni da su sami izabrali toliko boli kako bi se razvijali te da bismo im samo štetili ako bismo ih zaštitili od te boli. Mi, također, moramo prilično dobro ući u vlastite prošle živote kako bismo se sjetili da u njima nismo imali svjesno pamćenje o Onoj Strani, a najvjerojatnije, niti o našem duhovnom savjetniku, tako da možemo razumjeti zašto prijatelj kojega toliko volimo ili nas nikada ne priznaje ili se ruga i samoj pretpostavki da mi uopće postojimo.

Ponekad će našeg prijatelja biti potrebno pogurati u pravom smjeru, što uključuje i druge ljude, a tada ćemo često surađivati s duhovnim savjetnicima tih drugih ljudi kako bismo pomogli da se stvari pokrenu. Konkretni primjer: jednog dana, nakon što sam vidjela jedno od mojih pojavljivanja u emisiji "*Montel Williams*" u moj je ured nazvala žena koja se "preпустиła trenutačnom nagonu", i koja je željela doznati kako doći na čitanje. Tri dana poslije majka te žene ju je upitala "prepuštivši se trenutačnom nagonu" je li me možda vidjela na Montelu: to je bilo prvi put da me ijedna od njih spomenula iako su me obje vidjele mnogo puta. Žena se nasmijala i rekla: "Zašto pitaš?" A njezina je majka odgovorila: "Zato što bih ti za tvoj rođendan htjela darovati čitanje kod nje." Čitanje je bilo dogovoreno nakon devet mjeseci, jer je bila zapisana na listu čekanja, ali zbog nekoliko rijetkih

otkazivanja, primila sam je sedam mjeseci ranije "prepuštivši se trenutačnom nagonu". Kada je telefonsko čitanje završilo, obje smo znale da smo pronašle srodnu dušu. Razvilo se čvrsto prijateljstvo i jedne večeri tijekom objeda nakon nekoliko mjeseci rekla sam "prepuštivši se trenutačnom nagonu": "Hajde da zajedno napišemo knjigu!" Od tada mi je Francine potvrdila da su ona, duhovni savjetnik Lindsay Harrison i duhovni savjetnik Lindsayne majke vrlo naporno radili kako bi bili sigurni da ćemo Lindsay i ja pronaći jedna drugu, zato što je u našim kartama bilo jasno određeno da ćemo postati prijateljice i da ćemo zatim zajedno pisati knjigu. Bila su potrebna tri duhovna savjetnika kako bi se to dogodilo. Pitala bih Francine zašto im je trebalo toliko dugo da to učine, ali znam da bi ona samo pitala zašto je nama trebalo toliko dugo da počnemo slušati.

Zbog toga se nitko od nas neće imati mogućnosti žaliti kada postanemo duhovni savjetnici i kada budemo imali problema da privučemo pozornost naših štićenika. A ipak nekako kroz sve to, neovisno o tome kako nas se često ignorira, odbacuje i optužuje, mi duhovni savjetnici bit ćemo predani našem prijatelju na zemlji zadnjeg dana njegova života, kao što smo bili i prvoga, i prihvaćat ćemo ih s jednakom bezuvjetnom ljubavlju i razumijevanjem kada se vrate Doma, kakvu smo osjećali kada smo ih zagrlili na odlasku.

Kao što smo već raspravljali u prošlim poglavljima, ostat ćemo uz naše prijatelje tijekom njihove orijentacije u povratku na Onu Stranu i morat ćemo znati kada trebamo utjecati na Vijeće kako bi promijenilo karte naših prijatelja u krizi, a kada se trebamo odmaknuti i pustiti da se karta dogodi kao što je ispisana. U sljedećem poglavlju naučit ćemo koliko smo prije svega uključeni u pružanje pomoći pri sastavljanju njihove karte.

U međuvremenu, dok se puno radno vrijeme bavimo obvezama vezanim za naše prijatelje koje su preuzeli njihovi duhovni savjetnici, nastavit ćemo s našim stalnim poslom i ispunjenim društvenim ži-

votom na Onoj Strani. Milijun putasam se pitala koliko bi nas uopće htjelo preuzeti posao duhovnog savjetnika kad ne bismo imali sposobnost da doslovno budemo na dva mjesta odjedanput.

Ali, unatoč nekim teškim zajedničkim trenucima, Francine se zaklinje da nije požalila ni zbog jednog trenutka koji je provela kao moja duhovna savjetnica i ponovno bi pristala na taj zadatak. Nikada mi nije lagala, nijedanput u šezdeset tri godine, tako da joj vjerujem. Samo se nadam da ću, kada na mene dođe red da postanem nečija duhovna savjetnica, biti i upola strpljiva, mudra, darežljiva i puna ljubavi kao što je to ona bila.

KAKO POSTATI USMJERIVAČ

Ne govorim to samo zato što sam slučajno usmjerivačica na Onoj Strani, ali nema suosjećajnih, uvježbanijih psihologa u svemiru od usmjerivača, koji se brinu da budemo potpuno obnovljeni, zdravi i čitavi do vremena kada ćemo ponovno nastaviti svoje živote Doma... ili kao što ćemo o tome govoriti poslije na zemlji.

Skupine usmjerivača na dužnosti su dvadeset četiri sata na dan u svakom Usmjerivačkom centru u ulaznim zgradama na Onoj Strani. Prije nego što stignemo oni su proučili naše karte te način i okolnosti naše smrti tako da su potpuno pripremljeni da nas udobno smjeste u proces usmjeravanja koji će nam najučinkovitije pomoći. Sami biramo svoje usmjerivače, a sve ih poznajemo iz našeg zajedničkog života Doma i možemo izdvojiti samo nekoliko njih, dvojicu, trojicu, ili čak četrnaesticu, ovisno o tome kolika je naša duševna bol kada tamo stignemo. Ako smo previše zbunjeni da bismo izabrali tim, duhovni savjetnik koji je uz nas na svakom koraku bira ih za nas.

Kao i duhovni savjetnici, svi su usmjerivači prošli kroz barem jednu inkarnaciju jer bi im inače bilo teško suosjećati sa slabim mentalnim i

emocionalnim stanjem u kojem nas neki od naših života na zemlji ostave. A time što su radom došli do česte razine napretka, usmjerači su proveli stotine godina u "zemaljskom vremenu" proučavajući najveće medicinske, psihološke i duhovne umove na Onoj Strani pripremajući se za svoje izabrane životne odgovornosti.

I dok je svaki usmjerivač izvježban za svaki mogući slučaj, svaki od njih postaje stručnjak u različitim određenim područjima.

- *Voljni povratnici:* Oni koji su se pomirili sa svojom smrću i svojim povratkom Doma, i stigli su željni da nastave gdje su stali.
- *Povratnici koji oklijevaju:* Oni koji su prihvatili svoju smrt, ali stižu rastrgani zbog posla koji nisu obavili i potrebna im je samo minimalna dodatna briga nakon što ih se uz pomoć stroja za čitanje podsjeti da su otišli u točno vrijeme kada su namjeravali te da je njihov posao ostao nedovršen jer su to tako sami zamislili.
- *Djeca i dojenčad:* Oni su odabrali da njihovo vrijeme na zemlji bude kratko i Doma su stigli sa svježim, sretnim sjećanjem o Onoj Strani te imaju najlakša usmjerenja od svih. Zapamtite, čak i djeca koja na zemlji još ne govore, na Onoj su Strani tridesetogodišnjaci s bezvremenskim povijestima prethodnih inkarnacija i ispunjenim životima Doma kojima će se vratiti.
- *Traumatične smrti:* Oni čija je smrt bila iznenadna, posljedica nesreće, namjernog nasilja ili sudbonosnog psihološkog kolapsa. Oni često stignu u šoku, ljuti što su premješteni bez upozorenja. I opet, stroj za čitanje pomaže da ih se ponovno poveže s činjenicom da su ovu smrt upisali za sebe u svojim kartama i da je ona imala svoju svrhu. U većini slučajeva njih se polako uvodi u život na Onoj Strani

s kombinacijom suosjećajnog savjetovanja, posjeta njihovih najbližih Doma i nekih od mirnih aktivnosti u kojima su uživali na zemlji, kao što je čitanje, pećanje ili uređenje vrta.

- *Začahureni pacijenti:* Oni koji stignu duboko ožalošćeni zbog odvajanja od nekoga koga su ostavili za sobom. Da bi ih se izliječilo treba ih prvenstveno umotati u tople deke i uspavati uz stalnu prisutnost njihova duhovnog savjetnika i usmjerivača koji su se specijalizirali za savjetovanje
- *Pacijenti s intenzivne njege:* Oni koji stižu potpuno dezorijentirani s obzirom na svoj identitet i potrebno im je da ponovno budu psihološki integrirani prije nego što sretno mogu nastaviti svoj život na Onoj Strani. Oni su žrtve ispiranja mozga, najekstremnije žrtve Alzheimerove bolesti i samoubojstava koja su prouzročile teške mentalne bolesti. Njih se vodi ravno u tornjeve, gdje u vlastitom ritmu naizmjenice spavaju ponoćnim snom i gdje ih njeguju usmjerivači uvježbani za osjetljiv rad na "deprogramiranju", koji su im dvadeset četiri sata na raspolaganju.

Važno je istaknuti, bez obzira na to jeste li zabrinuti za nekoga tko je umro ili ste uznemireni zbog vlastitog prelaska na Onu Stranu, da ne postoji neuspješno usmjeravanje. Jednostavna činjenica da ste stigli Doma potpuno je jamstvo vječne, blagoslovljene radosti u svetom miru Božje bezuvjetne ljubavi i prema Božjim uputama usmjerivači uvijek održe to božansko obećanje.

RELAKSACIJA NA ONOJ STRANI

Iako nas rad, proučavanje i istraživanje drži stalno ushićenima na Onoj Strani, mi ondje imamo i jednako fascinantno društveni život. Neki ljudi u to mogu teško povjerovati, pogotovo kada čuju da nema alkohola ni droge. Ne radi se o tome da su alkohol i droga izvan zakona. Nemojte zaboraviti da na Onoj Strani nema zakona. Niti se alkohol i droga smatraju nemoralnima Doma, gdje se nikome ne sudi. Jednostavno alkohol i droga smiješno su bespotrebni. Ne postoji psihološka potreba da uzimamo takvo poticajno sredstvo. Istodobno, ozračje naelektrizirano Božjom ljubavlju čini nas euforičnima više nego što bi to moglo učiniti bilo koje žestoko piće ili droga. Također, bez negativnosti koje nas okružuju ne postoji ništa zbog čega osjećamo potrebu da moramo pobjeći. Na kraju, toliko smo neprestano svjesni našeg jedinstvenog položaja kao Božja djeca da nikada ne bismo niti pomislili da si naudimo.

Malih okupljanja, velikih zabava i festivala na Onoj Strani ima u izobilju, jednako kao i hramova, škola i istraživačkih centara. Oni su bogati sjajnom konverzijom, domišljatošću i "olujom mozgova", glazbom, pjevanjem, plesanjem i smijehom i održavaju se u privatnim domovima, društvenim stanovima, parkovima, na igralištima, u plesnim dvoranama i na bilo kojem drugome mjestu koje nije određeno za molitvu, meditaciju i učenje. Svatko je dobrodošao u svaku skupinu. Ne postoje klike, nema autsajdera ni klapa. Ljudi sa sličnim interesima i sličnim smislom za humor prirodno se privlače, ali ne da bi nekoga izolirali. Nijedno ponašanje nije zabranjeno niti uvredljivo. Začuđujuće je kako jednostavan koncept kakav je prirodno sveopće poštovanje koje počinje apsolutnim samopoštovanjem može izbaciti termin "uvredljivo ponašanje" iz rječnika.

Ovjerena sam da svako slobodno vrijeme kojeg se možemo sjetiti, i bezbrojne zabave koje još čak nismo niti počeli smišljati, omogućuju

naše uživanje na Onoj Strani, s iznimkom aktivnosti koje na bilo koji način mogu štetiti nama ili bilo kome drugom. Ako mi klijenti kažu da su čitav život željeli svladati izradu čipke, slikanje uljenim bojama, uzgajanje bonsai drveća, sviranje ragtime glazbe na glasoviru ili pletenje košara, gotovo sa sigurnošću mogu računati na to da ću pro-naći kako ti hobiji Doma nisu samo vrlo popularni nego također baš taj klijent drži tečaj iz jedne od vještina koju nije bio u mogućnosti ovdje svladati.

Kao i u svijetu karijere, našu čežnju za određenim hobijima na zemlji često izazivaju sjećanja naše duše na sretne zabave na Onoj Strani. Brat moje snahe Gine Chris dobar je primjer. Svi smo ga jako voljeli i njegova smrt u dvadesetšestoj godini teško je pogodila našu obitelj. Jedan od njegovih neispunjenih snova bio je da svira gitaru. On nikada nije imao talenta ni strpljenja da je savlada, ali se divio svakom velikom gitaristu, od Andesa Segovie do Erica Claptona. Prošlo je nekoliko mjeseci od Chrisove smrti prije nego što mi se javio zato što je imao težak prijelaz i bilo mu je potrebno da bude začahuren neko vrijeme. A prve riječi koji mi je uputio s One Strane, kada se konačno smjestio, bila je ponosna, ushićena objava: "Zamisli, znam svirati gitaru!"

Isto vrijedi za talent u sportu i igrama koje na Onoj Strani prevladavaju jednako kao i na zemlji. Ponekad čujem izraze nezadovoljstva kada kažem da Doma nema kontaktnih sportova, ali vjerujte mi da oni nikome ne nedostaju. Igrališta za sportove kao što su tenis, bejzbol, košarka i nogomet zaprepašćuju ljepotom i veličinom, i neprestano su ispunjeni oduševljenom gomilom. Oni ne dolaze samo navijati za svoj tim, nego su jednostavno uzbuđeni što gledaju svoje najdraže sportove koji se izvode s najvještijim savršenstvom. Golf, kuglanje, kriket, rafting na riječnim vodama, planinarenje, penjanje, gimnastika, skijanje, uče se i igraju iz čiste radosti sudjelovanja.

Bogatstvo veličanstvenih koncertnih dvorana, zatvorenih i otvorenih, koje su neprestano ispunjenje obožavateljima, koji su počašćeni neprestanim nizom najrazličitijih umjetnosti koje možemo zamisliti. Zamislite najbolji balet, operu, pjevača, simfoniju, dramu, jazz, blues ili rock izvedbu, plesača, glazbenika ili pjesnika kojeg ste ikada vidjeli i uzdignite ga do božanstva te ćete dobiti ideju o iskustvu prisustvovanja koncertima na Onoj Strani. Jednako kao kod sportova i igara, ima onih koji biraju da budu izvođači, i onih koji biraju da gledaju i svačije su sklonosti dobrodošle, poštuju se i ohrabruju.

Neke navodne zemaljske nužne potrepštine upadljive su, ne postoje Doma niti ondje spadaju: na primjer, televizor, filmovi, radio i kompjutori, svi su ti aparati blijedi u usporedbi s neposrednom komunikacijom i jednako neposrednom živom zabavom koja je uvijek na raspolaganju i koju projicirana misao na Onoj Strani čini mogućom. Također nema prolaznih ni neprolaznih ocjena u školi, nema natjecanja u ljepoti, niti nagrada bilo koje vrste, koje tek najavljuju da je netko superiorniji od drugog.

O raju, zakon ne proglašava sve jednakima. To je jednostavno Božja vječna, sveta, općepriznata istina.

Povratak na zemlju

I eto nas tako u raju, okruženi smo beskrajnom ljepotom, hodamo uz anđele i svece, zaposleni smo i nadahnuti, volimo i voljeni smo, potiču nas i mi potičemo druge, u svakom trenutku ispunjeni smo energijom ozračja živog i naelektriziranog Božjom prisutnošću. A ipak, nevjerovatno, mnogi od nas odaberu napustiti, s vremena na vrijeme, raj One Strane zbog još jedne inkarnacije u ovoj okrutnoj dimenziji zvanj zemlja.

Još je manje vjerojatno da taj izbor nema veze s mazohizmom, nego s temeljnom neporecivom činjenicom:

Bog je stvorio svakog od nas s jedinstvenim potencijalom i božanskom sudbinom kako bismo dostignuli taj potencijal, bez obzira na to koliko vremena, boli i žrtve on zahtijevao. Konačno, mi nikada ne doživljavamo neuspjeh. Ne možemo ga doživjeti. Bez obzira na to trčimo li, hodamo, pužemo ili odlutamo u stotine slijepih uličica, mi ćemo neizbježno postići uzvišenost koja je naše pravo po rođenju, i naši kratki izleti daleko od Doma dio su puta prema toj uzvišenosti.

Baš kao što me Francine jednom prigodom pitala: "Što si naučila kada su vremena bila dobra?" A vrijeme provedeno Doma nije samo dobro, ono je istodobno idilično. Istina, na Onoj Strani možemo proučavati sve postojeće teme, uključujući negativnost. Ali, proučavati negativnost a da je nismo iskusili, te steći snagu i mudrost koje nastaju svladavanjem negativnosti, bilo bi kao da učimo voziti automobil iz knjige, a da ne sjednemo za volan, ili kao da vjerujemo da možemo

izvesti operaciju mozga zato što smo napamet naučili sve dostupne udžbenike o tom pitanju. Budući da na Onoj Strani ne postoji negativnost, ovdje smo došli kako bismo se suočili s njom, prerasli je i s vremenom pobijedili, za dobrobit čovječanstva, zbog nas samih i zbog Boga. Bez obzira na to je li nam potrebna jedna ili stotine inkarnacija, mi uvijek održimo obećanje dano Stvoritelju, a on ispunjava što je obećao nama, da se nikada nećemo zadovoljiti s manje od najboljeg izražavanja darova koji su nam dani.

Mi se nikada ne reinkarniramo, a da pritom na umu nemamo posebne ciljeve i izazove, baš kao što ne bismo studirali ako se ne bismo obavijestili o izabranom fakultetu, predmetima koje planiramo slušati i gdje ćemo živjeti dok smo tamo. I tako u pripremama za svaki život prolazimo kroz precizan niz procesa kako bismo osigurali da ćemo postići ono što smo na zemlju došli naučiti, i da ćemo dok smo ovdje, imati svu pomoć koja nam je potrebna, samo ako usmjerimo svoju pozornost i slušamo. Ti procesi mogu trajati tjednima, mjesecima, godinama, desetljećima ili stoljećima, ovisno o tome koliko skoro ili koliko daleko u budućnosti osjećamo da će nam sljedeća inkarnacija biti od najveće koristi. Ali, jedan vremenski aspekt uvijek je dosljedan: ne napuštamo Dom dok god na to nismo posve spremni.

Baš kao što usmjeravanje trebamo za bezbolan prijelaz na Onu Stranu, usmjerenje također trebamo kada ponovno odlazimo. Jedanput kada smo odlučili da ćemo se vratiti zbog još jednog života na zemlji, izabiremo svojeg duhovnog savjetnika i skupinu za usmjeravanje koja odmah počinje proučavati nas i glavne namjere kojima se želimo posvetiti.

Naš prvi službeni pripremni sastanak održava se u jednom od više desetaka predsoblja u Dvorani pravde, gdje sjedimo s našim duhovnim savjetnikom i vođom naše skupine za usmjeravanje s namjerom da pregledamo sljedeći život koji želimo planirati za sebe. Možemo reći: "Želim poraditi na strpljivosti tako da mogu napredovati do pete

razine i raditi na istraživanjima." Ili: "Nadam se da ću postati usmjerivač u tornjevima, ali prvo moram više naučiti o liječenju."

Razgovaramo o mogućim pristupima, zamkama i alternativama za naše namjere, uključujući ono što smo možda naučili ili propustili naučiti o predmetima koji su nas zanimali tijekom naših prijašnjih života te možemo li naše ciljeve postići a da pritom ne napustimo Onu Stranu i sebe poštediti napornih izazova još jedne inkarnacije. Naš duhovni savjetnik i naš voditelj usmjeravanja, koji su proveli živote na zemlji, shvaćaju koliko su ti životi teški i složeni, ali iako su oni tamo kako bi nas poduprli, oni će se također pobrinuti da mi točno znamo što radimo i da to bude stvarno ono što želimo.

Neki od nas promijene mišljenje nakon dugih sastanaka predusmjeravanja i odluče ostati Doma te nastaviti svoj rad u raju ili ograničiti svoj život na zemlji na samo nekoliko kratkih mjeseci ili godina tek toliko da ispune obećanje kako bi se netko ili nešto drugo razvilo. Takav razlog može biti zemaljski roditelj, brat ili sestra, pedijatrijska medicinska zajednica, rat protiv zlostavljanja djece ili darovatelj organa. Ali, većina nas se već obvezala svojem duhovnom napretku do trenutka kada prolazimo predusmjeravanje i odbijamo skratiti dužinu našeg putovanja ili se vratiti.

Jedanput kada su opći ciljevi naše sljedeće inkarnacije raspravljani i možda modificirani prema savjetu našeg duhovnog savjetnika i voditelja usmjeravanja tijekom sastanaka predusmjeravanja, nastavljamo prema jednoj od mnogih soba unutar Dvorane pravde, gdje započinje dugotrajan, zamršen proces usmjeravanja.

SOBA ZA USMJERAVANJE I KARTA

Svaka je soba za usmjeravanje golema, napravljena od bijelog mramora, s bijelim mramornim klupama i stolovima koji su raspoređeni tako da nalikuju na sjajnu prastaru učionicu. Visoki zidovi prekriveni su zemljopisnim kartama, tabelama, popisima i drugim vizualnim pomagalicama, koji bi nam trebali pomoći pri našem zadatku.

Okupljamo se u našoj sobi za usmjeravanje s našim duhovnim savjetnikom, voditeljem usmjeravanja i ostatkom skupine za usmjeravanje koju smo odabrali i uz njezinu i pomoć svih pomagala koja nas okružuju na temelju naših ciljeva za našu sljedeću inkarnaciju sastavljamo kartu, s nevjerojatnim pojedinostima za život koji će dosegnuti te ciljeve.

Polazimo od veće slike, odabiremo "motore", pokretače koji će nas tjerati da se krećemo prema cilju koji namjeravamo dosegnuti, bez obzira na to koliko ćemo puta posrnuti i pasti.

Prvi pokretač jesu životne teme.

Životne teme

Jedna od iznimnih pouka koju sam naučila tijekom desetljeća rada na hipnotičkoj regresiji prošlih života jest da svaka, baš svaka osoba, ima trenutni odgovor na pitanje: "Što je bila vaša svrha u tom životu?" I od tih tisuća i tisuća ljudi svaki put iznova dolazili su isti odgovori. Ovi odgovori uvijek se mogu svrstati u jednu od četrdeset četiri kategorije, koje su toliko važne da izazivaju trenutačan odgovor u 100% slučajeva kada nekoga pitamo da opiše svrhu svojega života. Ove kategorije ili svrhe životne su teme koje biramo prije svake inkarnacije, a popisane su i opisane u Dodatku ove knjige.

Odabiremo dvije životne teme: primarnu i sekundarnu. U osnovi, primarna životna tema određuje osnovni cilj našeg sljedećeg života, dok sekundarna tema određuje sukob koji sebi postavljamo kako bismo ga svladali, jer što teže postizemo određeni cilj, to ga više cijesimo. U ovom je životu, na primjer, moja primarna životna tema humanitarna. To je moja svrha, to je ono što sam si zadala da moram svladati kako bih postigla svoj duhovni napredak. Međutim, moja je sekundarna životna tema usamljenik. Čeznja za privatnošću i samoćom uvijek je bila sa mnom, i prijetila je da me odvuče od onoga što ovdje svjesno moram ispuniti, a ne prođe nijedan dan a da se ne moram boriti s iskušenjem da joj se prepustim. Ali, ako je moja primarna tema došla jednostavno, a da se za nju nisam morala boriti, moja strast za njom jednostavno nije mogla biti toliko duboka koliko jest. Tako je način gledanja na naše životne teme taj da je sekundarna tema prepreka primarnoj temi. Više pozitivan način gledanja jest da je sekundarna tema vatra koja primarnoj temi daje toplinu i osigurava uspjeh.

Većina će nas osjetiti povezanost s nekoliko od četrdeset četiri životnih tema. Možda će ih trebati pročitati više puta i provesti mirno, iskreno vrijeme razmišljajući o njima kako bismo došli do snažnog osjećaja o tome koje su vaše primarne i sekundarne teme. Ključno pitanje koje sebi trebate postaviti u potrazi za svojom primarnom temom jest: "Bez obzira na to kako zarađujem za život i čemu sve dopuštam da mi odvlači pozornost u životu, koja od ovih tema najbolje opisuje silu koja tjera moju dušu naprijed dan za danom?". Ključno pitanje za pronalaženje sekundarne teme jest: "Koja od ovih tema najbolje opisuje silu koja dan za danom pokušava odvući moju dušu s pravog puta?"

Zašto se uopće truditi da odredite svoje životne teme? Zato što kroz njih možete otkriti pravi razlog zbog kojeg ste izabrali ovaj put da dođete ovdje i zašto se trebate suočavati s određenim teškoćama dok

ih jednom i zauvijek ne savladate. I kao dodatno zadovoljstvo možete se letimice pogledati u toj bijeloj mramornoj sobi za usmjeravanje, sa svojim duhovnim savjetnikom i skupinom za usmjeravanje, koji se nalaze uz vas, dok proučavate popis od četrdeset četiri teme na pozlaćenom rukopisu koji se vijori na sjajnom bijelom mramornom zidu.

Jednom kada je težak zadatak odabira naših primarnih i sekundarnih životnih tema završen, proučavamo drugi popis, koji donosi smjernice izbora.

Smjernice izbora

Jeste li primijetili da neovisno o tome koliko dobro živite, koliko vladate svojim životom, postoji u njemu posebno područje, koje jednostavno ne možete svladati, iako se jako trudite i posvećujete mu znatnu pozornost?

To posebno područje jest vaša smjernica izbora, i to je još jedan izbor koji ste učinili na Onoj Strani kako biste se njime pozabavili dok ste ovdje. Ako je život na zemlji zapravo jedna vrlo teška škola, a on to jest, smjernice izbora su glavni predmet za koji ste se odlučili ovaj put i to je najveće područje vašeg izazova u ovoj inkarnaciji.

Postoji sedam smjernica izbora između kojih možemo birati:

- zdravlje
- duhovnost
- ljubav
- društveni život
- financije
- karijera
- obitelj

Kao primjer, moja smjernica izbora je "obitelj". Imala sam toplog, zabavnog, divnog oca, punog ljubavi i neurotičnu, narcisoidnu, nasilnu majku. Provela sam djetinjstvo pokušavajući iz tih sirovih materijala oblikovati obitelj koja nalikuje onoj Normana Rockwella, i sigurna sam da je to što sam vidovita i vrlo otvorena samo otežalo situaciju u našem domu, ali bilo je teško stvoriti osjećaj topline s majkom koja je redovito spominjala fantazije u kojima bi te izbola na smrt dok spavaš i oca koji se razumljivo samo napola šalio kada je rekao da je jedina stvar koja ga sprečava da napusti svoju ženu činjenica da bi je morao poljubiti za kraj na odlasku. Na kraju sam odustala od svoje bajke o obitelji i nastavila sam pokušavati stvoriti vlastitu obitelj, s jednim mužem koji je bio nasilan, drugim mužem koji me je doveo do bankrota; dva sina koja obožavam, koji imaju različite očeve i nisu baš najbolji prijatelji; s osjećajem obostranog prezira prema svojem šogoru... I u šezdesettrećoj godini, dok sam na drugih šest područja smjernica izbora imala svoje uspone i padove, koji se nikada nisu činili nesavladivima, ništa ne može učiniti da se osjećam nesposobnijom, bespomoćnijom i jednostavno zapanjenom do tog jednog područja s kojim se još uvijek borim, a zove se "obitelj".

Voljela bih da vam mogu obećati kako će vam otkriće vaše smjernice izbora omogućiti da ju svladate, ali ja se nikada nisam susrela s takvim slučajem. Međutim, ono što ona može učiniti jest spriječiti da se svaki put osjećate zatečeni kada se još jedna prepreka pojavi na tom području, koju jednostavno ne možete svladati. Očekujte prepreke i budite ugodno iznenađeni ako se one ne pojave. I nemojte zaboraviti, bez obzira na to koja je od sedam smjernica izbora vaša, ako vam to može biti utjeha, to nije kazna ili teret kojim vas je prokleo neki tamni entitet. To je izbor koji činimo prije nego što dođemo ovamo, izazov na kojem želimo raditi i koji će, obećavam, dobiti smisao kada se vratimo Doma.

Sada kada su naše životne teme i smjernice izbora izabrane, postoji još jedan dalekosežan potez koji ćemo mi, naš duhovni savjetnik i naša skupina za usmjeravanje povući dok stvaramo portret naše sljedeće inkarnacije. Svjesni kakvi već jesmo koliko težak i često nezahvalan može biti život na zemlji, ugrađujemo pet mogućih "otvora za bijeg" u naše karte, pet mogućnosti da se izvučemo i vratimo na Onu Stranu. To nazivamo izlaznim točkama.

Izlazne točke

Jednostavno rečeno, izlazne točke su okolnosti koje pripremamo prije nego što dođemo ovamo, a koje mogu imati kao posljedicu kraj ovog života ako ih izaberemo u trenutku kada se dogode. Pet točaka upisujemo u svoje karte, ali nije nužno da čekamo do pete kako bismo napustili zemlju. Možemo odlučiti kod svoje prve ili druge, treće ili četvrte, da smo postigli sve što smo trebali na ovom put i tada krećemo Doma. I ne raspoređujemo ih jednakomjerno kada ih planiramo. Možemo pripremiti dvije izlazne točke u jednoj godini, na primjer, a zatim sljedeću nakon dvadeset ili trideset godina.

Najočitije izlazne točke uključuju kritičnu bolest, teške nesreće, nesreće koje su izbjegnute u posljednji trenutak, i bilo koje druge događaje koji mogu završiti smrću, ali tako, na sreću, ne završe. Druge izlazne točke, međutim, mogu biti toliko suptilne da ih možda čak nismo svjesni. Odluku da se "bez ikakva razloga" vozimo različitim putem na posao ili s posla, nego što to inače činimo, izgubiti se na cesti koju savršeno poznajemo, neobjašnjiva zakašnjenja koja nas zadržavaju da kuću ne napustimo kada smo namjeravali, promjene u posljednji trenutak u planovima za putovanje, prekinuti izlazak ili ostaniti kod kuće umjesto otići na tulum ili sastanak jer nam se baš odjed-

nom "ne ide" - bilo koji incident koji se na površini čini posve beznačajan može biti podsvjesno zapamćena izlazna točka, za koju smo odlučili da je ipak ne iskoristimo.

Još jedno prigodno upozorenje za podsvjesno zapamćenu izlaznu točku jest san koji se ponavlja o određenome mjestu, osobi ili situaciji, koji nam se ne čine poznati, ali izazivaju nelagodu ili čak strah, a zatim se taj san dogodi u stvarnosti. Ponekad je san vidovit. Ali, jednako često to je sjećanje na izlaznu točku koju ste zamislili na Onoj Strani, a vaši osjećaji vezani za nju jesu upozorenje da je ona na svojem putu i vi ćete morati izabrati.

Također, nije neuobičajeno biti podsvjesno svjestan izlazne točke koju nismo izabrali dok se oporavljamo od upravo te moguće izlazne točke. Jednom me prigodom prijatelj, koji se nalazio u bolnici u gipsu, zamolio da ga hipnotiziram kroz nesreću koju je doživio na motoru i zbog koje se našao u bolnici, kako bi prekinuo svoje muke. Nije se sjećao da se nesreća dogodila niti tko ju je prouzročio. Tijekom regresije sjetio se mnogo više toga nego što je želio. U prvom redu, posve se jasno sjećao da je izabrao, to nije bila samo impulzivna reakcija, da skrene s ceste i spusti se niz nasip, umjesto da nastavi prema onome što bi vjerojatno bio izravni sudar s kamionom koji je jurio prema njemu u krivom voznom traku. Kao drugo, odjednom mu je sinulo da mu je glas (njegov duhovni savjetnik, prema Francine) šapnuo kada je ponovno bio svjestan u kolima hitne pomoći: "To je bio broj četiri." On nikada nije čuo za izlazne točke i morao me pitati što bi "broj četiri" moglo značiti, a kada sam mu objasnila, znao je da govorim istinu. On je, također, pronašao veliku utjehu, kao i većina ljudi, uključujući i mene, u spoznaji da, bez obzira na to jesmo li toga svjesni ili ne, svi mi imamo pet izbora o tome kada napustiti ovaj svijet i ponovo krenuti prema Domu.

Postoji još nešto što ne možemo dovoljno istaknuti o ovoj temi: s vrlo rijetkim iznimkama, samoubojstvo nije nikada jedan od naših iz-

bora za izlaznu točku! Nikada ne upisujemo samoubojstvo u naše karte, a naše karte nisu samo ugovor s nama samima: to je ugovor između nas i Boga. **Raskidanje tog ugovora**, jedino ako nije uzrokovan teškom mentalnom slabosti koja je posve izvan naše kontrole, **vratit će nas odmah natrag u maternicu još jedanput, a da nijedan trenutak ne provedemo u raju**. A ja zasigurno ne mogu zamisliti svoj život na ovoj zemlji s leđima okrenutim Bogu. A vi?

Totemi

O tome kako se duboko štuju životinje na Onoj Strani govori mnogo i činjenica da mi ne bismo niti sanjali o dolasku na zemlju, a da ne izaberemo vlastiti totem, a to je jednostavno bilo koji član životinjskog carstva kojeg odaberemo da bdije nad nama kao naš stalni, najvjerniji pratitelj i zaštitnik. Slika koja bi vam mogla pomoći jest ako zamislite svojeg duhovnog savjetnika i svoje anđele koji su uvijek okupljeni oko vas, s veličanstvenom životinjom pokraj njih, čije je čisto, savršeno srce posvećeno samo vama dok ste vi na svojem teškom putovanju daleko od Doma.

Neki su klijenti ispričali kako su čuli daleki, nerazumljivi životinjski zvuk u noći, koji smo razjasnili kada sam identificirala njihov totem za njih. Drugi su mi pričali o navodno neobjašnjivoj fascinaciji životinjom koju su vidjeli jedino u zoološkom vrtu i na televizijskom kanalu Discovery. Dragi klijent, Bernie, bio je gotovo ljut zbog činjenice da su ga cijeli život privlačili nosorozi. Laknulo mu je kada je čuo da je nosorog njegov totem. Sve do tada, što se njega tiče, jedino objašnjene za ovu čudnu fiksaciju bilo je da je njegova sudbina bila da jednog dana posjeduje nosoroga kao kućnog ljubimca, ali nije baš bio siguran da je njegova privrženost sezala tako daleko.

Ali moja najdraža priča o klijentu i njegovu totemu bila je policajac koji se jednoga dana sramežljivo pojavio u mojem uredu kako bi razgovarao o problemu nakon što je odustao od pokušaja da ga sam riješi, a koji je prouzročio neke vrlo stvarne probleme u njegovu životu. Nekoliko mjeseci prije nego što je zatražio moju pomoć, nakon razvoda, preselio se u mali stan i bio je savršeno sretan što se morao prilagoditi odredbi strogog kućnog reda.

"Zabranjena djeca i životinje." Tako da nije mogao niti zamisliti zašto je njegov neugodan, zao gazda stalno prijetio da će ga izbaciti jer krši to pravilo time što drži kućnog ljubimca. On nije imao kućnog ljubimca. Nikada nije posjedovao kućnog ljubimca. I prestao je brojiti koliko je puta jednostavno dopustio svojem gazdi da uđe i neuspješno traži navodnu životinju, samo da bi bio optužen kako je uspio sakriti sve tragove dok traje potraga. Suočavati se sa stalnom prijetnjom izbacivanja bilo je dovoljno teško. Ali, dodatna sramota što je kao policajac optužen kako ne poštuje kućni red, bila je još gora. Kada mu je ponestalo drugih mogućih objašnjenja, došao me pitati je li možda njegov stan opsjednut duhovima.

Prije nego što mi je to mogao detaljnije ispričati, rekla sam: "Recite mi, iz radoznalosti, znate li što je totem?" Nije znao. Objasnila sam mu i dodala "Možda bi vam pomoglo ako vam kažem da je vaš totem pantera?"

Zinuo je u mene na trenutak i zatim se počeo smijati jer je, doista, "kućni ljubimac" kojeg je njegov gazda stalno viđao i na kojeg se žalio bio zagonetno sklupčan na prozoru i činilo se da je uvijek spreman na skok, opisan kao "golema, crna mačka". Policajac je bio frustriran zbog nesposobnosti da vidi to prekrasno biće koje mu je bilo toliko odano, dok ga je njegov bijedni gazda vidio tako jasno da je mislio da je stvaran. Ali, kako sam već istaknula, ova se totemska pantera očito pojavljivala točno tamo gdje i kada je trebala, osobi od koje je osjećala da treba zaštititi svojega gospodara.

Mnogo sam se puta nasmijala od tog čitanja, sjećajući se stanova i kuća koje sam unajmljivala i pitala se što bi se dogodilo da su moji gazde vidjeli i pokušali me uloviti zato što skrivam svoj totem - slona - u kući u kojoj nije dopušteno držati kućne ljubimce.

POPUNJAVANJE NAŠIH KARATA DETALJIMA

Kada donesemo odluku o općenitostima u našim kartama, primarnim i sekundarnim životnim temama, smjernicama izbora, izlaznim točkama i našim totemima, počinjemo s dugotrajnim, napornim, veoma preciznim poslom sastavljanja svake pojedine komponente i događaja u životu koji ćemo upravo poduzeti, kako bi nam to pomoglo osigurati da imamo najbolju moguću šansu da uspijemo u našim sveukupnim ciljevima. A riječi "svaku pojedinu komponentu" ne treba uzimati olako.

- Biramo svoje roditelje i svoju braću.
- Biramo svaku i najmanju pojedinost našeg fizičkog izgleda, od kose, kože i boje očiju preko tipa tijela, do visine i težine, uključujući promjene, do bilo kakvih neobičnosti ili posebnih oznaka.
- Biramo točno mjesto, vrijeme i datum rođenja, što znači da biramo sve pojedinosti naše astrološke karte.
- Biramo svoje prijatelje, ljubavnike i bračne partnere, svoju djecu, svoje šefove i kolege, svoje slučajne poznanike čak i svoje kućne ljubimce.
- Biramo tamne entitete koje ćemo susresti tijekom svojega puta.
- Biramo gradove, susjedstva i kuće u kojima ćemo živjeti.
- Biramo ono što volimo, svoje slabosti, svoje mane, svoj smisao za

humor ili njegov nedostatak, svoje vještine i talente, područja za koja nismo sposobni.

I korak po korak, dah za dahom slažemo svaki važan i beznačajan trenutak u životu koji ćemo poduzeti.

Usprkos tome kako ovo zvuči, na zemlju stižemo s puno slobodne volje i s bezbrojnim izborima. Ako u vašoj karti stoji da ćete ozlijediti koljeno kada budete imali četiri godine, o vama ovisi hoće li to biti manja ozljeda ili će vam na kraju biti potrebna kirurška intervencija. Ako vaša karta jasno kaže da ćete biti pozvani na rođendansku proslavu u tridesetoj godini, možete izabrati da odbijete poziv ili odete i osjećate se jadno ili budete duša zabave. Ako planirate automobilsku nesreću za sebe, to može ispasti samo lakša nezgoda, ali i katastrofa u kojoj će vaš automobil biti posve uništen, sve ovisi o vašem izboru u vrijeme kada se nesreća dogodi. Bolest u karti može biti opasna za život ili trivijalna, na što utječe činjenica da li se o njoj poslušno brinete ili je zanemarujete kada vas pogodi. Kada se tamni entitet pojavi u vašem životu, što je određeno u vašoj karti, vi odlučujete hoćete li se povući, uplesti se i dopustiti tom entitetu da vas uništi, ili ćete svojim djelovanjem izvući korist iz tog iskustva tako što ćete naučiti da taj entitet idući put ne puštate blizu. Život zacrtan u karti ni na koji način nije život bez mogućnosti izbora. On nam primjerom pokazuje da vrijednost naših života ne određuje ono s čime se suočavamo.

Kroz proces stvaranja karte naš duhovni savjetnik suočava se s nevjerojatno teškim izazovom: on mora iskoristiti sva svoja sjećanja i emocije iz prošlih života kako bi na neki način postao gotovo "počovječen" zbog nas. Nemojte zaboraviti da je naše stanje duha na Onoj Strani, uključujući i ono kada smo na usmjeravanju za povratak na zemlju, euforično, neustrašivo i potpuno sigurno. Nema ničega što nismo spremni svladati, ničega čega bismo se oklijevali primiti u našoj

gladi za duhovnim rastom. Stvarati svoju kartu u ovom stanju svijesti pomalo nalikuje na odlazak u trgovinu s praznim želucem i punim novčanikom: odvući ćemo kući dva puta više hrane nego što je možemo pojesti i ona će se uglavnom pokvariti, a većina hrane je ionako smeće od kojeg će nam biti ili zlo ili ćemo se udebljati, ili oboje ako se ne opametimo i bacimo je. Koliko god težak bio vaš život, obećavam vam da ste tijekom procesa odlučivanja bili spremni na mnogo više izazova od ovih s kojima se sada suočavate sve dok vas duhovni savjetnik argumentima nije nagovorio na nešto barem malo stvarnije.

Također, tijekom ovog dijela procesa usmjeravanja drugi duhovi, koje smo upisali da su značajni u našim životima, često se uključuju kako bi potvrdili i koordinirali karte tako, da ćemo se prije ili poslije pronaći i imati dobre mogućnosti da prepoznamo jedni druge, usprkos često svjesnoj amneziji koja nas zahvaća kada se nađemo na zemlji. Očito, duhovi s kojima se susrećemo tijekom usmjeravanja također se još nisu inkarnirali niti su to oni tamni entiteti koji su sami sebi nametnuli izgon s One Strane. Ako su glavni igrači u našim životima već inkarnirani, vjerojatno ćemo se umjesto toga susresti s njihovim duhovnim savjetnicima. Blizanci, trojke i druga višestruka rođenja uvijek se susreću na usmjeravanju kako bi se dogovorili o mnogo više detalja u kartama nego što bilo tko od nas mora riješiti. Ali, bilo koji drugi duh kojeg smo izabrali da dramatično utječe na naš život i na čiji ćemo život mi zauzvrat dramatično utjecati, sigurno će biti dio našeg usmjerenja što samo pojačava taj čudan uzajamni osjećaj "To si ti!" A taj se osjećaj javlja između nas i nekih "potpunih stranaca" koje ovdje susrećemo.

Tijekom našeg života na zemlji dobivamo dokaze, ako dobro usmjeravamo pozornost, o tome koliko naše karte do trenutka kada ih sastavimo postanu detaljno isprepletene. Na primjer, svi povremeno doživljavamo male trenutke, gotovo redovito beznačajne, za koje u prolazu vjerujemo da su točna kopija trenutaka koje smo već pro-

živjeli. Trenutak traje samo sekundu ili dvije i on je, recimo, neka verzija ovoga: "sjedio sam u ovoj sjedalici, u ovom položaju, ispijajući kavu iz ove šalice, kada je zazvonio telefon, prekidajući vijesti na televiziji, baš kao sada, jednom davno prije..." Ili šutke ili na glas priznajemo da smo upravo iskusili de ja vu, zatim ga otresli i nastavili sa svojim danom. Istina je zapravo da nikada prije nismo proživjeli taj trenutak. Upisali smo taj maleni, nevažan trenutak u naš sljedeći život, tijekom usmjeravanja kao suptilan putokaz koji nam treba dati na znanje da smo u skladu sa životom koji smo planirali prije nego što smo stigli ovdje. De ja vu je zapravo rijedak znak koji odzvanja iz naše podsvijesti i našu svijest a kaže: "Sjećam se karte koju sam ispisao." To je kratak, blagoslovljen, letimični pogled na Dom.

Drugi putokazi u našoj karti pojavljuju se u obliku slučajnosti. Sigurna sam da ste iskusili dovoljno slučajnosti u svome životu tako da imate neki opći pojam o tome. Pjesma koju niste čuli godinama vrti vam se po glavi "bez nekog razloga", a sat vremena kasnije u automobilu čujete kako ta pjesma svira na radiju. Ili, usred pisanja pisma davno izgubljenom prijatelju on odjednom nazove "iz vedra neba". I opet, lako je slučajnosti smatrati nevažnima, kao ništa više do zabavne male rasonode. Ali, ono što one jesu je mnogo uzbudljivije: one su svjesno sjećanje i slutnja trenutka koji smo upisali u naše karte, još jedan dokaz o Domu i činjenica, da je za taj trenutak u vremenu naš život u savršenom skladu s planovima koje smo napravili.

Jednom kada završimo dugotrajan, naporan zadatak ispisivanja naših karti temeljenih na odlukama kao što su naši ciljevi, životne teme i smjernice izbora, napuštamo sobu za usmjeravanje i s našim duhovnim savjetnikom nastavljamo do srca Dvorane pravde, do veličanstvene svetosti od bijelog mramora, goleme arene gdje zasjeda Vijeće na svojoj svjetlucavoj platformi u obliku slova U i čeka da nas primi.

VIJEĆE I NAŠA KARTA

Uloga Vijeća u našoj pripremi za dolazeće putovanje na zemlju je kritična, ne zato što bi ova časna, briljantna bića ikada apsolutno prihvatila ili odbacila vašu kartu, nego zato što zahtijevaju da razmislimo o našim životnim temama, o potencijalnim krizama koje smo upisali i bilo kojem drugom području naših ciljeva koje nam može prouzročiti toliko boli da ćemo promašiti smisao onoga što se nadamo da ćemo postići. I opet, čak uz nastojanja naših duhovnih savjetnika da nas spriječe da previše toga uzmemo na sebe još uvijek je vjerojatno da ćemo Vijeću predstaviti nerealno ambicioznu kartu, a oni će u svojoj mudrosti s nama porazgovarati o svakom koraku, postavljajući pitanja i redovito tražiti da se uvedu izmjene koje će nam koristiti.

"Joel," možda će reći "izabrao si temu odbacivanja, a imaš oca koji će te se odreći gotovo istodobno kada izgubiš posao. Kako ćeš se nositi s time? Hoćeš li se razboljeti, postati samodestruktivan ili ogorčen? Hoćeš li to iskoristi kao mogućnost samoispitivanja i vidjeti jesi li možda i ti pridonio odbacivanju ili ćeš možda iskoristiti jednu od svojih izlaznih točaka u to vrijeme? Ne bi li možda više naučio iz svakog iskustva kada bi između njih ostavio više vremena?" Ili: "Pam ne misliš li da bi možda sa svojom temom mirotvorca trebala izabrati barem jednog roditelja čija karta nije u izravnom sukobu s tvojom? Ili pričekaj malo s rođenjem svojeg prvog djeteta s obzirom na to da nisi razradila rješenje za svoju agresiju do trenutka u kojem si upisala da ćeš roditi?"

Ako oni to budu smatrali nužnim, Vijeće će očitati za nas bilo koju količinu drugih života u kojima iste teme služe kao primjer, u dobru i zlu, tome kako su se prije svladavali izazovi koje mi namjeravamo preuzeti. Kao da naše apsolutno štovanje mudrosti Vijeća nije dovoljno, mogućnost da doslovno gledamo posljedice našeg izbora

prije nego što one dobiju konačan oblik je ključna. Gotovo bez iznimke, između čitanja ovih drugih života i prihvaćanja zaštitničkog, s ljubavlju danog poticaja Vijeća, mi na kraju ipak tu i tamo prilagodimo svoju kartu kako bismo maksimalno iskoristili vrijednost pouka koje smo se odlučili naučiti tijekom našeg boravka na zemlji.

U vrlo rijetkim prilikama neki znaju biti previše euforični, sigurni i ambiciozni da bi dopustili Vijeću da ih uvjeri da prilagode svoje karte mnogo podnošljivijem nizu i učestalosti događaja. I svaki put kada netko ipak nastavi s inkarnacijom bez prihvaćanja sugestija Vijeća ta reinkarnacija postaje prezahtjevna i završava samoubojstvom.

Jedna pogrešna informacija koju bih željela odmah raščistiti je teorija da kada netko živi život pun izuzetnih izazova znači da je to njegova kazna za neka stravična djela koja je počinio u prošlom životu. Zapravo, istina je gotovo potpuno suprotna od te ideje. Kada Vijeće odobri posebno tešku kartu oni zapravo izražavaju veliku vjeru u napredak duha koji ju je napisao i kažu: "Mi znamo da si ti dovoljno poseban da se nosiš sa tim i slažemo se da je tvoja svrha za nadilaženje tih prepreka vrijedna žrtve koju ćeš učiniti". Drugim riječima izvanredni izazovi tipično odražavaju visoko mišljenje Vijeća, a ne priliku na koju su dugo čekali da djeluju zato što ste im se zamjerali tijekom vaše prethodne inkarnacije.

Jedan od izuzetnih primjera duha, koji sam vidjela, koji je za sebe razradio kratak i težak život u interesu većeg dobra uz odobravanje Vijeća, bilo je dijete po imenu Abby. Njena je majka bila teško bolesna tijekom trudnoće, što je imalo za posljedicu da je Abby rođena slijepa, gluha i nijema. Kako bi patnja bila još složenija, ona je bila dvanaesto dijete potpuno shrvanih roditelja s vrlo malo novaca i još manje sposobnosti da kontroliraju svoje divlje, tvrdoglave, nedisciplinirane potomke koji su bili u kroničnim nevoljama, i u školi i s mjesnom policijom.

S ovom obitelji prvi puta su me upoznali nedugo prije nego što se rodila Abby tako da sam osobno prisustvovala čudu koje je stvorilo njeno rođenje u ovoj jadnoj poremećenoj obitelji koja je propadala. Od trenutka kada su je svi prvi puta ugledali, svaki je član obitelji odmah suosjećajno reagirao na djetetovu bespomoćnu nevinosti. Bez da je ikada izgovorila ili čula riječi ili vidjela njihova lica Abby je dotakla njihova srca i svakom od njih pružila osjećaj svrhe, važnosti i obveze. Njen osmijeh na njihov i najmanji dodir, bezuvjetno povjerenje u njenim malenim rukama sklopljenim oko njihova vrata kada ju drže ili uspavljaju, i poljupci koje je tako gorljivo i radosno uzvraćala uzdiglo je jedanaestero djece i dvoje odraslih iznad njihovog beznađa i ujedinilo ih sa odgovornom suosjećajnosti za kojom su žudjeli od kada su joj u sebi zagubili trag. Postali su obitelj, međusobno se pomažući kako bi skrbrili za dijete koje nikada neće biti u stanju brinuti se za sebe. I u jednostavnom procesu voljenja Abby, ponovno su naučili voljeti jedni druge.

Abby je imala svega osam godina kada je umrla od komplikacija uslijed upale pluća. Sebično govoreći gubitak nje bio je tragedija za sve koji su je poznavali, uključujući i mene. Ali, također, poznajem i trinaest članova obitelji koje je ona ostavila za sobom, koji su zbog nje postali jedni od najdarežljivijih, najsuosjećajnijih, najproduhovljenijih i najmarljivijih ljudi koje sam ikada srela.

Je li Abby bila duh koji je kroz fizičke izazove kažnjen zbog grijeha iz prošlosti? Nema šanse. Ona je bila i jest visoko napredna duša kojoj je Vijeće povjerilo dobro usmjerenu vjeru i dokaz da kakve god teškoće predvidimo za sebe ono kako se nosimo prema njima određuje uspjeh u našim životima.

Naše je konačno djelo u svetoj prisutnosti Vijeća jednom kada je naša karta potpuna i modificirana, regrutirati posebnu pomoć koja će nam biti dodijeljena da nas štiti kroz naš predstojeći život - pomoć u obliku anđela. Ovisno o težini naših životnih tema mogu nam biti dodi-

jeljena, recimo, dva anđela, dva arhanđela i jedan od anđela Poglavarstva, koji su kako smo već govorili, vrlo važni i utjecajni u Božjoj vojsci. To pokazuje koliko **život na zemlji postaje sve veći izazov općenito, dok mi nastavljamo zlostavljati ovaj planet i jedni druge**, tako da ljudi s One Strane stižu sa sve više i više anđela koji ih prate. Za mene je bilo uobičajeno vidjeti samo jednog ili dva anđela uz većinu ljudi. Danas više ne vidim manje od dva anđela uz bilo koju osobu, ali čak pet ili šest, brojeći i takve vrste kao što su arhanđeli, anđeli gospodstva ili anđeli prijestolja, koji okružuju one napredne duše koje su ovdje zbog svoje zadnje inkarnacije.

Usput, molim vas, nemojte steći krivi dojam da je pomoć koju izdvajamo od Doma radi posebne brige o nama, jedina pomoć koja nam je na raspolaganju tijekom našeg života. Cijela vojska anđela uvijek bdije nad nama i spremna je pomoći, iako će anđeli Poglavarstva doći jedino kada ih posebno zatražimo, kada je potrebno ništa manje od čuda. Baš kao što duhovni savjetnik koji nam je dodijeljen ne opovrgava činjenicu da su naši bližnji koji su umrli spremni i željni da nam priskoče u pomoć s One Strane, tako ni skupina anđela koju biramo kada stignemo ovdje, ne niječe golemu, veličanstvenu vojsku koja je stalno, moćno, suosjećajno u stanju pripravnosti.

Mi ne napuštamo Vijeće, a znatno prisustvo Boga manifestira se za vrijeme svake audijencije pred njima, sve dok naša karta nije potpuna i modificirana, i dok si ne osiguramo svoj vlastiti blagoslovljeni protektorat anđela.

Odatle nastavljamo prema Tornjevima zbog još jednog izazova u procesu napuštanja Doma.

Opraštanje

Okupljanje naših dragih prijatelja, uključujući i duhovnog savjetnika, u tornjevima, kako bi nam poželjeli sretan put, nije toliko tužna, koliko intimna prigoda. Svi mi znamo da će naše vrijeme provedeno daleko od One Strane biti kratko kao treptaj oka u odnosu na vječnost i da ćemo svi biti zaposleni, zauzeti i još uvijek dovoljno bliski jedni drugima da osjećamo iznimnu bol zato što nedostajemo jedni drugima.

Ali, svi smo mi također svjesni neosporne činjenice o inkarnaciji: u trenutku kada se vratimo na zemlju, imat ćemo nekoliko, a možda nijedno, svjesno sjećanje na Dom, naš uzbudljiv, ekstatičan život proveden tamo i naše drage prijatelje. Zapravo, sasvim je vjerojatno da ćemo sumnjati u njihovo postojanje i nećemo čak osjećati njihove ruke oko nas kroz radosti i kroz tuge koje smo zamislili za sebe dok nas nema.

Oni nam žele uspješno putovanje i mole se da se sjećamo Doma najbolje što možemo, ako možemo. I zatim čine nešto za što i mi i oni znamo da je samo neophodni dio našeg odlaska: odmiču se od nas. To nije čin odbacivanja ili okrutnosti već čin velike dobrote i poštovanja, težak za njih koliko i za nas. Razlog zbog kojeg se oni odmiču od nas je jednostavan: kada to ne bi učinili, kad nas ne bi ispuštali i od svoje savršene ljubavi učinili veliki problem, mi bi vrlo lako mogli izgubiti volju da prođemo kroz teško iskustvo odrastanja za koje smo odlučili da nam je neophodno i jednostavno zauvijek ostali s našim

voljenim prijateljima u Božjem raju. Niti jednom oni ne dovode u pitanje našu odluku da poduzmemo još jedan život niti traže da objasnimo svoje razloge za to. Oni nas toliko vole da su se maknuli u stranu i puštaju nas da odemo s obećanjem da će biti uz nas na svakom koraku puta, ohrabrujući nas glasovima koje mi vjerojatno nećemo čuti.

Ako ste se ikada pitali zašto je osjećaj napuštenosti uvijek odjekivao duboko u vašem srcu, bez obzira na to da li događaji u vašem životu to opravdavaju ili ne, jamčim vam da ste s njim stigli ovdje, od posljednjeg okupljanja u tornjevima kada su vas vaši najbliži prijatelji, a prije svega vaš duhovni savjetnik s ljubavlju ostavili same da se pripremite za teško, usamljeno putovanje daleko od Doma koje poduzimate zbog Boga.

SVETI BLAGOSLOV

Imamo nevjerojatnu božansku povlasticu od dvije privatne audijencije nakon što se pozdravimo s našim prijateljima.

Prva je audijencija s našim mesijom. Svaki mesija koji se inkarnirao kako bi donio Božju poruku na zemlju živ je, aktivan i duboko štovan na Onoj Strani, od Isusa preko Bude, Muhameda i Alaha do Apolonija Tijanskog i svih drugih velikih duhovnih vođa koje je ovaj svijet imao povlasticu upoznati. Oni ne žive niti se druže s ostalim stanovništvom nego drže pouke i seminare, pružaju savjete i nastavljaju rad koji su obavljali ovdje kao najsvetiji, najvoljeniji i najnapredniji učitelji koje je Bog stvorio.

Prije nego što se vratimo na zemlju, dano nam je da provedemo nekoliko trenutaka s mesijom kojeg smo uvijek osjećali najbližim, i to na mjestu koje sami izberemo. Mnogi prednost daju skrovitoj prisnosti cen-

tra za usmjeravanje, ali ja sam izabrala da svoje kratko, sveto vrijeme s Isusom provedem u mirnoj enklavi ruža u vrtovima Dvorane pravde.

Bez obzira na to o kojem se mesiji i kojem mjestu radi, oni su tamo da nas zagrle svojim božanskim svjetlom, poznavajući iz vlastitog, jedinstvenog iskustva iskušenja i duševne boli koje nas očekuju na zemlji i podsjećajući nas, svjesni da ćemo mi to ipak ponekad zaboraviti, da će u svakom trenutku biti uz nas. Njihova je poruka jednostavna i duboka: "Posebno kada se čini da je život najnepravedniji, a tvoja je sudbina potamnjena okrutnošću ljudske sumnje, čak iako me se ne sjećaš u tim trenucima, ja sam uvijek uz tebe, moja snažna ruka uzima tvoju i vodi te."

Druga audijencija je kratak pogled pun strahopoštovanja na stvarnu materijaliziranu prisutnost Azne, Majke Boginje, nježnu, savršenu, emocionalnu polovicu božanstva koje nas je stvorilo, čiji samo letimičan pogled potvrđuje naše vječno mjesto Njezinog ljubljenog djeteta u Njezinom srcu.

Prvo naš mesija, a zatim Azna blagoslivljaju nas i primaju naše molitve te obećavaju siguran ponovni povratak Doma u nenadmašnu ljubav njihovih uvijek raširenih ruku, a mi ih ostavljamo, obožavane, posve ispunjeni poniznom radošću punom štovanja.

POSLJEDNJE PRIPREME

Zatim nastavljam prema jednoj od veličanstveno mirnih soba za odlazak u tornjevima, gdje se pastelne boje zore i sumraka koje čine atmosferu filtriraju kroz fasadu od plavog stakla kako bi umirili naše radosno iščekivanje putovanja koje smo izabrali. Tamo nas čeka naš vođa usmjeravanja, vješt, spokojan i pun beskrajne ljubavi, spreman da nas pošalje na naše putovanje. [u pakao ... p.scan]

Liježemo na glatki, udobni stol, pokriveni umirujućim, toplim deka-
ma.

Naša je karta još uvijek čvrsto urezana u našem umu, naša desti-
nacija izabrana, naše tijelo dobiva oblik u utrobi žene koju smo izabrali
za svoju biološku majku na zemlji.

Tonemo u neodređeni san.

I proces spuštanja započinje.

Nadam se da vam nikada neće dosaditi slušati me kako govorim da
volim spoznaju da uvijek postoji još nešto više što se može naučiti, zato
što ću to vjerojatno govoriti i s posljednjim dahom koje će ovo tijelo uzeti.
Do prije nekoliko kratkih mjeseci vjerovala sam da smo Francine i ja
pokrile sve aspekte našeg spuštanja od One Strane do zemlje. Ali, me
onda Angelija jedno jutro usput obavijestila o putovanju koje je poduzela
do tornjeva Doma noć prije. Ona je to nazvala san. Francine je poslije
potvrdila kako se zapravo radilo o astralnom putovanju na jedno od njoj
najdražih odredišta, gdje ju je vidjela i sama Francine.

Angelija je bila na jednoj od svojih tihih šetnji punih poštovanja kroz
tornjeve kada je stigla do sobe s prozorima zastrtim velom. Znatiželjna
i naviknuta na potpunu slobodu One Strane krenula je unutra kako bi
vidjela što je iza vela. Francine koja je pazila na nju, zaustavila ju je i
rekla: "Žao mi je, Angelija, ali sada ne možeš tamo ući." Angelija se
nije točno mogla sjetiti ostatka razgovora, no na kraju je samo znala
da se unutar te sobe, iza vela, duhovi pripremaju da se spuste u tijelo
gdje postaju manji.

Ovo je za mene bila novost. Nekako sam uvijek pretpostavljala da
se nalazimo u tridesetogodišnjem tijelu i zatim, paf, nađemo se u
maternici, tako da o tome više nisam ni razmišljala. Angelija se bila
potpuno razljutila kada sam joj to rekla, zakolutila je očima i
odmahnula glavom zbog prezira vrijedne beznadežnosti moje gluposti
govoreći: "Ne mogu doći ako ne postanem maleni, Bagdah." UZDAH!

Ja imam svoj ponos, čak i kada se radi o mojoj unuci, tako da sam otišla do Francine kako bih ovo sredila jednom zauvijek. Ona je samnom zvučala gotovo isto nestrpljivo kao i Angelija kada me je obavijestila: "Naravno, da se veličina duhova fizički smanjuje kada se spuštaju." Pitala sam se zašto se nikada ranije nije potrudila da mi to kaže. Po milijunti put mi je odgovorila: "Ako ne postaviš pitanje, ne mogu ti dati odgovor." Začudili bi se koliko sam vremena provela pokušavajući smisliti pitanja i još uvijek mi se čini da sam tek zagrebla po površini.

I tako, dok se veličina našeg duha fizički smanjuje, javlja se još jedna usporedba s procesom smrti: izdiže se tunel iz naše eterične supstancije, i to ponovno poprijeko, a ne prema dolje, i kroz taj tunel silazimo jedan kratki metar iz dimenzije One Strane do utrobe koja nas čeka na zemlji.

Baš kao kad patimo od teške bolesti ili ozljede uslijed koje povremeno gubimo svijest kada umiremo, tako i naš duh ulazi i izlazi iz svojega embrija mnogo puta prije nego što se rodimo, tako da naš ponovni dolazak nije previše nagao kako ne bi izazvao preozbiljan emocionalni i duhovni šok. Na osnovi naše razine udobnosti koju smo osjećali u maternici u prošlim životima, naš duhovni savjetnik upozorava koliko rano ili kasno tijekom trudnoće trebamo izvesti naš konačni ulazak. U idealnim uvjetima, mi ga poslušamo. Kao što sam ranije spomenula ja nisam. Ja sam se suprotstavila Francine, ušla prerano i do vremena kada sam izbačena u ovaj svijet po pedeset i četvrti put dosađivala se do ludila.

Ali, bez obzira na to koliko rano ili kasno konačno napravimo naš potpun prijelaz iz Doma u utrobu, svatko od nas iskusi najbolje, najsvetije trenutke milosti koje je moguće zamisliti: posljednja stvar koju osjećamo prije nego što napustimo Onu Stranu za svaki novi, zatrašujući, hrabri život jest stvarni dodir Božjeg prsta upravo iznad mosta našeg nosa, gdje bi trebalo biti naše treće oko. To je Božji

poljubac, ne zbogom nego kratko doviđenja, jer zna da ne napuštamo raj samo zbog vlastitog duhovnog potencijala nego i zbog Njega, i koji treba uvjeriti nas, Njegovu djecu, da će Njegova savršena, bezuvjetna vječna ljubav osvjetljavati naš put tijekom svih naših dana na zemlji i natrag kroz tunel, koji će nas jednog dana sigurno vratiti Doma.

BLAGOSLOV

Molitva koju bi svi trebali darovati jedni drugima

Dragi Bože,

Molim se, toliko toga želim za sve njih, tako da moramo biti snažni i mudri i uspravni.

Hoćemo li biti spremni, o Bože, da se borimo u strašnoj tami usamljene noći?

Kada je naš jedini štitić vjera koju poznajemo, a vrijeme istječe i neprijatelj se pritajio,

Kada je arena bučna i kada gomila izvikuje naše ime; biti heretik ili svetac, pa zar to nije svejedno?

Zato što samo pred Tobom stojimo; najdraži, slatki Bože, nemoj ukloniti Svoju Ruku.

Mi ne marimo ni za slavu ni za sjaj. Mi smo samo perje koje nosi Tvoje ime.

Mi se ne bojimo ega ili taštine ili bogatstva. Bojimo se vremena koje kradomice istječe, te da nećemo imati vremena da naučiti, usmjeriti se i pomoći drugima da pobjede štetni ponos.

*Postoji samo jedna stvar za koju trebamo znati da je istinita:
drago mi je što sam ja ja, i drago mi je što si ti ti.*

*Pomozi nam, dragi Bože da povedemo i njih, i možda će čuti
mir u pjesmi o sreći.*

Sylvia C. Browne

Na kraju

Bila je noć, hladna i bez mjeseca. Moja draga snaha Nancy Dufresne i ja privinule smo se jedna uz drugu sjedeći uz ocean. Njena bol zbog smrti oca bila je kao otvorena rana, svježja, nemilosrdna i nezaustavljiva kao valovi koji su zapljuskivali naša stopala samo nekoliko centimetara dalje. I dok sam je držala milujući joj kosu i želeći cijelim svojim srcem da mogu odagnati njenu bol sa svakim pokretom svoje ruke, ona me je pogledala potpuno bespomoćna i prošaptala: "Mi smo sada siročad, mama, ti i ja. Mi ovo dijelimo."

Bila je upravu, ali nekako, iako sam izgubila oba roditelja baš kao što je i ona sada izgubila oba svoja, nikada nisam razumjela koncept "siročeta" kao da postoji neko nepisano ograničenje u godinama za tu riječ. Ta jednostavna tvrdnja kao i sve istine, odzvanjala je u meni do srži moje duše i ja sam udahnula i plakala zajedno s njom. Čvrsto smo se zagrlile i gledale u tamnu vodu, pitajući se nijemo hoćemo li ikada više osjetiti istinsku sreću, ali Božjom milošću nismo same jer u našem čistom, jedinstvenom očaju imale smo jedna drugu i znale smo s apsolutnom sigurnošću da ćemo od toga trenutka nadalje uvijek imati jedna drugu.

Tada sam mislila, a i od tada mislim, s oštrim bolom nostalgije za Domom kako smo svi mi siročići kada tek stignemo ovamo, toliko daleko od opipljive prisutnosti Oca i Majke Božice koji su prvi udahnuli vatru vječnog života u naš duh. Nije ni čudo što je naš prvi zvuk na zemlji plač.

Nedugo nakon te noći bez mjeseca pokraj oceana, Nancy je ostavila nekoliko rukom ispisanih stranica na mojem noćnom ormariću. Poručila mi je: "Molim te, pročitaj ovo kad budeš sama. To sam tebi napisala."

S njezinom dozvolom, ja ih predajem dalje s nadom da će vam donijeti jednaku utjehu kakvu su donijele meni u mojoj najusamljenijoj boli kada se najviše osjećam kao siročić i kada žudim za dodiranjem svojih Božanskih roditelja, za bezuvjetnom, beskrajnom ljubavlju.

Izgubljena u noći, pronađena uz more

Nancy Bartletti Dufresne

U tišini noći, osjetila sam studen. Povlačim pokrivač sve do lica, ali ne osjećam utjehu.

Otkucaj moga srca zvuči drukčije. Bio je to eho koji je odzvanjao u mojim ušima, a zvučao je kao usamljenost.

Dok sam stiskala ruke preko svojih ušiju kako bi zaustavila zvuk, zatekla sam se nemoćna promijeniti ono što je sigurno bilo.

Omotala sam ruke čvrsto oko svojih prsa, ali moje ruke nisu mogle imitirati ruke za kojima sam žudila.

Zagledala sam se u sjene i pitala se tko će prepoznati djevojku koja se krije u mojim očima? Tko će razumjeti priču u mojim uzdasima? Hoće li itko primijetiti da moj smijeh nije ni dubok niti istinit kao što je nekad bio, ili da moj osmijeh krije grimasu?

Hoće li postojati mjesto za moje srce gdje će se ponovno osjećati kao kod kuće? Pitala sam se gdje da tražim nekoga tko bi mogao dodirnuti moje ruke i u tom jednostavnom ljudskom dodiru učiniti da živi bol koji se ugnijezdio u meni ode na spavanje barem za trenutak? Čije oči mogu susresti koje će prepoznati snagu u mojoj boli, a ne slabost? Gdje postoji netko tko ima suzu

koja joj se polako slijeva niz obraz, a koja odgovara mojoj, suzu koja je prošla istim putem?

Dok mi je panika oduzimala dah zbacila sam pokrivač koji nije tješio i posegnula za nekim tko više nije bio tamo. Osjećajući svoju ruku na telefonu, moje disanje ubrzano i plitko, stvarnost je opržila moja osjetila, nikoga nema kući!

Tjerajući svoje tijelo da ustane, upalila sam svjetlo, nadajući se da će mi svjetlost dati perspektivu i hrabrost, ali nije.

Stala sam pred ogledalo i proučavala svoje lice.

Nisam se prepoznala, bila sam samo mala djevojčica, premalena koja još uvijek treba nježnu zaštitu, ohrabrenje i usmjeravanje da bi imala ovo lice, ovo odraslo lice. Željela sam povikati, uvijek su dolazili kada sam bila uplašena, ipak, znala sam da više nitko ne bi došao!

Tako sam buljila u svoje vlastite oči tražeći "njih" uhvatila sam kratak pogled, ali mi je to pružilo više čežnje i ljutnje nego utjehe i mira. Skliznula sam dolje na pod, puštajući svoju ruku da istražuje zid kao bi utrnula svjetlo i stvarnost koju vidim u ogledalu.

Privukla sam koljena svojim grudima i stegnula svoje ruke oko njih kao da nosim oklop, samo kako bi shvatila da je to uzaludno.

U mraku sam puzala kao dijete, hvatajući se za svoj krevet i bilo koji fragment odgovora koji bi se možda mogao skrivati u noći.

A onda me je u tišini nešto okružilo, nešto meko i dobrodošlo. Došlo je u valovima, u stalnim ritmičkim kretnjama. Sa svojim otvorenim očima, mogla sam vidjeti slabašni tračak treperavog svjetla koji se šuljao kroz zatvorene kapke. Dok sam buljila u tu tanku nit rasple-

sanog svjetla, sjetila sam se trenutka kada sam sjedila pokraj mora. Sjećam se kako sam osjećala da me nešto vuče u ogromnu, misterioznu esenciju oceana i sjetila se kako su se moje tražeći tople smeđe oči odjednom ispunile suzama poslanim ravno iz mogega srca. Mala izgubljena djevojčica dozivala je u tihoj panici. Siroče koje sam postala podiglo je glavu kako bi vidjelo najdragocjeniji prizor. Vidjela sam još jedno dijete koje traži u bolu. Njene prekrasne smeđe oči pune duše također su bile preplavljene suzama. Mogla sam čuti njeno srce kako vrišti i osjetiti tjeskobu koja ju je razdirala. Mogla sam vidjeti kakva je hrabra djevojčica postala i prepoznati strahove koji su neizgovoreni ležali na njenom licu.

Zatim me je okružila svojim rukama, rukama djeteta koje prihvaća utjehu, rukama snažne žene i voljene majke, rukama prijateljice i srodne duše. U jednom savršenom trenutku naša su srca i naše oči progovorile. Naš je bol pronašao otvorena vrata koja su nas odvela na sigurno mjesto, na mjesto na kojem treba, a koje smo mi tako često morale kriti, mjesto koje smo mi stvorile, mjesto koje nam je dalo da posegnemo jedna za drugom, i mjesto na kojem smo se osjećale kao kod kuće.

I kada noćni posjetilac ponovno dođe kao što sigurno hoće kako bi donio svoja pitanja koja grizu i prazninu, kada mi donese čežnju za onim što je jednom bilo i strah da ću izgubiti sebe bez da to itko primijeti, kada neću moći pronaći dom, potražiti ću naša otvorena vrata. Kada me posjetilac podsjeti koliko žudim za sigurnim mjestom kako bih odmorila svoje srce i za toplom vezom s pouzdanom dušom, sjetit ću se tvoga dodira i tvojih suza. Kada ti dođe gost u noći i kada se osjećaš izgubljena, zapamti da i ja pružam isto dragocjeno utočište tvome srcu kao što si ga ti dala mome. Kada gost dođe po nas, odvratimo pogled od njegovog ne dobrodošlog, poznatog lica i sjetimo se i vratimo tebi i meni i našem trenutku kada smo sjedile pokraj mora.

Dodatak

Slijedeće četrdeset i četiri životne teme, kao što smo o tome raspravljali u poglavlju 9, čine popis s kojeg biramo primarne i sekundarne teme, koje će služiti ciljevima koje smo zacrtali postići u našem kratkom vremenu daleko od One Strane. Nadalje, dok ih čitate, pitajte se koja od njih najbolje određuje stvarni nagon koji vas dan za danom tjera prema naprijed, koji je najtočniji opis nagona, a koja vas tema pokušava odvući od tog nagona.

Pokretač. Pokretači su oni koji uklanjaju prepreke, koji pronalaze zadovoljstvo u dobro obavljenom poslu, koji ispravljaju tuđe propuste. Njihova najčešća propast je to što se bave s previše stvari odjednom.

U potrazi za estetskim. Oni s estetskom temom imaju potrebu stvoriti neki oblik umjetničke ljepote, bila to glazba, ples, kazalište, književnost, skulptura ili arhitektura. Rezultat ove teme može biti velika povlastica koja može postati teret ako je sekundarna tema na bilo koji način destruktivna.

Analitičar. Analitičari su često oni koji vježbaju postati istraživači na Onoj Strani. Oni imaju neumornu potrebu da razumiju kako stvari djeluju, što ih čini sjajnim na tehničkim poslovima, ali im također može biti vrlo teško držati u perspektivi širu sliku koja ih okružuje.

Nosač zastave. Oni su demonstranti, lobiraju, vrlo glasno i javno prosvjeduju protiv svega što doživljavaju kao nepravdu. Opasnost za nosače zastava jest u njihovoj povremenoj nesposobnosti da vide kako

bi mnogo djelotvornije iznijeli svoje gledište ako bi zauzeli odmjereniji pristup.

Graditelj. Graditelji su neslužbeni junaci društva, koji, da tako kažem, oblikuju trofeje koji se predaju onima s mnogo očitijim životnim temama. Oni su najvažniji dio neprestanog napretka čovječanstva i moraju naporno raditi kako bi bili sigurni u svoju važnost i kako bi prevladali svoj osjećaj manje vrijednosti.

Katalizatori. Oni su poticaj društva koji je ovdje kako bi inspirirao, mobilizirao i učinio da se stvari dogode. Oni su prvi u skupini koji će reći: "Prestanimo razgovarati o tome, jednostavno učinimo to!" I posebno se ističu kad su pod stresom. Njihova najveća zapreka je pokušati ostati miran bez projekta koji bi se mogao preuzeti i izvršiti.

Borac za ideju. Ako su nosači zastava obični vojnici u vojsci građanskog neposlušna, bori za ideje su generali. Oni će skočiti u borbu za bilo koji društveni problem koji ih nadahnjuje, a povremeno će i sami stvoriti društvena pitanja ako ne mogu pronaći ono pitanje koje mogu braniti. Kada se ne suzdržavaju, poznato je da znaju privlačiti mnogo više pozornosti nego ono za što su se odlučili boriti i tada pobjeđuju.

Kontrolori. Kada su najuspješniji, kontrolori organiziraju, nadziru i dodjeljuju odgovornosti onima oko sebe, i to čine veoma mudro i razborito. Kada su najmanje uspješni, ponašaju se diktatorski, osuđuju i kronično su nezadovoljni čak i najiskrenijim naporima svake osobe kojoj smatraju da su nadređeni. Kada su najgori, najčešća propast kontrolora jest nedostatak samokontrole.

Emocionalnost. Tema emocionalnosti je istodobno i blagoslov i prokletstvo, jer je određena iznimnom sposobnošću da se osjeća, vrlo intenzivno, najširi mogući raspon ljudskih osjećaja, od najviših do najnižih. Njihov talent za empatiju je rijedak, ali je rijetka i mogućnost da održe ravnotežu u svojim životima, a pritom osjećaju kao da nikad ne vladaju situacijom.

Iskustvo. Oni koji traže iskustvo, imaju nezasitan nagon da se upuste u bilo kakvu potragu koja im se sviđa u bilo kojem trenutku. Život se za one koji su skloni iskušavati, sastoji od različitosti i sudjelovanja, i oni ne vide nedosljednost u tome da nakon što su vodili restoran, postanu članovi jedriličarske posade koja će oploviti svijet ili da ljetno provedu u kampu za bejzbol ili da poslije toga prodaju mirisne štapiće kućne izrade preko interneta. U najboljem slučaju inspirativno su spontani. U najgorem slučaju mogu nas razbjesniti jer su neodgovorni i ugađaju samo sebi.

Pogrešivost. Samo najnapredniji duhovi dobrovoljno preuzimaju temu pogrešivosti i odabiru da budu rođeni s fizičkim, mentalnim ili emocionalnim teškoćama. Na zemlji oni uče vrlo mnogo dobrih i loših primjera kako se nositi s posebnim preprekama, a Doma su oni jedni od najdarovitijih učitelja i usmjerivača.

Sljedbenik. Sljedbenici obavljaju temeljnu funkciju na ovom svijetu zato što bez njih vođe ne bi mogli postojati. Oni su snažni, pouzdani, velikodušni pristaše i mogu biti jedna od najmoćnijih snaga u društvu tako što pružaju potporu tamo gdje je najpotrebnija. Međutim, ono što sljedbenik svakako mora naučiti jest da nisu svaki vođa niti svaka ideja vrijedni da ih se slijedi.

Harmonija. Tema harmonije apsolutno zahtjeva mir, spokoj i ravnotežu, a oni koji je izaberu mogu lako riješiti nesporazume i povratiti čudesni red u kaotične situacije i krize. Njihov je izazov prebroditi ona neizbježna vremena kada mir, spokoj i ravnoteža jednostavno nisu opcija.

Iscjelitelj. Dok većina onih koji imaju temu liječenja nastavljaju karijeru u medicini i psihijatriji, ista tema pokreće i sve one čiji je život posvećen ublažavanju boli i poboljšanju fizičke i emocionalne dobrobiti čovječanstva. Iscjelitelji moraju naučiti uspostaviti nužnu ravnotežu između empatije i objektivnosti te trebaju razviti pouzdan, zdrav način za borbu s iznimno intenzivnim stresom kojem ih ova tema izlaže.

Humanitarna. Humanitarci nemaju vremena sjediti i razgovarati o problemima i nepravdičnosti života. Oni su previše zaposleni na prvim linijama, prljajući ruke, suočavajući se sa tim problemima i nepravdičnostima izravno gdje god da one postoje. Oni su neustrašivi i oštri u ime gladnih, beskućnika, ranjenih, onih koji pate, siromašnih, neobrazovanih, zlostavljanih i žrtava katastrofa. Iako oni znaju da nikada neće doći kraj poslu koji mora biti obavljen, oni također moraju naučiti odrediti tempo prije nego što postanu previše umorni ili obeshrabreni da bi bili korisni.

Nepogrešivost. Ako ste ikada sreli nekoga tko izgleda kao da je rođen sa svim mogućim prednostima nedvojbeno ste sreli osobu koja je izabrala temu nepogrešivosti. Na površini oni izazivaju zavist. Ali, zato što se njihove neizbježne probleme rijetko uzima ozbiljno, zato što im se često zamjera i zato što često dobivaju mnoge povlastice, a nisu zaslužili, oni su često iznimno ranjivi, što dovodi do samodestruktivnog ponašanja i ispada, ili da bi svoje područje djelovanja izjednačili s

manje probitačnim svijetom oko sebe ili zbog nedostatka karaktera koji se stječe ako sam zaradiš ono što imaš.

Intelektualnost. Oni sa temom intelektualnosti su gonjeni nezasitnom potrebom da proučavaju i konstantno proširuju svoje znanje. U idealnom slučaju oni primjenjuju to znanje kako bi unaprijedili svoj svijet. Međutim, zavisno od njihove sekundarne teme oni također mogu samo gomilati sve što nauče i upotrijebiti to ni za kakvu drugu svrhu do da održavaju lažni osjećaj superiornosti.

Iritantni. Ili ste naletjeli na nekoliko iritantnih u svom životu ili ste premladi da bi ovo čitali. Iritantni su personifikacija negativnosti, uvijek zlovoljni, uvijek se žale, uvijek su spremni, voljni i željni da nađu grešku čak i kod ljudi za koje tvrde da ih najviše vole. Njihov je izazov da prevladaju urođenu negativnost koja je u njihovoj prirodi, a naš je izazov kada imamo u vezi s njima da naučimo više o toleranciji dok ih odbijamo podržavati u njihovom stajalištu da je sve osuđeno na neuspjeh.

Pravda. Tema pravde zahtjeva beskrajno traganje za pravdom i aktivan protest protiv neravnopravnosti bez obzira kako velika ili mala ona bila. Kada je Bog u središtu koncepta pravde ova je tema izuzetno unaprijeđena i provode je veličanstveni ljudi kao što su dr. Martin Luther King ml., Abraham Lincoln, Clarence Darrow i Nelson Mandela. Kada je koncept pravde sam sebi svrha, mračan i bezbožan ova tema može inspirirati zločine mržnje i ljude da sami uzmu zakon u svoje ruke.

Zakonodavstvo. Oni koji biraju ovu temu predani obrani zakona određene zemlje (koji, nažalost, nije uvijek u skladu sa pravdom) i oni

su naši tipični odvjetnici, sudci, profesori prava. Najbolji među njima su neumorni državni službenici bez kojih bi stalno bili suočeni sa anarhijom. Najgori zloupotrebljavaju moć i zakonske proceduralne pogreške i na kraju ga korumpiraju.

Voda. Na površini tema vođe može izgledati zavidno dobro. Ali, oni sa ovom temom redovito igraju na sigurno birajući već ustanovljena područja u kojima će voditi, bez da upotrebljavaju svoj talent kako bi uveli inovacije i bili u nečemu pioniri. Izabrani dužnosnici na primjer, imaju očite liderske sposobnosti, ali im je nažalost zajednička karakteristika da podignu što je manje prašine moguće onoga trenutka kada su na vlasti umjesto da iskoriste šansu i učine značajnu razliku za čovječanstvo.

Usamljenik. Usamljenici nisu nužno nedruštveni. U stvari oni se mogu činiti savršeno opuštene u društvenim situacijama. Ali, većinom oni su najopušteniji i najugodnije se osjećaju kada su sami tako da oni obično biraju životni stil koji će ih odvajati od suvišnih kontakata s drugim ljudima koje nenamjerno smatraju iscrpljujućim.

Gubitnik. Ljudi koji izaberu temu gubitnika, blagoslovljeni su jednako koliko i drugi ljudi, ali oni toliko žele gubiti u svakoj situaciji tako da pronalaze beskrajne načine da protrate svaku prednost koja im je dana i zatim okrivljuju sve, osim sebe za svoje stvarne ili izmišljene teškoće. Njima sve lako dosadi ako njihovi životi nisu melodramatični, a oni će takvu situaciju stvoriti ako je ne budu mogli pronaći. Njihov je izazov naučiti pridonositi društvu umjesto tražiti društvo da im vrati dug, a naš je izazov da gubitnike u našim životima naučimo da sami preuzmu odgovornost za vlastite probleme.

Manipulator. Manipulatori su iznimno nadareni sposobnošću da nadziru aktivnosti i emocije drugih ljudi i da ih zapravo iskorištavaju za vlastitu korist. Kada je takav dar posvećen dobru čovječanstva u čijem je središtu Bog, manipulatori mogu biti vrlo utjecajni dobročinitelji u društvu. Ali kada je taj dar posvećen sebičnoj koristi manipulatora, oni mogu biti destruktivni za svakoga tko ne priznaje da gubi, a sve postaje zapravo samo igra moći.

Pasivnost. Tema pasivnosti obilježena je ekstremnom osjetljivošću na emocionalni nesklad i nesuprotstavljanje kada je u pitanju neslaganje. Oni izražavaju svoja mišljenja mirno, zbog potrebe da izbjegnu sukobe. Njihovo izbjegavanje konfrontacija često se miješa sa strahom i slabosti i zanimljivo je da su te dvije kvalitete prve koje će nestati kada se tema pasivnosti previše uzima zdravo za gotovo.

Strpljenje. Oni koji izaberu temu strpljenja teže ka visokom napredovanju zato što na zemlji ima malo vrлина koje je tako teško naći i održati. U stvari nije nemoguće da se duh pozabavi ovom temom više od jedne inkarnacije u težnji da je istinski usavrši. Tema strpljenja garantira greške kada stres postane prevelik, a da ne spominjemo povremenu ogorčenost kada oni koji ne demonstriraju gotovo nimalo strpljenja dobivaju, čini se, više neposredne pažnje i rezultata.

Pijuni. Pijuni vrše kritičnu funkciju u svijetu zato što su često kroz svoju spremnost da budu manipulirani značajni katalizatori u mnogo većem događaju. Bio je potreban pijun pod imenom Juda, na primjer, da izda Krista i da značajan, mada tragičan, doprinos rođenju kršćanstva. Trebalo je desetine i desetine pijuna da se sruše tako destruktivni, narcistični prevaranti kao što su Jim Jones, David Koresh, Charles Manson i vođe Vrata raja. Očito najveći izazov za

pijune je naučiti razlučiti koji ideje su vrijedne da bi oni u njih uložili svoju energiju, a koje da izbjegavaju pod svaku cijenu.

Mirotvorci. Mirotvorac je tako gorljiv u svojoj odvratnosti prema nasilju i ratu da, paradoksalno, mogu biti ratoborni u pokušajima da dokrajče nasilje, slično kao neki mnogo zloglasniji radikalni proturatni prosvjednici iz 1960-ih. Njihova strast za mirom znatno prelazi njihovu strast za domoljubljem ili bilo kojom organizacijom s kojom su možda povezani i voljni su učiniti sve kako bi bili sigurni da njihova nastojanja dobivaju onoliko pozornosti javnosti koliko je to moguće kako bi svjetla pozornice usmjerili na svoju misiju, a često i na sebe. Njihov duhovni razvoj proizlazi iz učenja da je nasilje u ime mira još uvijek nasilje i da oni zapravo ponavljaju ono što sami pokušavaju uništiti.

Izvođač. Kada govorimo o svjetlima pozornice, tema izvođača žudi za njima, ali ne pronalaze svi izvođači svoj put do industrije zabave. Oni isto tako mogu biti razredni ili uredski klauni i zabavljači, prvi na zabavama sa zaslonom svjetiljke na glavi, oni koji najviše potroše u baru ili restoranu ili su čak subjekt potjere koji se ceri i maše i odbija se jednostavno zaustaviti i predati. Prečesto, izvođači ovise o mišljenjima drugih, a najuspješniji među njima nauče kako postati vlastiti izvor emocionalne i duhovne hrane.

Proganjanje. Progonjeni cijeli život provedu u napetom, neprestanom grču u strahu od sljedećeg udarca, sljedeće krize, sljedeće katastrofe, sigurni da uvijek postoji navođena raketa loše sreće, s njihovim imenom na sebi, koja vreba i samo što nije udarila u svoju metu. Oni izbjegavaju sreću zato što su uvjereni da će im ona biti oduzeta onog trenutka kada se priviknu na nju i tužno je koliko je njima lako zapravo prigrliti nesreću kao svoju najpouzdaniju utjehu.

Ako se nauče izdignuti iznad teme proganjanja i počnu zahtijevati izvornu sreću usprkos riziku od razočarenja, mogu svojem duhu uvelike osigurati ubrzan napredak.

Progonitelj. Kao mračne jedinice progonitelji su neumoljivi sociopati. Ali za razliku od mračnih sila progonitelji ne prolaze kroz Lijeva vrata i odmah se recikliraju. Oni ulaze iz One Strane i odmah se u nju vraćaju birajući svoju mučnu temu samo za jednu inkarnaciju, za mogući napredak u zakonodavstvu, pravnom sustavu, društvenu i moralnu svijest i konačno mnogo prosvjećenije čovječanstvo.

Siromaštvo. Tema siromaštva ne mora nužno imati ništa s nedostatkom novca i materijalnim dobrima. Istina je da je to najočitije u zemljama Trećeg svijeta, ali to se može manifestirati svugdje, bez obzira na to koliko je pojedinac bogat, u svim situacijama koje stalno održavaju ponašanje uskraćenosti. Iako je to, očito, vrlo teška tema kada se javlja u ekstremnom obliku, konačna pobjeda siromaštva je svijest o nadi i obećanje vječnosti te apsolutno vjerovanje da će čak i najsiromašniji uskoro ponovno biti jedni od najbogatijih stanovnika Doma.

Vidovitost. Usprkos suprotnim dokazima, moja tema nije vidovitost. U mojem slučaju dar vidovitosti jedno je od sredstava pomoću kojeg mogu provesti svoju humanitarnu temu. Tipično je da se oni s temom vidovitosti suočavaju s golemim nezadovoljstvom ili ih se optužuje da su kao djeca mentalno poremećeni kada se njihove sposobnosti počinjju manifestirati, a njihove dvije najveće prepreke jesu naučiti upotrebljavati svoj dar kako bi poboljšali život ljudi, ili manipulirati i zapamtiti da zasluge za pomoć koju pružaju pripadaju Bogu, a ne njima.

Odbacivanje. Izbor odbacivanja kao teme često uključuje izbor djetinjstva u kojem će otuđivanje ili napuštanje igrati veliku ulogu, a slijedit će ga nastojanje da se privuče niz prijateljstava i ljubavnih veza u kojem su te kvalitete stalna prijetnja. Bez obzira na to koliko nas ova tema može zabrinuti, utjeha se može naći u spoznaji da odbacivanje nije slučajna, nenamjerna kušnja nego zapravo samonametnuta tema, čija je svrha otkriti da kada duša cijeni svoj identitet Božjeg djeteta, odbacivanje na ovome svijetu postaje sve besmislenije.

Spasitelj. Spasitelje nešto goni da hrle u pomoć svakome koga smatraju žrtvom. Njih privlači slabost i bespomoćnost i isticanje u krizi i zbog toga njih lako mogu iskoristiti oni koji uživaju u pažnji nekoga tko će im priskočiti u pomoć na prvi znak drame. Spasitelji mogu biti vrlo nesebični heroji u društvu, ali oni moraju naučiti praviti razliku između prave krize i izmišljene i znati da imaju veliku vrijednost čak i kada nisu u misiji spašavanja.

Odgovornost. Koncept odgovornosti za one s ovom temom nema veze s teretom, ali ima sa konkretnim emocionalnim potrebama. Oni su najsretniji kada prionu na posao i završavaju projekte, a njima je vrlo teško ignorirati sve što treba napraviti bez obzira je li to njihov posao ili ne. Njihov izazov je u kontroliranju stresa koji proizlazi iz stalnog traženja da se nešto postigne i u razumijevanju kada je vrijeme da se odmakne i pusti druge ljude da podijele zadovoljstvo preuzimanja odgovornosti.

Duhovnost. Tema duhovnosti vodi nemilosrdnu potragu za duhovnim mirom uma i stalnim pristupom osjećaju izravne povezanosti s Bogom. Neki od ove potrage naprave karijeru kao spiritualisti,

govornici, pisci ili teolozi koji vjeru i duhovnost smatraju sinonimima. U potrazi za odgovorima, oni s temom duhovnosti otkrivaju sve više i više pitanja, što potragu čini veselijom i beskrajnom. Kada je tema duhovnosti nesebično izražena u svojem najboljem obliku, ona inspirira, obavještava i potiče one koji s njom dolaze u dodir. U svojem najgorem ekstremu, međutim, može stvoriti egocentričnost, superiornost i osudu vjerovanja drugih ljudi što je suprotno osnovnim premisama duhovnosti.

Opstanak. Oni koji izaberu temu opstanaka, odabiru da pristupe svojem životu kao dugoj provjeri izdržljivosti u kojoj potencijalne prijetnje vrebaju iza svakog ugla, a oni su nekako bili izabrani kako bi rješavali neprestani niz kriza koje drugi ljudi doživljavaju kao normalne, svakodnevnne izazove. Njima nedostaje smisao za humor, koji bi mogao njih i ljude koji ih okružuju poštediti mnogih previše emotivnih osjećaja s kojima pristupaju svakom budnom trenutku. Sami sebi čine veliku uslugu kada konačno svu svoju energiju prestanu ulagati u sputavanje svojega života, a upotrijebe je u življenje svojeg života.

Umjerenost. Tema umjerenosti može implicirati urođenu nezainteresiranost za bilo što bi tek potencijalno moglo stvoriti ovisnost. Međutim, oni čija je tema umjerenost tipično su svjesni potencijalnih ovisnosti o raznim supstancama, životnom stilu, seksu, novcu, osobi, karijeri tako da neprestano moraju raditi na tome da im se ne prepuste. Oni mogu biti velika inspiracija u svome odbijanju da postanu žrtvom svoje ranjivosti. Ali, u krajnjem slučaju može im postati psihotično odbojno bilo što čega se boje da bi ih moglo privući, a mogu i skliznuti u teški snobizam okrenut protiv svakoga tko ne uspijeva iskazati istu količinu umjerenosti koju oni uspijevaju održati.

Tolerancija. Kada se tolerancija kritično primjenjuje ona može biti kao primjer društvu izvanredno moćna tema. Ono čega se oni sa temom tolerancije trebaju čuvati je prirodna tendencija da se od života tolerira što je više moguće uključujući netolerantne i neprihvatljive. Ako stres zbog nastojanja da se bude univerzalno tolerantan postane prevelik oni koji nisu naučili biti selektivni često će pribjeći izoliranju samih sebe kao načinu da smanje raznolikost opcija za koje oni sami od sebe očekuju da ih podnose. Drugim riječima čak i tema toliko naizgled produktivna kao što je tolerancija najvrednija je jedino kada se koristi umjereno.

Žrtva. Temu žrtve biraju samo visoko napredni duhovi, jer svoju inkarnaciju posvećuju žrtvovanju sebe za boljitak čovječanstva. Oni su žrtve zlostavljanja i ubojstava, posebno djeca, mete zločina mržnje, žrtve i preživjeli holokausta, koji žive s tim teškim sjećanjima; krivo osuđeni i/ili smaknuti počinitelji, bilo tko čija nevinna zla sreća obilježava svaki i sve oblike društvene nedostatnosti i nepravde. Iako su životi tih žrtava potresni, niti u jednom trenutku nisu bili uzaludni, jer zapravo nastavljaju živjeti kao blistava inspiracija stanovnicima zemlje i One Strane.

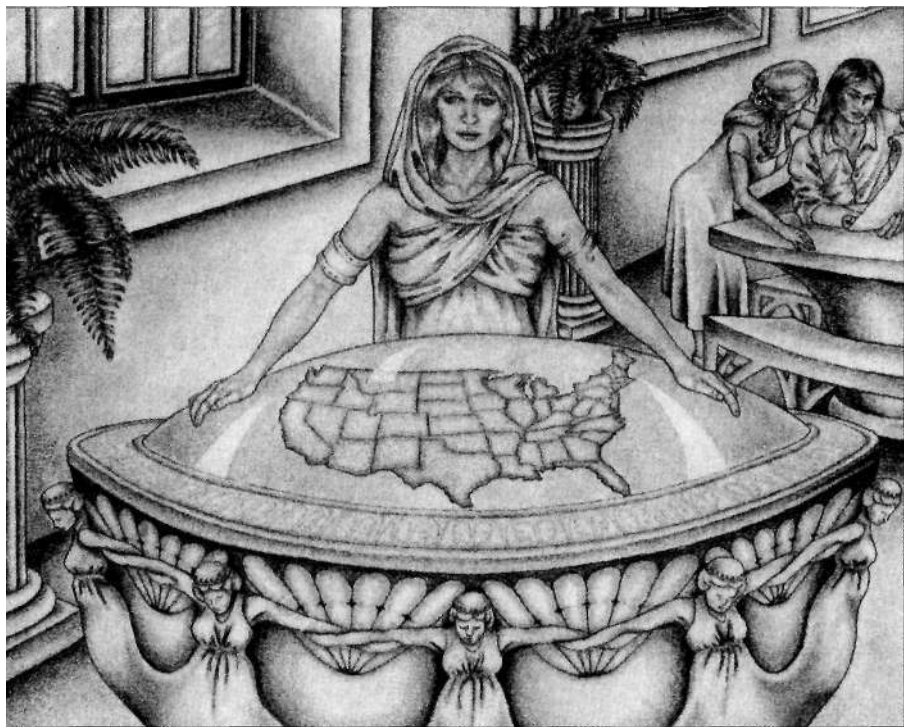
Zlostavljač. Zlostavljači su ovdje samo iz jednog razloga kako bi došli do svakoga nad kim mogu postići potpunu kontrolu ne zbog pogrešnog vjerovanja da će to poboljšati život njihovih žrtvi nego zbog nezasitne potrebe da vide dokaz svoje vlastite apsolutne moći, prazne i destruktivne kakva ona već jest. Oni su najčešće muž ili ljubavnik koji je patološki opsjednut kontrolom, fanatični prerevni roditelj, netko tko nas vreba, napadač zločinac ili nasilni šef. Ono što zlostavljači podsvjesno shvaćaju, ali okrutno ignoriraju je da moć nad onima koji nemaju opcije nije nikakva moć i da je mnogo veća moć imati neko-

ga uza se zato što su oni, iako imaju svu slobodu na svijetu da izaberu, upravo tamo gdje žele biti.

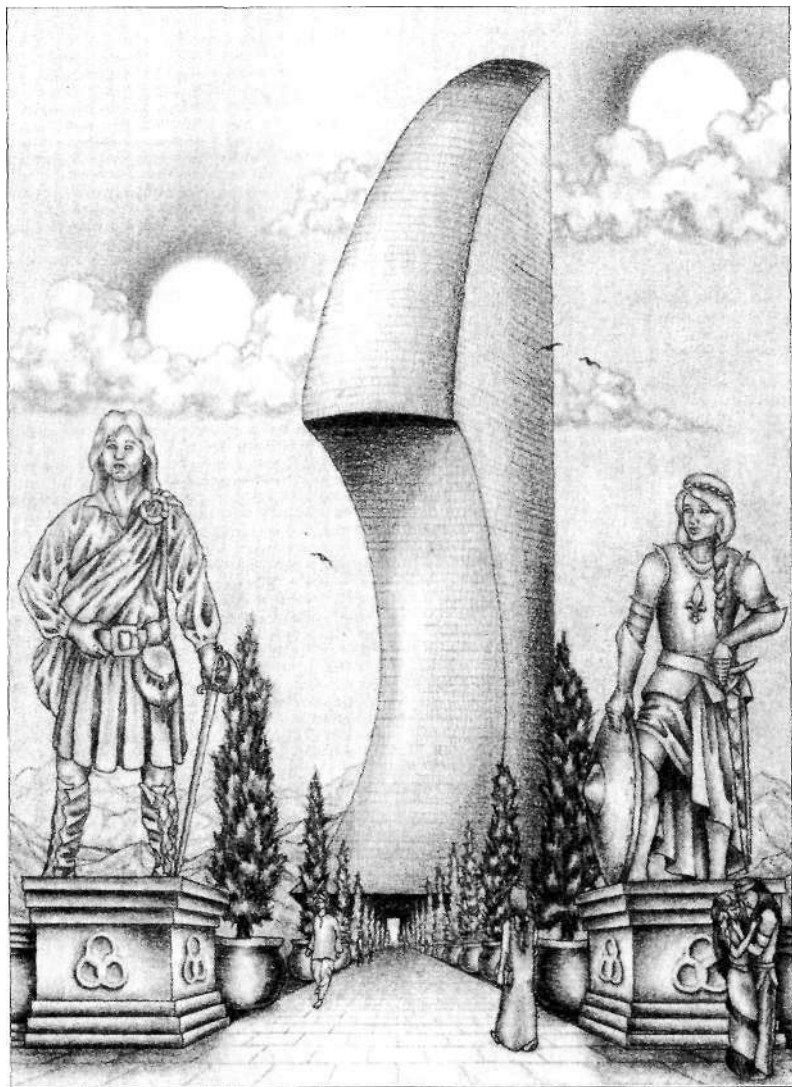
Ratnik. Oni koji su se odlučili za temu ratnika postaju heroji koji pristupaju s anonimnom hrabrošću kako bi išli tamo gdje su potrebni i pridruže se prvim linijama izazova koji im je pri ruci. Oni su naši vatrogasci, hitna pomoć i poštteni policajci, naši astronauti, pioniri, istraživači, učitelji i znanstvenici, naši volonteri u ratu protiv kriminala, droge, prirodnih katastrofa, tinejdžerskog nasilja, samoubojstava, gladi i beskućništva, naši vojnici koji su spremni obraniti mir i ravnopravnost u cijelom svijetu; općenito oni su spremni riskirati, njihov će trud uvijek biti mnogo očitiji od njihovih individualnih identiteta. Ako nije usmjerena, agresija ratnika može postati destruktivna. Ali kada se ona usmjeri na mir, sigurnost, širenje i liječenje globalnih zajednica, tema ratnika može stvarati povijest.

Pobjednik. Iako oni s temom pobjednika ne pobjeđuju uvijek, oni zadržavaju neodoljiv nagon za pobjedom. Vječni i ponekad nerealni optimisti oni mogu razviti trenutnu amneziju prema svakom gubitku i uvjeriti sebe da će sljedeća veza, sljedeći posao, sljedeći kupon na lotu, sljedeći okretaj kotača na ruletu, sljedeći telefonski poziv, sljedeća konjska utrka, sljedeće vjenčanje, čak i sljedeće dijete biti ono koje će im konačno donijeti sreću i sigurnost za cijeli život. Njihov talent da se brzo oporave od neuspjeha i produže dalje s jednakom sigurnošću koju su imali i prije veoma je poticajan. Ali, njihov talent da izbjegnu introspekciju i disciplinu i zanemare svaku pticu u ruci zbog slabe vjerojatnosti da možda postoje dvije na grani, može ih učiniti očajnim, ranjivima i ovisnim o svakom praznom obećanju koje im se nađe na putu.

Kada je ideja za ovu knjigu počela dobivati prve oblike, pitala sam dvoje od svojih iznimno nadarenih svećenika Novus Spiritusa, Christinu i Kirka Simondsa da li bi bili voljni surađivati sa mnom, i s Francine kroz trans, kako bi moje opise One Strane upotpunili crtežima mjesta koji će nas pozdraviti na "Ulaznim vratima" kada se vratimo Domu. Kao što ćete vidjeti na sljedećim stranicama, oni ne samo da su prihvatili moj poziv nego su stvorili preciznu ljepotu koja je šaputala čeznutljivom bliskošću duboko u mojoj duši, još jedan podsjetnik da smo svi došli ovdje iz tog svetog mjesta i da ćemo se svi tamo vratiti. Nadam se da će vam ovi crteži donijeti istu utjehu i mir koje neprestano donose meni.

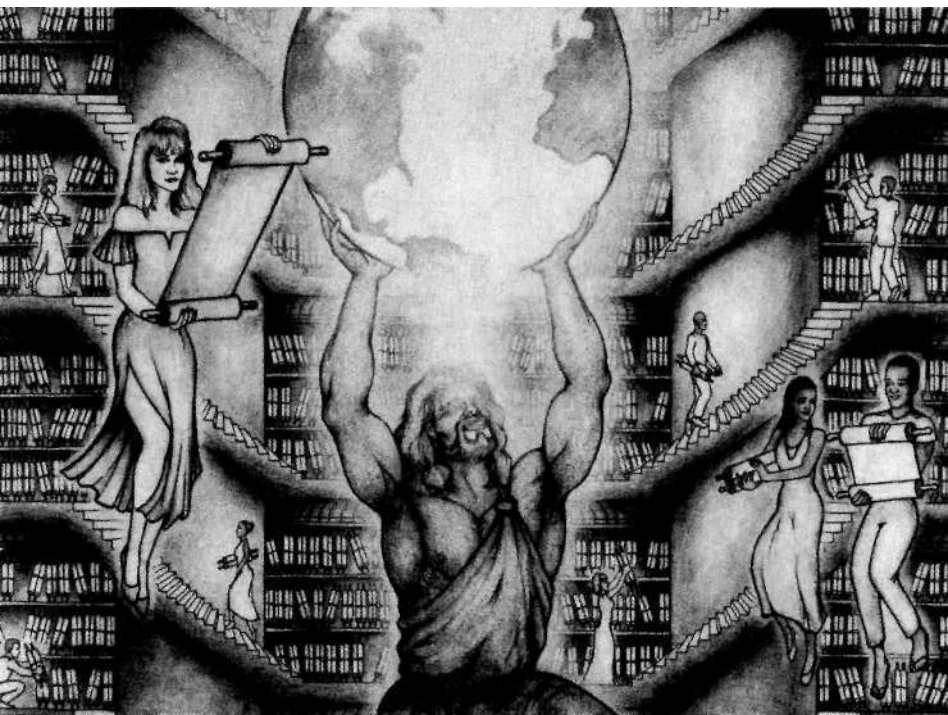
STROJ ZA ČITANJE

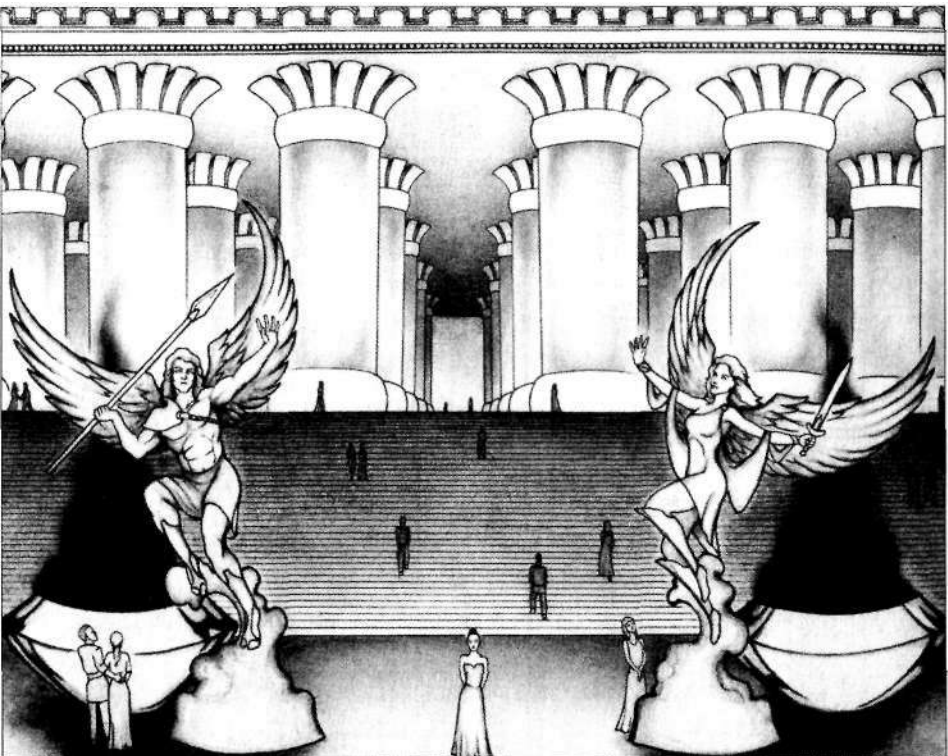
TORNJEVI

DVORANA ORIJENTACIJE

DVORANA SPISA

DVORANA MUDROSTI

VRTOVI

I, na kraju, sjetimo se da svi radiestezisti, šamani, fengšuisti, itd, a u novije vrijeme i nauka upozoravaju da je od iznimne važnosti mjesto na kojem spavate...

